

မယ်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC

ကျွန်ုပ်တို့သည်

(အနုပညာရှင်များအတွက်)

မြန်မာ့အသံ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- ၅၀၀၃၄၇၀၃၁၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

- ၅၀၀၄၇၉၀၅၁၁

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၁၊ နိုဝင်ဘာ။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဂ္ဂန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

- ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
ပုဂ္ဂန်တောင်မြို့နယ်။

ဖြန့်ဖြူး

- ၁၃၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

- ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင် ၈၉၅
ကျွန်မနှင့် သူတို့ / မယ်ခိုင် - ရန်ကုန်
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၁ ။
၂၆၁ - စာ ၊ ၁၂ - ၃ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁) ကျွန်မနှင့် သူတို့

မယ်ခိုင် ရဲ့ပရိသတ်များအားလုံး မင်္ဂလာပါရှင်... .

ပထမဆုံးအနေဖြင့် မယ်ခိုင်ရယ်လို့ ရပ်တည်ခွင့်ရ
အောင် အားပေးကြသော ပရိသတ်ကြီးကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ
ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြချင်ပါတယ်ရှင်။

ကျွန်မရဲ့နာမည်ရင်းကတော့ 'မသဲခိုင်ဦး'ပါ။ ကျွန်မက
ကချင်ပြည်နယ်၊ ဟိုပင်မြို့မှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းပါတယ်။ မြစ်ကြီး
နားတက္ကသိုလ်မှာ ပထဝီဝင်ဘာသာရပ်နဲ့ ကျောင်းပြီးပါတယ်။
ကျွန်မက (၂၇) ရက်နှော့ မေလဖွားဖြစ်ပါတယ်။ အခုဆို ကျွန်မ
ရဲ့အသက်မှာ (၂၆)နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မက ဆံပင်နည်းနည်း
ရှည်ပါတယ်။ အချို့အချို့ကတော့ ကျွန်မနဲ့စကားပြောရတာကို
ပျော်တယ်လို့ပြောကြပါတယ်။

ကျွန်မက မွေးချင်းလေးယောက်အနက် အကြီးဆုံးပါ။
သဲခိုင်ဦး၊ ချစ်သဲဦး၊ ချစ်မြ ဆိုပြီး မောင်သုံးယောက်ရှိပါတယ်။
သူတို့သုံးယောက်က ကျွန်မရဲ့ဘဝလို့ပြောရင် ရပါတယ်။ ကျွန်မ
က ပင်စည်တစ်ခုဆိုရင် သူတို့သုံးယောက်က ကျွန်မရဲ့အထက်
မှာရှိတဲ့ အကိုင်းအခက်တွေပါ။ မယ်ခိုင်ရဲ့အချို့ပရိသတ်တွေ သိ
ချင်နေတဲ့ မယ်ခိုင်ရဲ့ Biography ကတော့ အဲဒီလို ခပ်ရိုးရိုးလေး
ပါပဲ။

မယ်ခိုင်ရဲ့ပရိသတ်ကြီးကို တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ အဲဒါ

ကတော့ မိတ်ဆက်စာတွေ ပြန်မရေးဖြစ်တဲ့ကိစ္စပါပဲ။ ကျွန်မက ခရီးများလွန်းသူမို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အချို့ကို ပြန်မရေး ဖြစ်ပေမယ့် ပရိသတ်ကြီးက ကျွန်မရင်ထဲမှာ အကြီးကြီးရှိနေခဲ့ ပါတယ်။ ထို့ကြောင့် ယခု ကျွန်မရဲ့ အုပ် (၃၀)မြောက် အမှတ် တရအဖြစ် ပရိသတ်အချို့ တောင်းခဲ့သော ကျွန်မရဲ့တတ်ပုံနှင့် တကွ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကိုပါ မှတ်မှတ်ရရပြောချင်လွန်းလို့ အခုလိုပန်တီးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ (ဒီလိုလုပ်လိုက်ရတာ ကတော့ တစ်ယောက်ချင်းဆီကိုပေးဖို့ ဓာတ်ပုံက ကျွန်မမှာ များ များမရှိလို့ပါ။)

ပြီးတော့ အဓိကကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောချင်တာက တော့ ပရိသတ်နှင့်ကျွန်မကို ထိတွေ့ခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ မယ်ခိုင်ရဲ့ထုတ် ဝေသူ ရွှေပဒေသာစာပေမှ ဦးအေးလွင်ပါပဲ။ ဦးအေးလွင်ကို ကျွန်မ တကယ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မယ်ခိုင်ရယ် လို့ ရပ်တည်ခွင့်ရအောင် အားပေးကူညီကြတဲ့ ပရိသတ်ကြီးကို ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်မကို တကူးတက ခင်မင်ရင်းနှီးအားပေး ခဲ့ကြပါသော တနိုင်းမြို့မှ ညီ L ရိန်ကြွယ်၊ ဒေးဒဲမြို့မှ မခင် မိုးခွဲလွင်၊ ၂/သခ. ၆၅ (မြိတ်တက္ကသိုလ်)မှ မခိုင်စပယ်မျိုး၊ ငါး သိုင်းချောင်းမြို့မှ နေဇင်မိုး၊ တနိုင်းမြို့မှ မဆိုင်းဆန်၊ မန္တလေး

မြို့မှ မစိုးမိုးသင်း၊ ကလေးမြို့မှ မလမင်း၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် (မုံရွာ)မှ မနနဝေ ၂. မ. ၃၄ (မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်)မှ မနင်းဆီ၊ ကချင်ပြည်နယ်၊ ပင်းဘောမှ ဒေါ်သန်းနွယ်၊ ဖောင်းပြင်မြို့နယ်၊ ကရားကျေးရွာ (ခေတ္တ ဆယ်ဇင်း၊ ဝေသာလီ)မှ မဖြိုးအိလှိုင်၊ ရာမညမြေမှ MOON၊ လှိုင်မြို့နယ်မှ ထက်ထက်၊ မာန်အောင် မြို့နယ်မှ ရခိုင်လူမျိုးလေး သူရိန်ကျော်၊ အလုံတပ်မြို့(မုံရွာ)မှ သားကြယ်စင်၊ ဓမ္မာရုံ(၂)လမ်း၊ လှိုင်မြို့နယ်မှ ခင်မြတ်နိုး၊ မာန် အောင်မြို့နယ်၊ ဇရပ်ကုန်းခင်က ပုတူ (ခ) ခင်အေးမော်၊ ပြည် ကြီးတံခွန် (မန္တလေး)မှ မအေးသန္တာမြင့်၊ ဇွဲကပင်မြေမှ သဲစု၊ အင်းတော်မြို့နယ်၊ (၅) ရပ်ကွက်မှ မြသန်းနွယ်၊ ကျိုက်မရောမြို့၊ မွန်စု(၃)မှ အလင်းရောင်၊ မိုင်းမော၊ သဲဖြူချောင်းမှ စည်သူဖြိုးဝေ (ဘုန်းမိုးသွန်း) တို့အား အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း အုပ် (၃၀) ပြည့်တွင် မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါတယ်ရှင်။

ပြီးတော့ ကျွန်မက နောက်တစ်ခု ပြောချင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ 'ပေါက်ပန်းပမာ' ဆိုတဲ့ အုပ်တွဲဝတ္ထုကို ပရိသတ်ကြီးက သတိထားမိကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ တကယ်က အဲဒီဝတ္ထု ကို ပေါက်ပန်းပမာ (၁, ၂, ၃, ၄) ဆိုပြီး ဇာတ်လမ်းရှည်အဖြစ် ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ။ သို့သော် အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနဲ့ အဆင်မပြေ မှုအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် အစီအစဉ်ပြောင်းလဲ၍ ဇာတ်လမ်းမှာမည်

ပြောင်းခဲ့ခြင်းကို ပြင်ဆင်ဖတ်ရှုပေးဖို့ ပရိသတ်ကြီးကို တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်ရှင်။ ‘ပေါက်ပန်းပမာ’၊ ‘ကာလတစ်ခုနဲ့...’၊ ‘ကြယ်တံခွန်ထဲက ခရုအိမ်’ ဆိုတာက တကယ်တော့ ကျွန်မရည်ရွယ်ခဲ့တဲ့ ပေါက်ပန်းပမာ (၁, ၂, ၃, ၄) ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီဇာတ်လမ်းတွေကို ‘ပေါက်ပန်းပမာ’ ပါလို့ ရင်ထဲထားပြီး ပြင်ဆင်ပေးစေလို့ပါတယ်ရှင်။

အကယ်၍ အခွင့်သာခဲ့မယ်ဆိုရင် ချစ်တဲ့ပရိသတ်ကြီးနဲ့ကျွန်မ တွေ့ဆုံပြီး စကားတွေပြောချင်ပါသေးတယ်။ ပရိသတ်ကြီးရဲ့စကားသံတွေကိုလည်း နားထောင်ချင်ပါသေးတယ်။

ပရိသတ်ကြီးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မဆက်လက်ပြီး ကြိုးစားပါဦးမယ်ရှင်။ ကျွန်မက ဝေဖန်အကြံပြုခြင်းကိုလည်း နှစ်သက်ပါတယ်ရှင်။

ပရိသတ်ကြီးက ဆက်လက်ပြီး အားပေးနဲ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း...

မယ်ခိုင်

တောင်တွေဟာ
တိမ်တွေကိုတွေ့တယ်...
တိမ်တွေဟာ
တောင်တွေကိုကျော်ပြီး
နေကိုတွေ့တယ်...
နေဟာလည်း
အားလုံးကိုကျော်ပြီး
ပင်လယ်ပြင်ကိုတွေ့တယ်...
ဒါပေမဲ့
လှိုင်းလုံးတွေကတော့
ငါ့ဆီအလည်လာကြတယ်...
နင်ဟာ
လှိုင်းလုံးလေးဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်
ငါက နင့်အတွက်
အာလာဒင်ဖြစ်ပေးမယ်လေ
ဘယ်လိုလဲ...

BURMESE CLASSIC

အခန်း (၁)

“ဟူး... စိတ်တိုလိုက်တာ”

ဟုဆိုကာ ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် ပြန်လာသော ဘွန်ဇိုင်ကြောင့် ရိုင်းနှင့်မှာ မျက်လွှာလေးပင့်ကာကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမှစိတ်မဝင်စားသလို ဂစ်တာကိုသာ ဆက်တီးနေလိုက်ပါ၏။

သူ့ကိုလုံးဝကရိုက်ချင်ပုံမပေါ်ဘဲ ရိုင်းနှင့်ချုံ့ကြောင့် သူ့မှာ ရှူးရှူးရှားရှားနှင့်ပင် လေသာဆောင်ကွင် ပန်းချီဆွဲနေသောရိုဇိုင်လာ ဆီ တက်လာခဲ့ပြန်ပါ၏။

“ဟူး... စိတ်တိုလိုက်တာ”

ဟု ဒုတိယအကြိမ် ထပ်သည်းလိုက်ပေမယ့် မှိုနိုင်လာမှာ လုံးဝ
ကို သူ့စကားကိုကြားလိုက်ပုံမရ၍ သူ့မှာ ကျွမ်းပဲပစ်တိုးရမလား တိုက်
ပေါ်ကပဲ ခုန်ချရတော့မလား ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ရိုနိုင်လာ”

“ဘာလဲ”

“ငါစိတ်တိုနေတယ်လေ”

“အဲ့ဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ငါက မင်းရဲ့ညီလေး၊ ငါစိတ်တိုနေတာကို ဒီအတိုင်းပဲထား
တော့မှာလား”

“ထိုင်ရိုရိုးရမှာလား၊ အဲ့ဒါဆိုရင်တော့ မင်း ဝေခွဲကြီးသွားနိုင်
တယ်။ ငါက မင်းထက်သုံးနှစ်ကြီးတယ်”

“နည်းနည်းတော့ ဂရုစိုက်ပေးဦးလေ”

“ငါမအားသေးဘူး ဘွန်ဇိုင်။ မင်း ရှုပ်ချင်ရင် ရိုင်းနင်ကိုသွား
ရှုပ်”

ဟုသာဆိုပြီး သူ့ကို နည်းနည်းမှဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ပန်းချီကို
သာ စွဲမြဲစွာဆွဲနေသောကြောင့် ဘွန်ဇိုင်မှာ ဒေါသဖြစ်တာကိုတောင်
မလွှတ်မလပ်နှင့်ပင် အောက်ထပ်သို့ လေ့ကားအတိုင်းပြန်ဆင်းလာကာ

အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းရှိသည့်ထဲမှ ရိုင်းနင်၏စတူဒီယိုဟုသတ်မှတ်
ထားသောအခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြန်ပါ၏။

“ရိုင်းနင်”

“ဗလီညာဆိုတဲ့ကောင်မလေးကြောင့် မင်းစိတ်တိုလာပြန်ပြီ
ဧဟုတ်လား”

“မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်လေ၊ မိန်ကလေးပဲ၊ စကားပြောရင် တိုး
တိုးသက်သာရှိရမှာပေါ့။ ခုတော့ ငါ့နားရောက်မှ အော်ရယ်ရတယ်လို့၊
အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ငါ့နားတောင် ကွဲထွက်တော့မယ်”

“မင်းက မမောပေမယ့် ဒီအကြောင်းကိုနားထောင်ပေးရတဲ့
ငါက ရိုးအီနေပြီ။ နေစမ်းပါဦး၊ အဲ့ဒီကောင်မလေးက လှသလား”

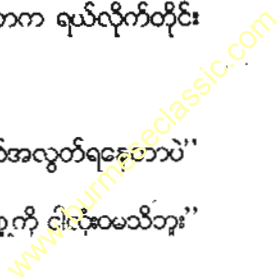
“ဘယ်ကလား၊ အရင်က လေးပေကျော်လောက်ပဲရှိမယ်”

“တော်တော်ပုတာပဲ”

“မျက်လုံးက ပြူးသေး၊ ဆံပင်က ဘာအရောင်မှန်းမသိဘူး။
ရယ်လိုက်ရင် နှုတ်ခမ်းကိုမမြင်ရတော့ဘူး။ ဆိုးတာက ရယ်လိုက်တိုင်း
နှုတ်လုံးမရှိတော့တာဘဲ”

“မင်း အဲ့ဒီကောင်မလေးကို တော်တော်အလွတ်ရနေတာပဲ”

“ဘယ်မှာရလို့လဲ၊ ပျာကလပ်စိန်နေတဲ့သူ့ကို ငါလုံးဝမသိဘူး”

“သူကရော မင်းကိုသိလား”

“သူ့ကိုသွားမေးပါလား”

“သူက ဗလတွေဘာတွေရော ကောင်းသလား”

“ငါ့ခြေမကွဲတောင် ဆရာခေါ်ရမယ်”

“ဒါဆို ပိန်ပိန်လေးပေါ့”

“အင်း”

“ငါအံ့သြတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“အရပ်က လေးပေကျော်ပြီးတော့၊ ငါ့ခြမ်းကွဲက ဆရာခေါ် လို့ရတဲ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ဆို လေတိုက်ရင်တောင်လွင့်မလား။ ဒါ ကို အရပ်က ခြောက်ပေ၊ ကိုယ်အလေးချိန်က ၆၈ ကီလိုနဲ့ မင်းက ကြောက်နေရတယ်ဆိုတော့”

“ဘယ်မှာကြောက်လို့လဲ။ ငါ ဘယ်တုန်းက ကြောက်တယ် ပြောလို့လဲ”

“မကြောက်ဘူးလား၊ လုံးတိုမကြောက်ဘူးလား”

“လက်သန်းတစ်ချောင်းစာတောင် မကြောက်ဘူး”

“အဲ့ဒါဆိုရင် ဖက်နမ်းပစ်လိုက်ကွာ”

“ဘာ!”

“မင်းက နုသေးတော့ မိန်းကလေးတွေအထာကိုမသိသေးဘူး”

“ဘာ!”

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မင်း ဆယ့်ကိုးနှစ်ပြည့်ပြီးပြီ၊ လူကြီးဖြစ်

ပြီ၊ ကြိုက်ရင် ဆွဲသာနမ်းပစ်လိုက်”

“ငါမကြိုက်ဘူး”

“ဟာ၊ မကြိုက်ရင်လည်း လုပ်သင့်ရင်လုပ်ရမယ်လေ”

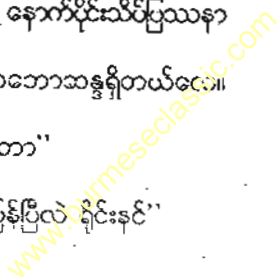
“ဘာကြောင့်လဲ”

“အပြင်ပန်းက မာကျောတယ်လို့ထင်ရတဲ့မိန်းကလေးတွေက တိမ်းညွတ်မိရင် သူများနဲ့မတူအောင်ဘဲ။ အစပိုင်းခက်ပေမယ့် နောက် ပိုင်းကတော့ ပန်းမွှေးရာကြီးပေါ့ကွာ”

“အင်း”

“အပြင်ပန်းက နူးညံ့တဲ့မိန်းကလေးတွေကျတော့ ကြိုးစားရ လွယ်တယ်။ သူတို့က စိတ်ပျော့တာကိုး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းသိပ်ပြဿနာ များတယ်။ သူတို့က အရာရာကိုလွယ်ကူတဲ့သဘောဆန္ဒရှိတယ်လေ။ ဆိတ်ဖလူးပန်းလိုပေါ့ကွာ။ မွှေးလွန်းလို့ နံလာတာ”

“မင်း၊ ဘာတော်ကိုတော့ ကျွေးနေပြန်ပြီလဲ၊ ရိုင်းနင်”

ဟုဆိုကာ အချို့ရည်ဘူးသောက်ကာ ဝင်လာသောရိုနိုင်လာက ဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“ညီအငယ်ဆုံးမို့ သမိုင်းပေးတာဝန်အရ သင်ပေးနေတာ”

ဟု ရှုငင်နောက်နောက်ဆိုကာ...

“ဟား... ဒီနေ့ထူးဆန်းတဲ့နေ့ပဲ”

“ရှားနေပြီလား”

ဟု ဘွန်နိုင်က ပြောလိုက်လျှင်...

“ဒီနေ့ ဝူလိုင်ဆယ်ရက်... ဖေဖော်ဝါရီဆယ်လေးရက်က လူတိုင်းနဲ့ဆိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကတော့ ငါတို့သုံးယောက်နဲ့ပဲ ဆိုင်နေတယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပါ၏။

“ငါတို့သုံးယောက် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”

ဟု ရိုင်းနင်က ဆိုတော့မှ သဘောပေါက်ကာ ရယ်မိလိုက်ကြဖို့သည်။

“ငါတို့တစ်ခုခုလုပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟု ရိုင်းနင်ကဆို၍ ဘွန်နိုင်ရော ရိုနိုင်လာပါ ကြည့်လိုက်စဉ်

ရိုင်းနင်က အကျော်ကြားဆုံးအပြုံးနှင့်...

“ငါတို့ ကလပ်မှာ သွားကဲကြမလား”

“ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“ငါတို့က မင်းအတွက်ပြောတာ”

“မင်းက အခုနာမည်ကြီးနေတော့”

“ရပါတယ်ဆိုမှကွား ငါ့ညီအစ်ကိုတွေအတွက်တော့ ဒီလောက်ရင်းနိုင်ပါတယ်”

“မင်း ဒီမှာဘယ်နှရက်နေမှာလဲ ရိုင်းနင်”

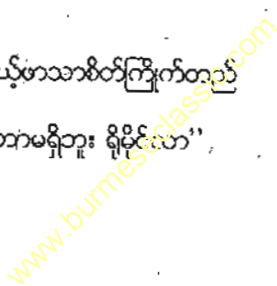
“ဆယ်ရက်လောက်တော့ နေဖြစ်မယ်။ ငြီးရင် နောက်တစ်ခွဲအတွက် အချောသွင်းဖို့ရှိတယ်။ ငြီးရင် နောက်လထဲမှာ ပြင်သစ်သွားရမယ်။ ဖိတ်ထားတာလေ”

“မင်း တကယ်ပဲ ဒီအလုပ်တွေကိုဆက်လုပ်နေတော့မှာလား”

ရိုင်းနင်”

“ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်း ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ့်ဖာသားစိတ်ကြိုက်တည်ဆောက်ရတာလောက် ကျေနပ်စရာကောင်းတာမရှိဘူး ရိုနိုင်လာ”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငါတွေ့မိတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါတို့ ဘွန်ဇိုင်အပေါ် တရားရဲ့လားလို့”

“ဘဝဆိုတာက တရားက အလိုအလျောက်ပွဲစည်းလာပြီးသားပါ။ ငါ့မှာ ဂီတပါရမိရှိလို့ ငါက အခု အောင်မြင်စွာ ဂီတနယ်ယယ်မှာ အခြေချမိနေပြီ။ ငါ့အတွက် သံစဉ်သာရှိရင် ဘာမှမလိုတော့ဘူး။ မိဘအမွေလည်း မလိုဘူး။ ငါက လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပေါ့။ မင်းက စုတ်တံတွေ၊ ဘောပင်တွေ၊ စာရွက်တွေရှိနေရင်ပဲ ရနေပြီမဟုတ်လား”

ဟုဆိုသဖြင့် ရိုခိုင်လားက ခွန်းတုန်းမပြန်ဖြစ်ပါ။

“မင်းနဲ့ငါက အတူတူပါ ရိုခိုင်လား။ ကိုယ့်ယုံကြည်တဲ့ဘဝကို ကိုယ့်စိတ်နဲ့ဖြတ်သန်းချင်ကြတယ်”

“ဆောရီး... ဘွန်ဇိုင်၊ မင်းကို ငါတို့ ကွန်ပျူတာတွေကြားမှာ ပစ်ထားသလို”

“နီနီ... ရိုခိုင်လား ဒီတစ်ချက်မှာတော့ မင်း ငါ့ထက်အတွေးပိုသွားပြီ။ မင်းရဲ့ငါ့သနာအရတော့ သဘာဝကျပါတယ်”

ဟုဆိုပြီး ရိုခိုင်လားရဲ့လက်ထဲမှ အချိုရည်ကိုဆွဲယူကာ မော့ချလိုက်ပြီးမှ...

“ငါတို့သုံးယောက်ထဲမှာ ဒီကောင်က ဉာဏ်အကောင်းဆုံးပဲ။ သချာအိုင်ကူ ကိုးဆယ့်သုံးရာခိုင်နှုန်းမို့ ဒီကောင်ကို ငါတို့ဆရာခေါ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဘာသာစကားတော်တော်များများကိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျွင်ကျင်တတ်တယ်။ အဲ... မကြာခင်မှာ စီးပွားရေးဘွဲ့နဲ့ ပညာရေးမှာ အနားယူတော့မယ်။ ဒီလိုကောင်က မိသားစုရဲ့စီးပွားရေးကိုမထိန်းသိမ်းဘူးဆိုရင် ငါတို့လိုကောင်တွေက ထိန်းသိမ်းရမှာလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ငါ့လမကြာဘဲ အိမ်တောင် နေစရာရှိလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ရိုင်းနင်၊ ငါ မင်းအကြောင်းကောင်းကောင်းသိတယ်။ ကွန်ပျူတာနဲ့ဝေးချင်တိုင်း မင်း ငါ့ကိုကောင်းကောင်းမြှောက်ပင့်ဦးမှာပဲ”

“ငါတို့က မလိမ္မာတဲ့သားမိုက်တွေ၊ အဲ့တော့ မာမိအချစ်ဆုံးမင်းကပဲ ငါတို့အစားရော့ ရော့ပြီးလုပ်ဆောင်ပြလိုက်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကလေးဆန်တဲ့အဲဒီစိတ်ကိုတော့ ပြုပြင်မှဖြစ်မယ်။ မပြုပြင်ရင်တော့ မင်းလက်အောက်ကဝန်ထမ်းတွေ ခေါင်းကျိန်းနေရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူကရော လှင်မယ်ပြောသေးလို့လဲ”

“မလုပ်လို့မရဘူးလေ... ငါတို့အထဲမှာ မအောင်မြင်သေးတာပဲ... မိမိတို့တယ်။ အဲ့တော့ မိဘတွေရဲ့အမွေကိုလည်း မင်းပဲဆက်ခံရလိမ့်”

မယ်။ ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါကွာ။ မာ့ခွဲရဲ့စိန်ဆိုင်ကြီးရော၊ ဒယ်ဒီရဲ့ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းကပါ နိုင်ငံတော်များများနဲ့ဆက်ဆံနေတာ။ သွားရည်ယိုချင် စရာကြီးပါ။”

“တော်ပြီတော်ပြီ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ ဆက်ပြောချင်တော့ ဘူး။ စက်ရုပ်ဖြစ်လွန်းလို့”

“ဒါနဲ့ ခု ဒယ်ဒီဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်ကပဲ စင်ကာပူသွားမယ်ပြောတာပဲ”

“မာမိရော”

“မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း တက်သွားတယ်”

“ဟူး... တကယ်တော့ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ လူကိုအထဲ ကျန်စေတာပါလား”

“ဟေ့... ငါတို့ ကလပ်သွားမယ့်အစား အိမ်မှာပဲ ပါတီပေး ပြီး ကံကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်မလေးမရှိရင် မနေတတ်တာ မင်းရဲ့အကျင့်ပဲ နှင်။ မင်းဒီလိုလုပ်ချင်နေတာမဟုတ်လား။ မင်းသဘောပဲ”

ဟုသာ ရှိနိုင်လာကပြောပြီး ပြောင်လက်နေသောစန္ဒရာကြီးကို တီးခတ်နေလိုက်ပါသည်။

“အကြိုက်ချင်းမတူတာပေါ့။ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့မျက်နှာက ခံစားချက်မဲ့နေတာပဲ ရှိနိုင်လား”

“အဲဒါတစ်ခုတော့ မင်းက ချီးကျူးစရာပဲ ရိုင်းနင်း။ ကောင်မလေးတွေအများကြီးက မင်းအပေါ်ယိုလိမ္မော်လားအောင် မင်း ဘာဆေးသောက်ထားလဲ”

“အချစ်ဆေးပေါ့... တကယ်တော့ မိန်းကလေးတွေက အချစ်တိုလိပ်ကြိုက်ကြတယ်”

“ဒါ လွယ်တာမှမဟုတ်တာ”

“မှန်မှန်ပြောစမ်း! ဘွန်ရိုင်း၊ မင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြိုက်နေပြီလား”

“မကြိုက်ပါဘူး”

“မကြိုက်ရင်တော့ သိပ်ကိစ္စမရှိဘူး။ ကြိုက်ရင်တော့ ဖက်သာ နမ်းပစ်နော်၊ ကြားလား”

“မင်းအတတ်ကောင်းတွေသင်ပေးမနေနဲ့ ရိုင်းနင်း။ ဒါ မြန်မာပြည်၊ ချွက်ချင်း အမျိုးသမီးရေးရာ ရောက်သွားနိုင်တယ်”

“အထာရှိတာပေါ့ကွာ၊ အထာမလည်ဘဲလုပ်ရင်တော့ ဘယ်နိုင်ငံသူဖြစ်ဖြစ် ပါးရိုးကျိုးနိုင်တာပဲ။ အထာသိလား... အထာ”

“သာခိုင်းနင်၏စကားကို ဘွန်ပိုင်မှာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်

ကွေးကာ စဉ်းစားနေမိပါတော့၏။

အခန်း (၂)

“ခိုင်းနင်၊ မင်းအခုဘယ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါ မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“မင်းအခုဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာ”

“ကောင်းပြီလေး နောက်ဆယ်မိနစ်ဆို ငါရောက်မယ်”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး သူ့ဘေးနား ပိုင်အံ့နေကြတဲ့

အကလေးများကို အကျော်ကြားဆုံးအပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်ကာ ထရပ်

လိုက်တော့... .

“တို့တွေကို အမှတ်တရတစ်ခုခုမပေးသွားတော့ဘူးလား ခိုင်း
နှင့်”

“ဘာလို့ချင်သလဲ”

သူက အပြုံးမပျက်ပင်ဆိုလိုက်တော့ မိန်းကလေးငါးယောက်
မှာ ခပ်ရဲရဲပင် ဆော့ပင်တစ်ချောင်း သူ့ကိုလှမ်းပေးကာ လက်တစ်ဖက်
ကမ်းပေးကာ... .

“တို့လက်ဖမိုးမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါလား။ တို့ ခိုင်းနှင့်နဲ့
တွေ့ခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်တရပေါ့”

“ခက်ခဲပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ဆော့ပင်အနံ့ကိုဖွင့်ဖို့ကြံရွယ်ပြီးမှ နာရီကိုပွဲကြည့်
ကာ... .

“ဆောနိုး လေဒီ၊ မင်းတို့တွေရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို ကိုယ်လိုက်
လျော့ရင် ငါးမိနစ်အချိန်ကုန်သွားလိမ့်မယ်။ ကျန်တဲ့ငါးမိနစ်နဲ့ ဒီလမ်း
တွေကိုဖြတ်ဖို့အတွက် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ မိန်းကလေးတွေဖေးထားသော ဆော့ပင်ကို လှမ်း
ပေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဖုန်းတင်တာက ရှင့်ရည်းစားလား”

“ရည်းစား?”

“ရှင် ရည်းစားရနေပြီလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်က ဒီလောက်ထိအရေးပေးနေလို့ပါ။ သူက အဲ့လောက်ထိ

ပဲ ရှင့်အတွက်အရေးပါသလား”

ဟု ခပ်တည်တည်ပုံနှင့်မေးလာချိန်မှာတော့ သူက ထပ်မံ၍

ပြုံးမိသွားပါသည်။

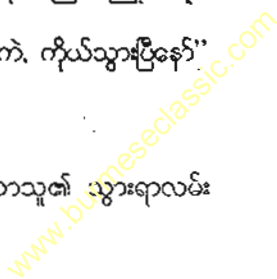
“သူက ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီးတယ်။ ကိုယ်မဟုတ်ဘူး
မိသားစုအတွက်ပါ အဓိကကျတဲ့လူပဲ။ သူ့သာပေါ်ထွက်လာခဲ့ရင် ကိုယ်
အဆိုတော်မဖြစ်ဘဲ ကွန်ပျူတာဖြစ်နေလောက်ပြီ”

“ဟင်!”

“သူက စောင့်နေရတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ နောက်ကျရင်
လည်း စိတ်ဆိုးလေ့ရှိတယ်။ သူဖုန်းခေါ်လို့ မကိုင်ရင်လည်း မကြိုက်ဘူး။
သူခေါ်လို့ မလာနိုင်ဘူးပြောလည်း မကြိုက်ဘူး။ ကဲ၊ ကိုယ်သွားပြီနော်”

ဟုသာဆို၍ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သိပ်ရေပန်းစားပြီး နာမည်ကြီးနေသောသူ၏ သွားရာလမ်း

တစ်လျှောက်တွင် ယောက်ျား မိန်းမ၊မကျန် အားလုံးမှာ ငေးနေကြကုန်
ပါ၏။

“တီဇွိထဲမှာသာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ အပြင်မှာလည်း ရိုင်းနင်က
သိပ်ကိုချောတာပါလား”

ဟူ၍ပြောနေကြသူများကို သူက အနုပညာသမားစီပီ ကြည့်
ရှင်သောအပြုံးတုလေးနှင့် ဖမ်းစားလိုက်ပါသည်။

“သဘောကောင်းမယ့်ပုံပဲနော်။ နောက် အများကြီးအားပေး
ရအောင်”

ဟု ဝိုးတဝါးလေး ကြားမိပြန်တော့လည်း စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်
သလိုလိုတော့ရှိသားပင်။

“ဪ၊ ရိုင်းနင်ဆိုတာ သူလား”

သူက ကြည့်နူးပီတိဖြစ်နေရတုန်း ရှိပါသေးသည်။ သူ့နားထဲ
ဖြတ်ပြေးသွားသော ထိမထင်အသံကျယ်ကြီးကြောင့် စိတ်ထဲမတင်မကျ
ဖြစ်သွားရပါသည်။

“အင်း၊ ရုပ်ကတော့ ချောသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီရုပ်ကလေး
ဗန်းပြပြီး ရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ်၊ ပွေ့ချင်တိုင်းပွေ့မယ့်ပုံစံမျိုးပါ”

ဟု သူ့ကိုကဲ့ရဲ့သလိုဖန်သလိုပြောလာသော ထိုအသံကြောင့်

သူစိတ်မတိုဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ ဒါ သူ့ကိုဘလိုင်ကြီးခွင့်နေတာ မဟုတ်
လား။

လူဆိုတဲ့အမျိုးကလည်း ခက်တော့ခက်သား။ ဟုတ်ချင်ဟုတ်
မဟုတ်ချင်နေ၊ အကောင်းပြောတာကိုပဲ ခံချင်ကြတယ်မဟုတ်လား။ လော
ကမှာ မြောက်ပြောတာကိုကြိုက်တဲ့လူက ကိုဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းရှိနေလျှင်
ဆိုအထဲမှာ ရိုင်းနင်ဆိုတဲ့လူလည်း ပါပေလိမ့်မည်။

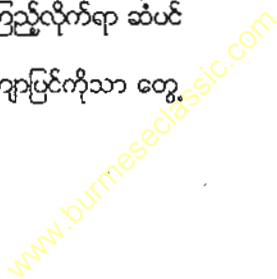
ထို့ကြောင့်ပင် ‘ဒီလိုအထားမျိုးတွေလာပေးမနေနဲ့မိန်းကလေး။
ဘယ်လိုပြောပြော မင်းကိုငါလုံးဝလှည့်ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး’ ဟု စိတ်ကို
အားတင်းကာ ဘာမှမကြားလိုက်သလို ဆက်လျှောက်မိပေမယ့်...

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအထင်ကြီးပြီး ဘဝင်လည်းကိုင်ပုံရတယ်”
ဟူသောစကားလုံးမှာတော့ သူတင်းသွားရပါသည်။

“ဟဲ့၊ ဗလီညာ၊ နောက်ကျနေပြီ”

ဟူသောတစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့အော်သံကြောင့် တံခါးချုပ်ကိုဖွင့်
နေသောသူမှာ မသိမသာနှင့် ထိုမိန်းကလေးကိုစွေကြည့်လိုက်ရာ ဆံပင်
ဘာလယ်လောက်ရှိသည့် ခပ်ပိန်ပိန်သေးသေးကျော့ပြင်ကိုသာ တွေ့
နိုင်ရပါတော့သည်။

သူ့စိတ်ထဲ တင်းသွားရပါသည်။

ဒီလိုမလှမပုပ်မမျိုးက သူ့ကို ခုလိုကြီး ကဲ့ရဲ့သွားလို့ပါ။

သူမအရာ ဘယ်လောက်လှနေတာဆိုလဲ။

သူ့မှတ်မိသလောက်တော့ သူ့တွဲလာသမျှမိန်းမတွေရဲ့ခြေဖဝါး

မှုန့်စာလောက်တောင်မမိတဲ့ နောက်ကျောအလှပါပဲ။

သူ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ကားထဲသို့ဝင်လိုက်သည်တွင်...

“ဗလီညာ၊ ဒီနာမည်ကို ငါကြားဖူးသလိုပဲ”

ဟုစဉ်းစားမည်ပြုပြီးမှ ဘာမှဆက်မစဉ်းစားတော့ဘဲ၊ ကားထဲ

ကို နှိုးလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ရင်ထဲမှာတော့ မတင်မကျကြီးပင်...

“အလကားအရှုပ်ထုပ်၊ ငါ သတိပြုမိအောင်လို့များ စတင်

ထွင်နေသေးတယ်။ ဟား... အရှုံးပဲ။ မင်းလိုလမ်းဘေးအဆင့်မျိုး

မိန်းကလေးကို ငါက ဂရုစိုက်စရာလား”

ဟုပင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးပြောကာ ပြီးလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ

မကျေနပ်ခြင်းက သက်သာသွားရပါသည်။

“မင်း နှစ်မိနစ်နဲ့လေးဆယ့်ငါးစက္ကန့် နောက်ကျာတယ် ရှိင်းနင်း

“လေနီကြမ်းကြောင့်ပါ”

“လေနီကြမ်း?”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ မိန်းကလေးတွေရဲ့အထာက သိပ်ရယ်တာ

သိလား... သူများတွေထက်ထူးခြားအောင် လုပ်ပြရင်ပဲ သူတို့ကို တစ်

လောကလုံးက ရှိသမျှယောက်ျားတွေက စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ထင်

တတ်ကြတာ”

“ရယ်စရာကြီးပေါ့၊ ငါမှတ်မိသလောက်တော့ မိန်းကလေးတွေ

ကိုဝေဖန်တာ ပထမဆုံးကြားဖူးတာပဲ”

ဟုဆိုကာ သူတို့နှစ်ယောက်နားရောက်လာတဲ့ ရှိခိုင်လာက

ဆိုလျှင်...

“အမှန်က ငါနဲ့တွဲတဲ့မိန်းကလေးတွေအားလုံး အဆင့်ရှိတယ်။

ငါက ဗလွတ်ရွတ်တဆန်ဆန် ခပ်ပေါ့ပေါ့မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်

စားဘူး။ သတိပြုရမှာက ငါ့ကိုချဉ်းကပ်ဖို့ဆို နူးညံ့ရမယ်။ အဲ့လိုပုံစံမျိုး

ကို ငါက အမှန်းဆုံးပဲ”

“အဲ့လိုပုံစံမျိုး?”

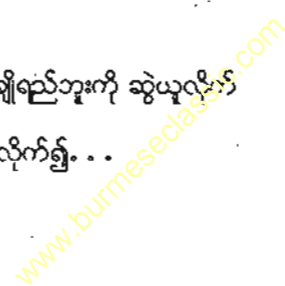
“အင်း၊ ထားလိုက်ပါတော့ အာရုံနောက်တယ်။ ကဲ၊ဆို၊ ဘာ

ကိစ္စကြောင့် အပူတပြင်းခေါ်လိုက်ရတာလဲ”

ဟုဆိုကာ ရှိခိုင်လာ၏လက်ထဲမှအချိုရည်ဘူးကို ဆွဲယူလို့အ

စဉ်တွင် ရှိခိုင်လာက အကုန်မော့သောက်ပစ်လိုက်၍...

“ဒီး...”

“မင်းအကြောင်းကို ငါကောင်းကောင်းနပ်နေပြီ။ ဒီလိုအချောင်
သောက်တာ ဘယ်နှကြိမ်ရှိပြီလဲ”

“ဒီနေ့ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာတစ်ခုခုကို အဆင်မပြေပါ
လား”

ဟုဆိုလိုက်စဉ်မှာ ဘွန်ခိုင်က သူ၏ဘေးမှခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်
ကာ...

“ခုချက်ချင်း အချိုရည်မျိုးစုံ ယူလာခဲ့ပါ”

ဟုပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါမှ ခိုင်နှင့်ရဲ့မျက်နှာတွင် ကြည့်
စင် ဝင်းပသွားကာ ဘွန်ခိုင်ကိုပြေးဖက်ပစ်ပါ၏။

“ငါ့ညီက အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟုပြောပြီးမှ တစ်ခုခုကိုသတိရသွားသလိုနှင့် ငြိမ်သက်သွား
ရပါသည်။ ဗလီညာဆိုတာကို ပါးစပ်မှပြောချင်မိပေမယ့် နှုတ်ဆိတ်ပြီး
မှသာ နေ့ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“အစ်ကိုလေး၊ ရပါပြီ”

ဟုဆိုရင်း အချိုရည်ဘူးမျိုးစုံကို ဗန်းကလေးနှင့်မ.လာသူအား
ဘွန်ခိုင်က စွဲစွဲနစ်နစ်ကြည့်ကာ...

“အခန်းထဲဝင်ရင် အရင်ဆုံး တံခါးခေါက်ရမယ်ဆိုတာ မင်း

သိဘူးလား”

ဟု ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်မ... ”

“မင်းလစာ တစ်လဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“ငါးသောင်းပါ”

“တခြားအိမ်မှာ လုပ်တုန်းကရော ဘယ်လောက်ရသလဲ”

“သုံးသောင်းပါ”

“ဒီနေ့ ဘယ်နှရက်လဲ”

“ဆယ်နှစ်ရက်နေပါ”

“ကြိုတင်လစာ ငါးသောင်းယူပြီး မင်းထွက်တော့”

“ရှင်! ”

“ဒေါ်မာကြည် မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ် အစ်ကိုလေး”

ဟုဆိုကာ ပိန်ရည်ရှည်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှာ ဘွန်
ခိုင်၏ခေါ်သံ မဆုံးလိုက်သေးခင်မှာဘဲ ပေါ်လာရပါသည်။

“မနက်ဖြန်မနက်ကို သူ့မျက်နှာကိုမမြင်ချင်ဘူး”

“ကျွန်မ ဆုံးမ... ”

“သူ့ကို ကြိုတင်လစာ ငါးသောင်းပေးလိုက်”

သူက အေးစက်စက်ဆိုလိုက်သဖြင့် ဒေါ်မာကြည်မှာ ဘာကို မှ စောဒက မတက်ဝံ့တော့ပါဘဲ . . .

“ဟုတ်နဲ့”

ဟုဆိုကာ ရိုရိုကျိုးကျိုးလေးပြောပြီး ထိုပိန်းကလေးကို ခေါ် ထုတ်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဒီအလုပ်ကိုပဲမှီပြီး မိသားစုစားဝတ်နေရေးဖြေရှင်းနေတယ် ဆိုရင်တော့ အခက်တွေ့ဦးမယ်”

ဟု သဘောထားကောင်းသူ ရိုနိုင်လာက ဆိုလျှင် . . .

“ကျွန်တို့ဆယ်ရက်တွင်း အလုပ်ရှာရင် ရနိုင်သေးတာပဲ”

ဟုရိုင်းနင်က လူမှိုက်အားပေး ထီမထင်ပြောလာပါသည်။

“တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်သင့်တယ်”

ဟု ရိုနိုင်လာက အကြီးပီပီပြောရပေမယ့် အခန်းကို တံခါး မခေါက်၊ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်တတ်တဲ့အကျင့်ကို လုံးဝမုန်းသည့်ဘွန်နိုင် ရဲ့စိတ်ကိုလည်း သိနှင့်နေပါသည်။

“ခွင့်လွှတ်တယ်? အဲ့ဒါ ငါ့သမိုင်းမှာမရှိဘူး ရိုနိုင်လာ။ မရဘဲ မင်းက မင်းကိုဆွဲခေါ်သွားမယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါလို့တောင်းပန်လို့ရသလား”

ခွင့်လွှတ်တဲ့သူဟာ စည်းကမ်းမရှိတဲ့လူဘဲ။ ခွင့်လွှတ်ပါလို့တောင်းပန် အဲ့လူထက် ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့လူက ပြစ်မှုပိုကြီးတယ်”

“ဟား . . . ဖျင်းစရာကြီးပါလား။ ငါ့ကို ခုလိုတကူးတကခေါ် လိုက်တာ ဒါတွေကြားနာခိုင်းမလို့လား ဘွန်နိုင်”

“မင်း မနေ့က တွဲတဲ့မိန်းကလေးရဲ့နာမည်က . . .”

“မနေ့က ငါ သုံးယောက်တွဲတယ်။ တစ်ယောက်က ဟန်နီခင်၊ နောက်တစ်ယောက်က ရိုစီ၊ နောက်တစ်ယောက်က ရူပါခ”

“ဆံပင်အမဲရောင်နဲ့တစ်ယောက်”

“ဪ၊ ရူပါခ။ ဒါနဲ့ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အဲ့တစ်ယောက်ကို ရိုနိုင်လာနဲ့မိတ်ဆက်ပေးလိုက်”

“ဘာ!”

“ငါနဲ့”

ဟု ရိုနိုင်လာမှာ တအံ့တဩပင် မယုံနိုင်စွာပြောလျှင် . . .

“မင်းဆေးသောက်ထားပါတယ်နော် ဘွန်နိုင်”

“ငါ့သွေးက (အို) အုပ်စုမို့ မရူးနိုင်တာ လုံးဝသေချာတယ်”

“ဒါဆို ဘာကိစ္စနဲ့ ငါက ပါနေရတာလဲ”

“မင်းဝေးထားတဲ့ကဗျာကို ငါဖတ်ပြီးပြီ”

“ပိုင်ရှင်ရဲခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဒီလိုလုပ်တာ သိပ်လူကြီးလူကောင်း

မဆန်ဘူး ဘွန်ဇိုင်”

“ဖတ်ချင်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ စာရွက်တွေ့လို့ ကောက်
ကြည့်လိုက်တာ။ မဖတ်စေချင်ရင် ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုစနစ်တကျသိမ်းပေါ့”

“အဲ့ဒီကဗျာနဲ့၊ မိတ်ဆက်ခိုင်းရတာ ဘာများဆက်စပ်မှုရှိနေ
လို့လဲ”

“သူ့ကို ကိုယ်တိုင်မေးကြည့်ပေါ့”

ဟုဆိုကာ မသိသလိုပင် နေလိုက်တဲ့ဘွန်ဇိုင်ကြောင့် ခိုင်းနှင့်
မှာ ပြန်သိချင်သွားရကာ ရှိခိုင်လာကို ဘာလဲဆိုသည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်
လိုက်ပါသည်။

သူကလည်း မေးခွန်းနှင့်ကြည့်လိုက်သလို သူ့ကိုပြန်ကြည့်တဲ့
ရှိခိုင်လာရဲ့မျက်လုံးမှာလည်း အဖြေရှိနေပုံမရပါ။ ထို့ကြောင့်ပင်. . .

“ဘာတဲ့၊ တိမ်လွှာတွေက မျက်နှာ. . . ချစ်တာက ဘာဖြစ်
တာ”

“တိမ်လွှာထဲကမျက်နှာ. . . ချစ်သူရဲ့အပြုံးက နေရောင်တွေ
မို့ နေပြည်အလာမှာ မှေးစက်ချင်တယ်. . . ဝါကွာ”

“ဪ. . . အေးအေး. . . အဲ့ဒါ. . . အဲ့ဒါ”

“အဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ရည်းစားတောင် တစ်ယောက်မှမရှိဖူးတဲ့ကောင်က အဲ့လို
အလှဖွဲ့လိုက်တော့ ရယ်စရာကြီးဖြစ်မနေဘူးလား”

“ဘာ!”

“အနည်းဆုံး အချစ်ကဗျာရေးတဲ့ကောင်က ချစ်ကြည့်ရဦး
မယ်လေ။ မင်းရဲ့အချစ်ကဗျာက ဆားမပါတဲ့ဟင်းကြီး စားနေရသလို
ပဲ”

“အထင်သေးလှချည်လား ဘွန်ဇိုင်”

ဟု ခိုင်းနှင့်ကပြောတော့ ဘွန်ဇိုင်မှာ ရှိခိုင်လာကို သံသယနှင့်
ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒီကောင်မှာ ရည်းစားမရှိခဲ့ဘူး၊ ရှိခဲ့တယ်၊ မင်းသေချာသိ
သို့လား”

“ဟမ်း. . .”

“ငါ ဒုတိယနှစ်တုန်းက ငါ့ကိုအသည်းအသန်ကြွတဲ့ ကောင်
လေးရှိတယ်”

“အဲ့တော့”

“သနားစရာတော့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲ့လိုအထာမျိုး

တွေ ငါရင်မခုန်ဘူး”

ဟု ရိုမိုင်လာက အေးစက်စက်ပြောလျှင်...

“ရိုင်းနင်၊ မင်းရော”

“ငါက ဘာကိစ္စပါလာရတာလဲ”

“ဗျူးတာကွာ၊ မင်းကတော့ ခဏခဏရင်ခုန်တယ်မဟုတ်လား”

“မင်းပြောတဲ့ အဲ့ဒီရင်ခုန်တာတွေဘာတွေ ငါမသိဘူး။ မိန်းကလေးတွေကိုချစ်ရတာ ပျော်စရာကောင်းတယ်။ ဒါပဲသိတယ်။ ငါက အရေးပေးလို့ အတည်ကြီး၊ လာညှိနေတာမျိုးကို ငါစိတ်ရှုပ်တယ်”

“နေစမ်းပါဦး ဘွန်ရိုင်... မင်း အခုတစ်လော ဘာကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေကို လာဆွေးနွေးနေရတာလဲ”

ဟု ရိုမိုင်လာကပြောလာလျှင် ဘွန်ရိုင်မှာ မလုံမလဲဖြစ်သွားရက...

“ဘာဖြစ်လဲ၊ အဲ့ဒါပြောတာ၊ ရိုင်းနင်က ဆရာကြီးမို့မကြည့်တာ မရတော့ဘူးလား”

“အင်း၊ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းတာအမှန်ပဲ”

ဟုပင် တွေးဆဆလေးပြောမိလိုက်တော့သည်။

ဆခန်း (၃)

“ဟင်! ဒါက ဘာလဲ”

ဟု အိတ်ကလေးလွယ်ကာ ဆင်းလာသောရိုင်းနင်ကို ဘွန်ရိုင်က ပြောလိုက်ပါ၏။

ရိုင်းနင်၏အနောက်ဘက်တွင် ခရီးဆောင်အိတ်ကိုသယ်ကာ ဆင်းလာသောလူကို...

“ကားထဲ သွားထည့်ထားလိုက်ပါ”

ဟု ရိုင်းနင်ကဆိုပြီး သူ့ဘေးတွင်ဝင်ထိုင်ကာ သူ့ပခုံးကိုပုတ်လိုက်ပြီး...

“ငါ ဘန်ကောက်ခဏသွားမလို့”

“ဘာကိုစွန့်လဲ”

“ပျင်းလို့”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ မင်းဘယ်လိုကောင်မှန်းသိတယ်”

“အလကားပြောတာပါ။ ခွေအသစ်အတွက် ဗွီစီဒီသွားရိုက်
မလားလို့။ ငါပြန်လာရင် ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ”

“ဘယ်နေ့လဲ။ မရေရာတဲ့မနက်ဖြန်တွေမှာလား”

ဟုခရီးသွားပြီဆိုရင် စိတ်ကြိုက်ကြာချင်သလောက်ကြာတတ်
သည့်ရိုင်းနင်ကို ရွှံ့ပြီးပြောလိုက်ပါသည်။

“မင်းက စီးပွားရေးလုပ်မယ့်ကောင်ဆိုတော့ ပွဲတက်ဝတ်
ကောင်းကောင်းဝယ်လာမယ်”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

“လူမှာအဝတ်၊ တောင်းမှာအကွပ်တဲ့။ မင်းရဲ့ဝတ်စုံကိုကြည့်

ပြီး ရှိန်သွားမယ့်ဒီဇိုင်းမျိုးလေ”

“လို့လို့လက်လက်တွေ ငါမကြိုက်ဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဝတ်အစားကြောင့် ရှိန်မယ်ဆိုရင်တော့ ရှေးရှေးတုန်း

ခက်ရာခဲရဲ့ ပွဲနေပွဲထိုင်ဝတ်စုံ”

“ဟားဟား... မင်းပေါက်ကရတွေ တွေးတတ်လာပြီတွန်နိုင်း။

ဒါနဲ့ ရှိနိုင်လာလည်း မတွေ့ပါလား”

“လူမနေတဲ့နေရာမျိုးမှာ ပန်းချီသွားဆွဲနေမှာပေါ့”

“ဒီကောင်လည်း မလွယ်ဘူးဘဲ”

“မင်းလည်း မလွယ်ပါဘူး”

“ငါက ဘာလို့မလွယ်ရမှာလဲ”

“အကြောင်းသိတွေချင်း လျှိုမနေနဲ့ရိုင်းနင်။ မနက်ဖြန် မာမိ

ပြန်ရောက်မှာမို့ မင်းရှောင်တယ်ဆိုတာ ငါ့ရော ရှိနိုင်လာပါ သိတယ်”

“ရှိနိုင်လာရော ရှောင်သွားတာလား”

ထိုအမေးကိုမဖြေဘဲ စာအုပ်ကိုသာကြည့်ကာ...

“ဟူး?... နောက်ဆုံးတော့လည်း ငါ့ပဲကျန်ရပြန်တာပဲ”

“ဟာ, မင်းက မာမိရဲ့အချစ်ဆုံးသားကို၊ နေပေါ့”

“မာမိက မင်းတို့နဲ့တွေ့ချင်တယ်လို့ပြောနေတယ်”

“ရွှေပြည်အေးတရားပဲ နေမှာပေါ့”

“မာမိနဲ့မတွေ့တာ ဆယ်လလောက်ရှိနေပြီမဟုတ်လား”

“ငါက ခဏလေးတောင် ထင်နေတာ”

“နောက်သုံးရက်ဆို ဒယ်ဒီလည်း ပြန်ရောက်မယ်”

“အင်း၊ မိသားစုတစ်ခေါက်တစ်ခါဆိုတာတော့ ကောင်းပါတယ် ဟုပြောတော့ သူက ရိုင်းနင်ကိုမျက်စိတွေ့ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဘာလဲ”

“မင်းပါးစပ်က အဲ့လိုပြောတာမှဟုတ်ရဲ့လားလို့ဆန်းစစ်တာ”

“စကားလုံး ရှာလိုက်ဦးမယ်။ မာမိကိုနိုင်လောက်တဲ့စကား မှ ငါလာခဲ့မယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါရှိနေသေးတာပဲ။ မင်းပြန်ချင်သာပြန်ခဲ့ပါ”

“အိုကေလေ၊ ငါပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့ပန်းကိုပုတ်ပြီး ထွက်သွားသောရိုင်းနင်ရဲ့နောက်ကျောကို မကြည့်တော့ဘဲ ဇီမုတ်နဲ့ တီဗွီကိုဖွင့်လိုက်ရာ ကြောက်မက်စွာ သတ္တဝါကြီးရဲ့မျက်နှာက ဘွားခနဲပေါ်လာ၍ သူ့စိတ်ဝင်တစားနှင့် ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

“ဘာကားကြည့်နေတာလဲ”

“ဟမ်း... ရိုမိုင်လာ”

“အဲ့လောက်ထိကြီး မျက်လုံးပြူးနေ၊ ဘာက ဘာလဲ။ ငါ့... ကြောက်စရာကောင်းနေလို့လား”

ဆံပင်ရှည်မျောမျောလေးနှင့် ရိုမိုင်လာက ပြောလျှင်...

“ငါက မင်းကို ပြေးပြီလို့ထင်နေတာ”

“အမှန်က ငါပြေးမလို့ပဲ”

“ဘာကြောင့် စိတ်ပြောင်းသွားရတာလဲ”

“တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့်ပေါ့”

“တစ်စုံတစ်ယောက်?”

“ထားပါတော့၊ အဲ့ဒါအရေးသိပ်မကြီးဘူး။ ဒယ်ဒီရော မကြာခင်ရောက်လာမယ်ဆို”

“အင်း”

“ဒီအလုပ်တွေက အားလုံးကို မင်းပဲ ကျိန်းသေတာဝန်ယူရမယ်နော်”

“စိတ်မပူပါနဲ့။ နောက်လအနည်းငယ်ဆို ငါ့ပညာရေး နားပါပြီး ဒယ်ဒီနဲ့မာမိကလည်း ကျန်းမာနေသေးတယ်။ နောက် ဆယ်နှစ်အာမခံ”

“အခုပဲ ဦးစီးရမယ်ဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါကြည့်လုပ်ပို့မယ်”

ဟု သူက လူကြီးဆန်စွာပြောလိုက်လျှင် ထိုအခါမှ ရိုမိုင်လာ

မှာ သက်မကြီးချကာ... .

“ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”

“ဘယ်လောက်ထိများ စိတ်ပူသွားသလဲ”

“ငါတစ်ယောက်တည်း ကျောင်းပြီးနေတာလေ။ မြားဦးက ငါ့ဘက်လှည့်မှာ ကျိန်းသေတယ်။ ငါ့လက်ထဲသာ ဒီလုပ်ငန်းတွေရောက်လာလို့ကတော့ ငါးလအတွင်း လူအယောက်ငါးထောင်ကျော်လောက် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ကုန်ကြမယ်”

“မင်းက မင်းမိခင်အတိုင်း အတွေးလွန်နေတာပါကွာ။ ဖြစ်နိုင်ခြေကိုစဉ်းစားပေါ့။ ဒီလောက်စီးပွားရေးကို သက်တမ်းကြာကြာ ဦးစီးလာတဲ့ မာမိနဲ့ဒယ်ဒီက စုတ်တံနဲ့စာရွက်တွေ ဘောပင်တွေအကြောင်း ပဲသိတဲ့မင်းကို သူတို့သွေးနဲ့ရင်းနှီး ရှာကြံထားခဲ့တာတွေကို မျက်စိမှိတ်အပ်ပါ့မလား”

“ငါ ဗေဒင်ဟောနိုင်တယ်”

“စကားကိုအဆက်စပ်မရှိပြောတာ မင်းရဲ့မွေးရာပါ ဆိုးဝါးတဲ့ အကျင့်ပဲ ရှိမိုင်လား”

“စကားကိုဆုံးအောင် နားထောင်လေကွာ။ သူများရဲ့အနာဂတ်ကို မပြောနိုင်ပေမယ့် မင်းကိုတော့ ငါသိနိုင်တယ်။ ဒီလောက်အသက်

အရွယ်နဲ့ အဲ့ဒီလောက် စဉ်းစား တွေးခေါ်ဉာဏ်ရှိတဲ့မင်းက စီးပွားရေးမားကောင်းဖြစ်လာနိုင်တယ်။ မယုံမရှိနဲ့။ မင်းက သချာအိုင်ကျူကိုးမယုံသုံးရာခိုင်နှုန်းလေ။ အဲ့ဒီအခါ ငါ့ပိုက်ဆံလိုရင်လည်း ချေးဦးနော်”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ရှိမိုင်လား၊ မင်းရဲ့ပန်းချီကားတစ်ချပ် သယ်ဈေး အော်တယ်ဆိုတာ ငါသိပြီးသား... . ငါတို့သုံးယောက်ထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာအတော်ဆုံး၊ မင်းက ဒီမြန်မာပြည်ထဲမှာပဲ ရပ်တန့်နေမှာ တုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်”

“အင်း၊ ငါ့ ပြပွဲတစ်ခုလောက်တော့ လုပ်ကြည့်ရမလားလို့။ သင်ကိုယ်တော်ပြပွဲ”

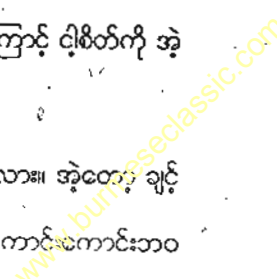
“ဟာ၊ စွာလှချည်လား”

“မစီစဉ်ရသေးပါဘူး။ စဉ်းစားနေတုန်းပါ”

“အဲ့ဒီလောက်ဆို မင်းဦးနေကတ်ထဲမှာ စဉ်းစားပြီးနေပါပြီ။ မင်း ဦးနိုင်နေတာ မဟုတ်လား”

“မင်းရဲ့အဓိကက ဆိုက်ကိုလား။ ဘာကြောင့် ငါ့စိတ်ကို အဲ့ဘက်ကြီး မြင်နေရတာလဲ”

“ကောင်းတယ်လို့ ထင်နေတယ်မဟုတ်လား။ အဲ့တော့ ချင့်နေနဲ့။ မနက်ဖြန် မင်းသေမယ်ဆိုရင်တောင် ကောင်းကောင်းဘဝ

ကူးလိုက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ! မင်းတော်ပြီးရင်း၊တော်ရင်းပါလား ဘွန်နီင်”

“ငါ့ကို ဘာခိုင်းချင်ပြန်ပြီလဲ”

“လိုအပ်မှပါ။ အကောင်းဆုံးဆန်းမတစ်ခုကိုတော့ ငါကောင်းကောင်းစဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

“မာနိုကိုအသိပေးဦးမှာလား”

“ဒီလောက်သတင်းလိုက်ကောင်းနေတာပဲ ငါ စပြီးလှုပ်ရှားတာနဲ့ သိသွားမှာပါ”

“အခုတော့ မာနီက သဘောပေါက်သွားပြီထင်တယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သိပ်မသောင်းကျန်းတော့ဘူး”

“ငါတို့ကိုနားလည်ပေးလိုက်တာလို့ မင်းထင်နေတာလား”

“မဟုတ်လို့လား”

“လေးဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်းပါ”

“ကျန်တဲ့ငါးဆယ်ငါးရာ ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“ဘွန်နီင်လေ”

“ဪ၊ ဒီလိုလား။ ဟူး... သာယာဖို့မှကောင်းပါ့မလား”

“အဲ့ဒါ မင်းနဲ့အလိုက်ဖက်ဆုံးစတိုင်လ်လေ။ မင်းက မာနို

တယ်။ စေ့စပ်သေချာတယ်။ သချာအိုင်ကျ။ ကိုးဆယ်သုံးရာခိုင်နှုန်းလို့ သတ်မှတ်ခံထားရတယ်။ တရုတ်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန်၊ ပြင်သစ် အဲ့ဒါတွေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပြောနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ သနားကြင်နာတတ်ခြင်း မရှိဘူး။ တိကျပြတ်သားတယ်။ ဒါက စီးပွားရေးသမားကောင်းရဲ့အခြေခံလိုအပ်ချက်ပဲ”

“အဲ့ဒါကြောင့် တစ်ခုခုကို အမြဲလေးလေးနက်နက်တွေးခေါ်စဉ်းစားတတ်တဲ့မင်းက ပန်းချီတွေ ကဗျာတွေဘက် ကူးသွားတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဘဝဟာ သစ်ပင်ဖြစ်လိုက်၊ ဘောလုံးဖြစ်လိုက်၊ မီးတောက်ဖြစ်လိုက်နဲ့တဲ့... ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို ငါဖတ်ဖူးခဲ့တယ်။ သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ စာသားလေးက တိုပေမယ့် တွေးလေအဓိပ္ပာယ်ရှိလေပဲ။ အဲ့ဒါ ငါ့ဘဝပဲ ဘွန်နီင်”

“ဒီအချိန်မှာ ဘာလို့ ရိုင်းနင် မရှိရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲ့လိုစကားတွေကို မင်းနဲ့အပြိုင်ပြောနိုင်တာ ရိုင်းနင်ပဲရှိတယ်လေ”

“ဒါနဲ့ အခုတစ်လော မင်းစိတ်တိုတာကို မတော့တော့ပါလား”

“အဲ့တော့ မင်း ပန်းချီကောင်းကောင်းဆွဲလို့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ထူးဆန်းလို့ပါ။ အပြင်ကပြန်လာတိုင်း ငါတို့ကိုလာရှင်နေကျကို”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ မိန်းကလေးတွေက ရယ်စရာကောင်းတယ်။ ရိုင်းနင်ပြောသလိုပဲ ဘာအထာမှန်းကိုမသိဘူး”

“အင်း၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အပြုအမူတွေဟာ အဖြေညှိမရတဲ့ပဟေဠိနဲ့အတူတူပဲ။ သူတို့က ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အမှတ်တမဲ့ဆိုပေမယ့် တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် တော်တော်ဦးနေကန်ခြောက်ရတယ်”

“ဟမ်း”

“တွေ့စရာရာတာပေါ့။ ကောင်းပါတယ်။ အပြောင်းအလဲဖြစ်တာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ရူးပါးသောအပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်ကာ ထထွက်သွားတဲ့ လျှို့ဝှက်မှုဆန်ဆန် ရှိမိုင်လာရဲ့စကားကြောင့် သူ့မှာ မျက်ခုံးလေးပင့်၍ မျက်စိလေးမှိတ်လိုက်မိပါ၏။

အခန်း (၄)

“တော်တော့ကို ချောတဲ့လူပဲ”

“ဘုရားရေ! တော့ပါးစပ်က ချောတယ်လို့ပြောတတ်သေးတယ်နော်”

“ငါ့မမေ့က ဓာတ်ပုံတွေတုန်းကတော့ သမာန်ကာလှိုကာပဲ။ အကယ်တမ်းတော့ တော်တော့ကိုချောတာ”

“ဆေးမှားသောက်လာပြီလား ဗလီညာ... ဟမ်း”

“ဒါမှမဟုတ် ပုပ္ပိုးရဲ့အပြန်လမ်းမှာ မယ်ဝဏ္ဏ တစ္ဆေအခြောက်ခဲရလို့လားမှမသိတာ”

ဟု မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မချီးမွမ်းတတ်သည့် ဗလီညာကို ဝိုင်း၍ကောင်းကောင်းကြီးပြောကြပါတော့သည်။

“အင်း၊ မြားနတ်မောင်က ငါ့ကို အဆိပ်လူးမြားနဲ့ပစ်လိုက်ပြီထင်တယ်”

သူမက မရပ်မနားနိုင်ဆက်ပြောပြန်တော့ လက်မြှောက်သူက မြှောက်၊ ဆလန်သသူက သ၊ မျက်ခုံးပင့်ကာ မျက်လုံးပြူးသူက ပြူးနှင့် ရှုပ်ယှက်ခက်သွားပါတော့သည်။

သို့သော် သူမက ဒါတွေကိုလုံးဝကရမပြုနိုင်ဘဲ... .

“ဓာတ်ပုံထဲကလူဟာ သူဆိုတာ လုံးဝသေချာတယ်”

ဟု တကယ်ပဲ တစိုက်မတ်မတ်ပြောနေတော့ ကျန်လူများမှာ တကယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားသွားကြပြန်ပါသည်။

“ဆံပင်ပုံပဲ ကွာတာ၊ အဲ့ဒီနှုတ်ခမ်း၊ အဲ့ဒီမျက်ဝန်း၊ ချွတ်စွပ်ပဲ။

အဲ့ဒီပုံက ဝါပြန်ကြည့်တော့လည်း သူမှသူအစစ်ပဲ။ သေချာပါတယ် သူပါပဲ”

“ဗလီညာ”

“သုံးကြိမ်သာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံကြလို့တော့ မိုးနတ်မင်းက သတ်မှတ်ပေးတဲ့မှူးစာပဲ”

ဟုဆိုကာ အချို့သာဆုံးပြုံး၍ သူမ၏ဖိနပ်လေးကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူမနည်းတူ အားလုံးမှာ ထိုဖိနပ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။

“ဗလီညာ”

အဲ့အားတကြီးပင် မျက်လုံးကြီးပြူး၍ နာမည်ကိုသာ ပြန်ခေါ်မိသွားကြပါ၏။

အဲ့သြရင်လည်း အဲ့သြစရာပါပဲ။ အမြဲ ဖိနပ်ကို ဒေါက်မျိုးသာ စွဲမြဲစီးတတ်သည့် ဗလီညာက နေပူကျကျနေမှ ဘွတ်ဖိနပ်ကိုဝတ်လာသောကြောင့်ပါ။ ပြီးတော့ သူမဝတ်လာသောဘွတ်ဖိနပ်မှာလည်း သူမရဲ့ဆိုဒ်မဟုတ်ဘဲ ဆိုဒ်လွန်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

“ယတြာချေလာပြန်တာလား”

“အင်း၊ နည်းနည်းတော့မှန်တယ်”

“ဘာလဲဟာ၊ နားကိုမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“လိုက်မိဘူးဟေ့”

“ဘယ်လိုက်မိလဲ၊ သူက ဟယ်လီကော်ပတာဖီးပြီး တို့တွေက ထော်လာရှိနဲ့ လိုက်နေကြတာကိုး”

“ရတယ် ကြိုက်သလိုပြော၊ ငါ ဒီနေ့ ရှင်တို့ကိုလုံးဝခွင့်လွှတ်

ထားတယ်”

“ရှားရှားပြီ”

“ဟား... နေလေးက သာယာလိုက်တာ”

ဟုပြန်ပြောတော့ အားလုံးမှာ လက်ကာပြကုန်ကြပါတော့၏။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားရှာပြီပေါ့။

ခါတိုင်း နေပူတဲ့နေ့ဆို အပြင်မထွက်ချင်ဘူးလို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောသည့် ဗလီညာကို သူမတို့ ခုလိုပြုမူကြတာ မလွန်ဘူးဟုထင်ပါသည်။

“ငါက ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကို စိတ်ဝင်စားမယ်လို့ထင်သလဲ”

“သေချာတယ်၊ ဗလီညာတော့ ပယောဂ ဝင်ပူးနေပြီ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကောင်းမမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ရှင်ကို ဘယ်ငနဲက ဆေးကျွေးလိုက်ပြီလဲ”

“ဘယ်နှယ်ပြောတယ်၊ ငနဲပဟုတ်ဘူး၊ ငနဲလုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းကင်ကြီးကပေးတဲ့လက်ဆောင်”

“ဘုရား... ဘုရား”

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲလို့မမေးလိုက်တာ နောင်တရလို့

မဆုံးဘူး၊ သတိလက်လွတ်ကိုမေ့သွားတာ... သူက ပြုံးပြလိုက်တော့ အသက်ရှူဖို့တောင် မေ့သွားသေးတာ”

“အဲ့လောက်ထိပဲလား”

“သိပ်ပြီး နုည့်သိမ်မွေ့တယ်၊ အကြည့်လေးတွေရော စကားလုံးလေးတွေပါ”

“ငါတို့တောင် စိတ်ဝင်စားလာပြီ”

“နင်ကတောင် ဒီလောက်ချီးမွမ်းနေပြီဆိုတော့ တော်တော် ချောတဲ့လူပဲဖြစ်ရမယ်”

“ငါမြင်ဖူးသမျှယောက်ျားတွေထဲမှာတော့ သူဟာ စမတ်အကျဆုံးပဲ၊ အရပ်လည်းရှည်တယ်၊ ခြေဖွင့်တယ်၊ ဆံပင်ကရှည်ပေမယ့် သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“ဗလီညာတောင် ချီးကျူးတယ်ဆိုတဲ့ လူကို ငါတော့ မြင်ဖူးချင်လာပြီ”

“သူ့ ချီးကျူးတယ်ဆိုတော့ ငါ့ရဲ့အသည်းစွဲ ရိုင်းနင်ထက်ရော သာတယ်လား”

“အလိုလိုး... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ရှင်လေးချောသလောက် အထာပြုံးပြုံးတဲ့ကောင်နဲ့ မနှိုင်းစမ်းပါနဲ့”

ဟုဆိုတော့ ရိုင်းနင်ရဲ့ပရိသတ်များမှာ မျက်နှာကြီး စုထော်သွားရပါသည်။

“ဒါဆို တို့ရဲ့မင်းသားလေး ဘွန်နိုင်ထက်ရော”

“အဲဒီသက်ကြီးပုပင်ကြီးပါရင်၊ အာရုံနောက်လွန်းလို့ ဘယ်မိမလဲ၊ ခြေဖဝါးပွန်စာလောက် မခံဘူး။ ချမ်းသာတယ်၊ ဉာဏ်ကောင်းတယ် ဆိုပြီး ဆောင့်ကြားကြားနဲ့ကြည့်လို့မရဘူး။ တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာ၊ ထိုင်စားနေရသလိုပဲ။ သူက ဧကရာဇ်လား... ဟွန်း”

“ပြောမနေနဲ့နော်၊ ရှင်ရဲ့လူကို နာမည်တောင် မသိလိုက်တော့ ဒီလောက်ကျယ်တဲ့လောကကြီးမှာ ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ပျောက်ရှာသလို ဖြစ်မှာပဲ”

“ဟား ဟား... ဒီမှာလေး၊ သူ့ဖိနပ်မတွေ့ဘူးလား၊ အင်တာနက်ပေါ် တင်လိုက်ရင် လွယ်လွယ်ပဲလားပဲ”

“သူ့ဖိနပ်?”

“ဟာ၊ ရှင်တို့က အဲဒီအခြေအနေထိဖြစ်ခဲ့တာလား”

“ဟာ၊ ဒါဈေးကြီးမယ့်ပုံပဲ၊ တော်ရုံခင်မင်မှုမျိုးနဲ့တော့ ရက်

ချောမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု အမျိုးမျိုးထင်မြင်ယူဆနေကြသည်ကို သူမက မိန့်မိန့်ကြီးပြုံး၍ နေပစ်ခဲ့ပါသည်။

ကြိုက်သလို ထင်ကြပါစေပေါ့။ များများအထင်လွဲကြလေကောင်းလေပေါ့။

ကျော့ကျော့နပ်နပ်ကြီးပင် အထင်လွဲခံချင်နေပြီး သူမ၏ဖိနပ် နီသာ ဝံ့၍ကြည့်နေလိုက်သည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အမှတ်မထင် မြင်သွားခဲ့မယ်လို့ သူမ ဘယ်ထင်လိမ့်မလဲ။

အခန်း (၅)

သူ့အခန်းထဲဝင်သွားသော ဘွန်ဇိုင်ကို သူ ဝရန်တာမှ ရိပ်ခနဲ
တွေ့လိုက်၍ သူအံ့သြမိပါသည်။

သို့သော် ဘာမှမမြင်လိုက်ပါဘူးဟုတွေးကာ ဆွဲလက်စကိုသာ
ဆက်၍ဆွဲနေလိုက်ပါသည်။

သို့သော် အချိန်အတန်ကြာထွက်မလာခဲ့သော ဘွန်ဇိုင်ကြောင့်
သူက စုတ်တံကိုချပြီး လက်ကို ပဝါနှင့်သုတ်ကာ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဘီရိုတံခါးတွေ အကုန်ပွင့်နေသည်ကို
အံ့သြစွာတွေ့ရပါ၏။

“ဘွန်နီင်”

“ရှိနိုင်လား၊ မင်းရဲ့ဖိနပ်ရော”

“မင်းဘယ်တုန်းက ငါ့ပစ္စည်းတွေကိုစိတ်ဝင်စားသွားတာလဲ”

“ပြောစမ်းပါ”

“ပိုင်ရှင်မသိဘဲ အခန်းထဲဝင်တာတောင် လွန်နေပြီ။ အဲ့လို အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့လုပ်ရပ်က ဘယ်တုန်းက မင်းစိတ်ဝင်လာတာလဲ”

“ကြိုက်သလိုပြောကွာ... ငါမေးတာတစ်ခုပဲဖြေ၊ ငါတို့သုံးယောက်လုံးအတွက် ဒယ်ဒီ ပြင်သစ်က ယူလာတဲ့ဆင်တုဖိနပ်၊ အဲ့ဒီဘယ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါ အမြင်မမှားနိုင်ဘူး။ အဲ့လိုတံဆိပ် အဲ့လိုအရောင်မျိုးဟာ တခြားလူတွေဆီမှာ ငါမမြင်ဖူးဘူး။ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“ငါ မာမိကိုရှောင်မယ့်နေ့ကလေ”

“ဟမ်း”

“ကားဝင်းကိုသွားတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဖိနပ်ပြင်လို့၊ အဲ့ဒါ ပေးစီးလိုက်တာ”

“မင်းစိတ်ရင်းကောင်းတာကို ငါဘာမှမပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒါက ဒယ်ဒီရဲ့လက်ဆောင်လေ”

“ကိုယ့်ဆီမှာ အများကြီးရှိနေတာထက် တစ်စုံတစ်ယောက်တို့ပေးလို့ အကျိုးထူးသွားရင် ပိုအနေချောင်တယ်လေ”

“အနေပိုကြပ်သွားမှာသိလား။ အဲ့ဒီကောင်မလေးအကျင့်ကို မင်းဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

“ဟမ်း”

“မင်း ဘယ်လောက်ပဲကူညီလိုက်ပါစေ၊ မင်းကို အကောင်းဆုံးပေး ထင်နေသလား”

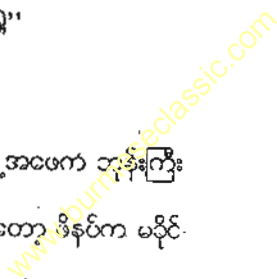
“အဲ့ဒါ သူ့စိတ်လေ၊ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ငါ့မျက်စိရှေ့မှာ အမြင်မတော်လို့ ဝင်ဖြေရှင်းပေးလိုက်တာပဲ”

“အဲ့တော့ မင်းအကျိုးယုတ်သွားတယ်မဟုတ်လား။ မင်း၊ ခရီးဆွက်ဖြစ်ဘူးလေ”

“ကားမိပါတယ်၊ ငါ မသွားချင်တော့လို့ပါ”

“ဘာ!”

“သူ့အဖေကိုတွေ့ပြီး ပြန်လာတာတဲ့။ သူ့အဖေက ဘုန်းကြီးဆီနေတယ်ဆိုလားပဲ။ အဝေးကြီးလမ်းလျှောက်ရတော့ ဖိနပ်က မပိုင်”

၅၄ ❖ မယ်နိုင်

တော့ဘူးတဲ့”

“အဲ့ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ငါ့ဦးနှောက်ထဲ အတွေးဝင်လာတယ်။ သူက သူ့အဖေကို တွေ့ဖို့ အဝေးကြီးကို အပင်ပန်းခံပြီးသွားရတာ။ ငါတို့မာမိကိုတော့ ငါတို့က မတွေ့ချင်လို့ရှောင်ကြတယ်။ သိပ်သဘာဝမကျဘူးလို့ထင်လို့ပါ”

“တော်တော်၊ တော်တဲ့မိန်းကလေးပဲနော်၊ ခဏလေးနဲ့ မင်းကို သတိပေးနိုင်တယ်”

“သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ငါတို့ကလည်း ငါတို့ပဲ၊ မာမိနဲ့ ဒယ်ဒီက ခုဆို ငါးဆယ်ထဲမှာရှိကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခရီးတွေထွက်ပြီး ညှာရှာတုန်းပဲ။ ငါတို့က အတ္တကြီးပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ပဲသိတယ်။ မာမိက ကိုယ့်အလုပ်ကို ထိခိုက်ပြောရင်လည်း မကြိုက်ကြဘူး။ ကျေးဇူးပဲ ဘွန်းနိုင်။ မင်းကို တကယ်ပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါနဲ့ ရိုင်းနင်နဲ့ ပြောတယ်။ မင်းသာ အကယ်၍မရှိခဲ့ရင် ပြဿနာတက်ပြီလို့”

“ဒါကြောင့် အမြဲ ငါ့ကိုသည်းခံခဲ့ကြတာပေါ့”

“ဒါကိုလည်း သိတယ်?”

“မသိဘဲနေမလား။ လူအများကြီးကိုအုပ်ချုပ်ရဦးမှာပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ကတည်းက အတူနေလာတဲ့လူရဲ့စိတ်ကိုမှမသိရင် ငါ ဘယ်လို

ဆက်မလဲ”

“နည်းနည်းမောက်မာပြီး ပြင်းထန်တဲ့အကျင့်ကိုသာ ပြင်လိုက်မယ်ဆို မင်းဟာ အကောင်းဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်တယ် ဘွန်းနိုင်”

“မင်းစကားက ငါ့ကို အချွန်နဲ့ မ၊ နေတာလား။ နင်းပြားနေတာလား”

“ဒါနဲ့ ငါ့ဖိနပ် ဘီရိုထဲမှာမရှိတော့တာ မင်းဘယ်လိုသိသလဲ”

“အကြားအမြင်ရလို့တော့မဟုတ်ဘူး။ အဲ့လိုဖိနပ်မျိုးကို ဗလီညာရဲ့ခြေထောက်မှာ မြင်ခဲ့လို့”

“ဗလီညာ?”

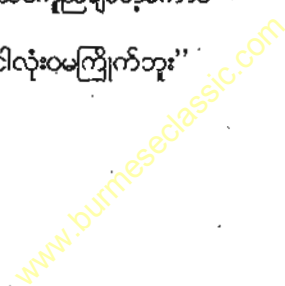
“ရိုင်းနင်ရဲ့ဖိနပ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ ရိုင်းနင်က အဲ့လိုအဆင့်မရှိတဲ့ ပြုံးကြောင်ကြောင်ပုံစံမျိုးကို မကြိုက်ဘူးလေ”

“ငါကတော့ ကြိုက်နိုင်တယ်ပေါ့”

“အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းက သူများကိုသိပ်ကျညီချင်တဲ့ကောင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီမိန်းကလေးကိုကျညီတာတော့ ငါလုံးဝမကြိုက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မုန်းလွန်းလို့ပေါ့ကွ”

၅၆ ❖ မယ်နိုင်

“မုန်းလွန်းလို့”

“ရယ်လိုက်တိုင်း အသံပြဲကြီးနဲ့ နားကိုမခံနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ အထင်က သေးတတ်သေးတယ်။ သူ့ရှင်ကရော ဘယ်လောက်လှတာ ပို့လဲ။ ငရုတ်သီးတောင်ကို ခမောက်ဆောင်းထားတဲ့ရုပ်နဲ့”

“ဘာ!”

“တော်ပြီ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ အဲ့ဒီမိန်းကလေးအကြောင်း ထပ်မပြောနဲ့”

ဟုဆိုကာ ရူးရှူးရှဲရှဲ ထထွက်သွားသောဘွန်ဖိုင်ကြောင့် ကျန် ရစ်ခဲ့သောသူမှာ နားမလည်နိုင်စွာပင် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ဗလီညာ၊ အင်း၊ နာမည်တော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ သူတို့နှစ် ယောက်က အသိတွေလား။ ဘွန်ဖိုင်က ဘာလို့ အဲ့ဒီမိန်းကလေးကိုမုန်း ရတာလဲ”

ဟု တွေးဆဆလေး နေမိပါသည်။

အတွေးထဲမှာတော့ မျက်လုံးပြုံးကြောင်ကြောင်နှင့် သူ့ကိုငမ်း နေသောမိန်းကလေးရဲ့ပုံရိပ်က ဖြတ်ပြေးသွားရ၏။

အခန်း (၆)

“ဗလီညာ”

“အော့”

ခေါ်သံသာကြားပြီး နောက်စကားသံ ထွက်မလာခဲ့သောကြောင့် ဧဝါကလင်သောက်နေသောသူမမှာ နှုတ်ခမ်းများတွင် တေ့ထားသော ဦးကိကိုဖြုတ်ကာ...

“ဘာလဲဟာ၊ တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့”

“ဟိုမှာ ရှင့်ရဲ့အချစ်ဆုံးလေး လာနေပြီ”

ဟုဆိုသဖြင့် အားလုံးကြည့်နေကြရာဘက်ဆီသို့ သူမ လှမ်း

ကြည့်လိုက်ရာ...

“မနက်ခင်းကနေစလို့ မင်္ဂလာမရှိမှတော့ တစ်နေ့ကုန်ဘယ်လိုလုပ် မင်္ဂလာရှိနိုင်တော့မှာလဲ”

ဟုဆို... ထရပ်ပြီး မှာထားသောခေါက်ဆွဲကြော်ကိုယူကာ ကောင်တာဘက်သို့ လှမ်းလာခဲ့ပါသည်။

သူမက အငွေတထောင်းထောင်းထနေသော ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ဗန်းကလေးနှင့်ထည့်၍ ဟင်းရည်ခွက်ကိုပါ တစ်ခါတည်းထည့်ပြီး မလာခဲ့စဉ်မှာ...

“ဘွန်နိုင်”

ဟုခေါ်သံကြောင့် နားမစွင့်ဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင်ကို နားစွင့်မိသွားပြန်ပါသည်။

“လာလေ၊ ငါတို့နဲ့အတူ မနက်စာစားရအောင်”

“အဲ့လိုနေရာမျိုးမှာ ငါက ထိုင်ရမှာလား”

“မင်းမကြိုက်ရင် ဆိုင်ပြောင်းစားပယ်လေ”

“လာဖားမနေနဲ့။ အဲ့ဒီခန်းမ၊ ငါ မင်းကိုမငှားနိုင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ ထွက်ခွာမည်ကြံခိုက်...

“ဘွန်နိုင်”

“ဘာပြောချင်သေးတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းပဲကွာ၊ အဲ့ဒီခန်းမ ရမှအဆင်ပြေမှာ။ အဲ့ဒါတွေကို မင်းကိုင်ထားမှန်း ငါသိတယ်။ တခြားခန်းမတွေက နို့ခွဲအတွက် အဆင်မပြေဘူး။ ငါ စပွန်ဆာယူထားမှတော့ အကောင်းဆုံးလုပ်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ နားမည်ကြီးမော်ဒယ်တွေလည်းပါမှာ”

“ပွဲပြီးရင် အကျိုးရလဒ်က မင်းအတွက် သိပ်ကိုထူးခြားသွားမှာပေါ့”

“အဲ့ဒီခန်းမကိုသာ နှစ်ရက်ငှားရင်တော့ မင်းရော...”

“အဲ့ဒီမုန့်ဖိုးလောက်ကို ငါစိတ်မဝင်စားဘူး အောင်ကိုလတ်”

“မင်းကလည်း ခင်မင်မှုအရတော့”

“ခင်မင်မှု၊ ဒါက ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ။ ခင်မင်ရုံပဲ၊ မင်းစိတ်အတိုင်း စီရင်ဆုံးဖြတ်ရမှာလား။ အိပ်မက်၊ မက်မနေနဲ့”

ဟုသာ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောပြီး ကျော်ဖြတ်မည်အပြု...

“ဟား ဟား ဟား...”

ဟုအော်ရယ်ပစ်သံကြောင့် သူ့ခြေထောက်တွေမှာ ရပ်တန့်သွားရကာ အော်သံရှင်ကိုကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်!”

၆၀ ❖ ဇယ်နိုင်

တည်ငြိမ်နေတဲ့အရှိန်တောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိအောင် ထိုလှောင်ရယ်သံက သူ့ခြေလှမ်းတွေကိုထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ... .

သူစိတ်ပိုသွားရပါသည်။

စိတ်တိုသွားရသည်ထက် ပိုသွားသည်က သူမခြေထောက်တွင် အခုချိန်ထိ မအပ်မစပ်စီးထားသေးသော ရိုခိုင်လာရဲ့ဖိနပ်ကြောင့်ပဲဖြစ်ပါ၏။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ... . ဘာအထာလဲ”

ဟူသော ခပ်တည်တည်အမေးကြောင့် ရယ်နေသောသူမပင် တန်သွားရပါသည်။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်... . ဘာအထာလို့ထင်သလဲ”

ဟုပင် မေးခွန်းကို မေးခွန်းနှင့် တုန့်ပြန်လိုက်ပါ၏။

“ဒီမှာအမိ၊ မင်းကို ငါသည်းခံလာတာ ကြာပြီနော်”

“အံ့မယ်! စကားကိုက ဆောင့်ကြားကြားနဲ့”

“ငါဘာမှမပြောဘဲနေတာကို မင်းကိုယ်မင်း ဟုတ်လှပြီထင်

နဲ့”

“အဲ့တော့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“မင်း”

“ဒါမျိုးလာမချိုးနဲ့တွန်မိင်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မက ဘာစီးပွားရေးမှဆက် နေတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ကို ကျွန်မကြောက်နေမယ်များ ထင်နေသလား”

“မင်း... .”

“ပုံစံက ဆောင့်ကြားကြားနဲ့၊ ဉာဏ်ကောင်းတာလေးတစ်ခု မတူသလိုမတန်သလို။ ရှင်ပိုက်ဆံချမ်းသာတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အဲ့ဒါ ရှင်ရှာထားတဲ့ပိုက်ဆံလား။ မိဘတွေအရှိန်နဲ့ လေသံကိုက ဆောင့်ကြားကြားနဲ့... . ကမ္ဘာအချမ်းသာဆုံးလို့များ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ကြီး သင်နေသလား?... . ဟမ်း”

“မင်းဟာ မိန်းကလေးမို့ ကံကောင်းသွားတယ်၊မှတ်ပါ”

“မိန်းကလေးမဟုတ်လို့ရော ရှင်ကဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဟမ်း။ ရှင်လို့ဆောင့်ကြားကြားလူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မက ကြောက်နေမယ် ဘူး ထင်သလား။ အလကား ဘဝင်ရှူးတွေ”

“သူများကိစ္စကို အလကားသက်သက်စိတ်ဝင်စားနေတာ မင်း အဆင့်က သိပ်နိမ့်လွန်းတယ်”

“အလကားနေရင်း တစ်ဖက်သားကို အထင်သေး ဘဝင်မြင့် နေတာထက်စာရင် အများကြီးကောင်းတယ်”

“ငါသည်မခံနိုင်တော့ဘူး”

“သည်မခံနိုင်တော့ ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ဟုပင် မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းဆိုလိုက်တော့ သူ့အကြည့်မှာ ချက်ချင်း လက်ဝင်းပင် သူမအပေါ် ဖျံ့သွားရကာ သူမကိုယ်လေးကို ရုတ်တရက် ဆွဲလှန်ချလိုက်ပြီး သူမရဲ့ချောင်းနေသောဘွတ်ဖိနပ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက် ပါသည်။

သုံးစက္ကန့်အတွင်းမှာပင် ဖိနပ်နှစ်ဖက်လုံးကို ချွတ်ပြီးသွားရာ ထိုဖိနပ်ကိုကိုင်ပြီး အားလုံးကိုကျောခိုင်း၍ ထွက်လာခဲ့ရာ...

အခုချိန်ထိ ခေါက်ဆွဲကြော်ငြိမ်းကို ကိုင်ထားသေးတဲ့သူမမှာ ကျောက်ရုပ်ပမာနေရာ၌ ရပ်ကျန်ခဲ့သလို ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်လိုက်တဲ့ လူများစွာမှာလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျန်ရစ်ရတုန်းပါပဲ။

“မိုက်တယ်ကွာ... ဖြောင်း! ဖြောင်း! ဖြောင်း!”

ဟူသောလက်ခုပ်သံအချို့ကို ကြားတော့မှ သူမက သတိဝင် ကာ သူမကိုင်ထားသေးသောခေါက်ဆွဲကြော်ငြိမ်းကန်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက် ပါသည်။

ခေါက်ဆွဲဖတ်ပေါ်မှာ ကြည့်လေး တင်ထားပုံကအစ ပုံမပျက် ရှိနေတဲ့ခေါက်ဆွဲကြော်ကြည့်ပြီး သူမဖိနပ်ကိုငုံ့ကြည့်လိုက်သည်တို့

“အီး...”

ဟုလည်းအော်ကာ ခေါက်ဆွဲကြော်ငြိမ်းကို တွေ့ရာခုံတွင် တင် လိုက်ပြီး...

“ဘွန်နိုင်”

ဟုလည်းအော်ကာ တစ်ရပ်ရပ်လှမ်းနေသောဘွန်နိုင်နောက်သို့ ခြေလှမ်းနှင့်ပြေးလိုက်သွားရာ မမိလိုက်တော့ပါ။

သူမ ကားပါကင်နားရောက်သွားသောအချိန်မှာ ဘွန်နိုင်က ကားမောင်း၍ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။ ပမာမခန့်ပင် သူမကိုလက်ကာပြသွား သေး၏။

“အား... စိတ်တိုလိုက်တာ”

“အိပ်နေတဲ့ကျားကိုမှ သွားနှိုးတာကိုး”

ဟု မဟေသီက ဆိုလာသည်ကိုပင် သူမက ရန်မထောင်နိုင် ပါတော့ဘဲ...

“တွေ့မယ်၊ ဒီကောင်တွေ့ဦးမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါ့ဖိနပ် ကလေး ယူသွားပြီ၊ အီး... စိတ်တိုလိုက်တာ”

“သိပ်လှတယ်ကွာ... ဟား ဟား ဟား... သတိမရလျက် ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ရိုက်ထားရမှာ။ ဘာဖြစ်
လို့ သတိမရတာလဲ... ဟူး”

“အဲ့လိုတစ်ခဏလေးမှာ အစ်မ ဘယ်လိုခံစားလိုက်ရပါသလဲ
ရှင်”

ဟူ၍ သူမကိုအမျိုးမျိုးလှောင်နေကြသောသူငယ်ချင်းများကို
မျက်စောင်းကြိုးထိုးပစ်ကာ...

“ငါစိတ်တိုနေတာနော်။ အလကားကောင်... ဟွန်း”

“ငါဖြစ်ရမှာ၊ ဒါမှန်းသိရင် အဲ့ဒီခေါက်ဆွဲကြော်ကို ငါသွား
ယူပါတယ်ဟယ်”

“ဟဲ့၊ စဉ်းစားစရာပဲနော်သိလား။ ဘွန်စိုင်းက ဘာဖြစ်လို့ အဲ့
လို ဖိနပ်ကို ချွတ်ယူသွားရတာလဲ”

“စီးချင်လို့နေမှာပေါ့ဟယ်”

“ဟဲ့၊ ကားတောင် အမျိုးမျိုးပြောင်းစီးနေတဲ့ သူ့အဆင်က
အဲ့ဒီဖိနပ်ကို မက်စရာလားဟဲ့”

“ဘွန်စိုင်းက တော်တော်ချမ်းသာတယ် ထင်တယ်နော်”

“အဲ့ဒါတော့ မင်းပြောမှလား၊ ကြည့်ပါလား၊ သူ့ပုံစံက စမတ်
ကျကျလေးနဲ့ အဆင့်အတန်းရှိရှိလေး”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ငါ သူ့ကို အထက်တန်းကျောင်းတည်းက
သိလာတာ တစ်ခါမှ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဟီးဟားနေတာ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ကျောင်းမှန်ဆိုင်တွေမှာရော စားလို့လား”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“ဘဝင်ကိုင်နေတာ၊ လူတွေ အဲ့ဒီလိုစိတ်ဝင်စားတာခံချင်လို့
ကို ဘဝင်ကိုင်နေတာ”

ဟုပင် သူမက ကျွမ်းအော်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (၇)

“ရော”

ဟုဆိုကာ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို လှမ်းပေးလာ၍ သူ့မှာယောင်
နုနုနှင့်ယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အံ့သြခြင်းက ပေါ်လွင်ထင်ဟပ်သွားရ
မိသည်။

“နောက်တစ်ခါပေးရင်တော့ ငါ ယူမပေးနိုင်တော့ဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်၊ ငါ့ဖိနပ်က မင်းဆီမှာတွေ့ရတာလဲ”

“ယူလာလို့ပေါ့ . . . ခြေထောက်ပေါက်ပြီးမှတော့ ငါ့ဆီ သူ့

ဖာသာသူ ပြေးမလာဘူး”

“ဟား... တကယ်ကိုမတွေ့နိုင်တော့ဘူး”

“ငါတို့သုံးယောက်လုံးကို ဒယ်ဒီပေးတဲ့တစ်ခုတည်းသောလက်ဆောင်ပဲ။ တွေ့ကံရာလူတွေကို မစီးခိုင်းနဲ့။ လက်ဆောင်ရတယ်ဆိုတာ တန်ဖိုးထားရတယ်”

“ဒီနေ့တော့ ထီထိုးရမယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မင်းက ဒီလိုစကားပြောလာလို့ပေါ့”

“ငါ့ကို လေးလေးနက်နက်မတွေ့တတ်ဘူး ထင်လို့လား”

“မင်းဘယ်တုန်းကရော လေးလေးနက်နက်တွေ့ဖူးလို့လဲ”

“မတွေ့ဘဲရှိမလား။ လောကမှာ မင်းနဲ့ရိုင်းနပ်ပဲ လေးနက်တယ်လို့ထင်နေသလား”

“ရိုင်းနပ်၊ ဒီကောင် ဘာကြောင့် ဖုန်းမဆက်သလဲမသိဘူး”

“ဒီကောင်နဲ့တော့ မလွယ်ဘူးဘဲ”

“မာမို့ကိုရှောင်နေတယ်ဆိုရင်တော့ သံသရာက ဆုံးနိုင်မဟုတ်တော့ဘူး”

“ရင်ဆိုင်လိုက်ပေါ့။ တည့်တည့်ပဲ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်ရာကို စွဲပြောပေါ့။ ဒီလောက်ထိတောင်လုပ်ခဲ့ပြီးမှ နားညည်းမခံနိုင်လို့ ပြောနေတာပေါ့။”

ဘာ အဓိပ္ပာယ်မှမရှိတာ”

“ကွယ်ရာမှာ အတင်းပြောတာတော့ သိပ်လူကြီးလူကောင်းဆန်ဘူးထင်တယ်”

“ဟာ! ရိုင်းနပ်”

ပေါ်ထွက်လာသောတံခါးချပ်နောက်ကွယ်မှလူကတော့ သူတို့အယောက်လုံးကို အကျော်ကြားဆုံးအပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်နေခဲ့ပါသည်။

“ပြန်လာမှာမို့ မဆက်တော့တာပေါ့”

“မင်းမသွားဖြစ်ဘူးလား”

“စိတ်မပါတော့လို့”

ဟုဆိုပြီးမှ စားပွဲပေါ်မှအထုပ်ကိုကြည့်လိုက်ကာ...

“ဒီဖိနပ်ကြီးက ဘာကြောင့် နေရာမှာပီး ရောက်နေရတာလဲ။”

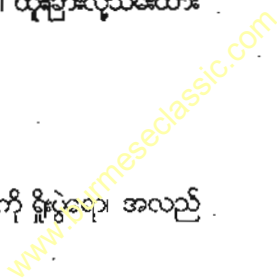
“အဲဒါ ငါတို့ကို ဒယ်ဒီပေးထားတဲ့ဖိနပ်ပဲ”

“အင်းလေ၊ မင်းမှာရော ရှိသေးလား”

“ရှိတာပေါ့။ နှစ်ခါတည်း စီးရသေးတယ်။ ထူးခြားလို့သိမ်းထားတာ”

“ထူးခြားလို့”

“အင်းလေ၊ ငါ နိုင်ငံတော်တော်များများကို ရှိဖွဲ့ရော၊ အလည်”

၇၀ ❖ မယ်ခိုင်

အပတ်ပါ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုတံဆိပ်နဲ့ဒီလိုပုံဖိနပ်တွေ့ ငါတို့ သုံးယောက်မှာပဲရှိတယ်”

ဟူသော ထူးဆန်းတဲ့ရိုင်းနင်၏စကားကို သူတို့နှစ်ယောက်က စူးစမ်းစွာနားထောင်မိလိုက်ကြသည်။

“တကယ်တော့ ဒယ်ဒီက ငါတို့အပေါ် ဂရုမစိုက်ဘူးလို့လို့နဲ့ မာမို့ထက်တောင် အလေးထားသေးတယ်”

“မင်း ဘာသိထားလို့လဲ”

ဟု သူတို့ကဆိုတော့ ရိုင်းနင်က ဆိုဖာခုံပေါ်ထိုင်ချကာ ဖိနပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီ။ . .

“ဒီပုံကို မင်းတို့မှတ်မိသေးလား”

ဟုဆိုကာ ငါးမျှားချိတ်လေးကိုပြလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ မျက်ခုံးလေးတွေနဲ့ကာ စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။

“ငါတို့ငယ်ငယ်ကလေး၊ ဒယ်ဒီကိုတောင်းဆိုဖူးတယ်။ ငါးမျှားသွားဖို့လေ”

“အဲ့တုန်းက ငါတို့က အရှုံးပဲနော်။ ဒယ်ဒီလိုလူက အဲ့လို ငါ့မျှားထွက်မတဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ဒီနေ့က ဒယ်ဒီ အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခု ပေါ်

လာလို့ပါ”

“မင်းက ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ဒယ်ဒီဖုန်းပြောနေတာကို ကြားတာလေ”

“ဒယ်ဒီရဲ့အလုပ်ခန်းထဲ ငါတို့မှမဝင်တာ”

“အဲ့ဒီအချိန်မှာ ငါ ရေဒီယိုနားထောင်နေတယ်လေ၊ မထင်မှတ်ဘဲကြားရတာ”

“ဒါနဲ့ ခုက”

“ငါတို့ကတော့ အမှတ်တမဲ့ဆိုပေမယ့် သူ တော်တော်စိတ်ဆီခိုက်သွားတယ်ထင်တယ်”

“အင်း. . . မှတ်မိသလောက်တော့ ငါတို့ ဒယ်ဒီကိုတောင်း

ဆိုတာ ပထမဆုံးပဲ”

“သူစိတ်ကူးထဲမှာ ငါတို့နဲ့ အမြဲတမ်းငါးမျှားထွက်နေလိမ့်မယ်”

“အော်ဒါမှာ၊ ချုပ်ခိုင်းလို့ ဒီလိုတံဆိပ်မျိုး ထပ်မရှိတာပေါ့။

ဘုတ်လား”

“ဒီ ဘာမှန်းမသိတဲ့အင်္ဂလိပ်စာက ပြင်သစ်လို ပျော်ရွှင်မှုလို

အိပ္ပာယ်ရတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သတိမပြုမိဘူးလား”

“အင်း၊ ဒါကြောင့်ကိုး”

“အလုပ်များတဲ့ဒယ်ဒီက သနားစရာပဲ”

“ဒါ အသက်ကြီးမှရတဲ့ ဒယ်ဒီရဲ့ပထမဆုံးလက်ဆောင်လေ”

“ပြန်ရောက်ပါမယ်ဆိုတဲ့မာမိနဲ့ဒယ်ဒီ မရောက်ကြသေးဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဘွန်ခိုင်၊ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“ဒီနေ့ပဲ ရောက်မှာပါ။ မာမိက ဒယ်ဒီကို လေယာဉ်ကွင်းမှာ ကြိုပြီး အတူတူပြန်လာကြလိမ့်မယ်”

“အင်း၊ မာမိနဲ့ဒယ်ဒီမဆုံတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”

“ငါးလလောက်ပါပဲ”

“အဲ့ဒါတစ်ခုတော့ မင်းက ပိုကောင်းတယ် ဘွန်ခိုင်။ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးရော၊ မာမိနဲ့ဒယ်ဒီရဲ့ခရီးစဉ်ရော မင်းကအကုန်သိတယ်။ ငါတို့က အိမ်ရဲ့အတွင်းရေးမှူးဆိုကပဲ အမြဲတစ်ဆင့်သိရတယ်”

“မနာလိုချင်ဘူးလား”

ဟု ဘွန်ခိုင်က နောက်လိုက်လျှင် ကျန်နှစ်ယောက်လုံးမှာ ပြုံးမိသွားကြပါသည်။

ဘွန်ခိုင်က နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ၊ အောက်ဆင်းကြမယ်”

“ဘာလဲ၊ အစီအစဉ်မရှိကြီး”

“ငါတို့သုံးယောက်လုံးကိုသာ တစ်ပြိုင်နက်တွေ့လိုက်ရင် သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုအရောင်ဖြစ်သွားမလဲလို့ သိချင်ရုံပါ”

ဟုဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ ထပ်မံ၍ပြုံးမိလိုက်ကြပြန်သည်။

“နောက်သုံးမိနစ်ဆို သူတို့ အိမ်ထဲရောက်လိမ့်မယ်”

ဟုဆို၍ အရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး ထွက်သွားသောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ပန်းတစ်ယောက်ဖက်ပြီး ဘွန်ခိုင်၏နောက်လိုက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“မင်း၊ အခုစတုဒီယိုမှာ ဘာလို့မအိပ်တော့တာလဲ ရိုင်းနင်”

“အိမ်က ပျော်စရာ၊ ပိုကောင်းမလားလို့ပါ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ အခု အိမ်မှာနေရတာကို သဘောကျလာတယ်”

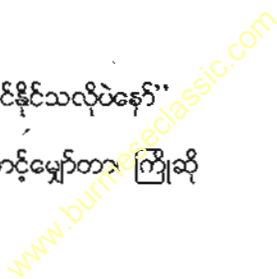
“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်ကတော့ မပျော်လို့ထွက်သွားတာလား”

“ငါ့ကိုယ်ငါလည်း မသိတော့ပါဘူး”

“နည်းနည်းတော့ ကြောင်တောင်တောင်နိုင်သလိုပဲနော်”

“အင်း၊ မာမိနဲ့ဒယ်ဒီရဲ့ပြန်အလာကိုစောင့်မျှော်တာ ကြိုဆို

တာ ဒါပထမဆုံးပဲ”

ဟု ဆိုရုံရှိသေး။ အိမ်ရှေ့တွင်ဆိုက်ရောက်လာသော အနက်ရောင် ပြောင်လက်နေတဲ့မာမီးအိမ်ကြီးကြောင့် သူတို့သုံးယောက်စလုံးမှာ တိုင်ပင်မထားကြပါဘဲ အဆင်သင့်ဖွင့်ထားပေးသော တံခါးရွက်အတိုင်း ထွက်လာခဲ့ရာ...။

“အိုး၊ ငါ့သားတွေ စုံစုံလင်လင်ပါလား”

ဟုဆိုကာ သိပ်ပြီးခေတ်မီလှပတဲ့မာမီးက အဆင်သင့်ဖွင့်ထားပေးသော တံခါးချပ်အတိုင်း စမတ်တကျနှင့်ဆင်းလာကာ သူတို့တစ်ယောက်ချင်းစီကို ပွေဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဒယ်ဒီ၊ နေကောင်းတယ်နော်”

“အိမ်ပြေးပါ ရောက်နေပါလား။ ဘယ်အချိန်က စိတ်ကောင်းပြေသွားတာလဲ”

ဟု အိမ်မှာမနေတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်တဲ့ရိုင်းနင်ကို ဒယ်ဒီက ပြောလိုက်လျှင် ရိုင်းနင်မှာ ရှက်ဝဲဝဲလေးပြုံးကာ ဒယ်ဒီကိုပွေဖက်လိုက်ပါတော့၏။

“သိပ်စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတာပဲ။ ခရီးတွေပြန်လာအထဲမှာ ဒီတစ်ကြိမ်ခရီးဦးကြိုမှုက မင်္ဂလာအရှိဆုံးပဲ”

“အဲ့တော့ မာမီးက ဘာလက်ဆောင်ပေးမှာလဲ”

“အိုး၊ ငါ့သားတွေက လက်ဆောင်လိုချင်လို့လား။ ငါ့သားတွေလိုချင်တာဆို မာမီးက အကုန်စီစဉ်ပေးမှာပေါ့”

“တကယ်လားမာမီး”

“မင်းတို့ကို မာမီး ဘယ်တုန်းကမှလိမ်မပြောဘူးလေ”

“အဲ့ဒါဆို အကြွေးမှတ်ထားလိုက်မယ်နော်၊ ရလား”

“ဒီလိုပြောတယ်ဆိုတဲ့တောင်းဆိုမှုက အကြီးကြီးထင်တယ်။

ကြောက်စရာပါပဲ။ ကဲ၊ တို့မိသားစုတွေဆိုတုန်း မိသားစုပါတီလေး လုပ်ထိုင်ကြရအောင်”

ဟုဆိုပြီး သူတို့သုံးယောက်ကိုရော ဒယ်ဒီကိုပါ မာမီးက လှမ်းအကဲခတ်လိုက်ပါ၏။

“ပြင်ဆင်လိုက်မယ်နော်”

ဟု မာမီးကဆိုတော့ သူတို့အားလုံးမှာ အပြုံးနှင့် ထောက်ခံဆိုက်ကြပါသည်။

အခန်း (၈)

ဖန်တီးလုပ်ယူထားတဲ့ ရေပြာကန်လေး၏နံ့ဘေးတွင် ဖန်တီး
ထုပ်ယူထားသည့် မြတ်ခင်းစိမ်းလေး ရှိပါတ်။

ထိုမြတ်ခင်းစိမ်းလေးရဲ့အပေါ်မှာမှ ဖန်တီးလုပ်ယူထားသည့်
ဆုပစ္စည်းကောင်းကောင်းထူးစားပွဲရည်ကြီးရှိပါသည်။

ထိုစားပွဲရည်ကြီးတွင် သောက်စရာနီညိုရောင်အရည်တွေ ရှိ
ပြီး စားဖွယ်အစုံအလင်နှင့် သိပ်ကိုခမ်းနားသေသပ်နေခဲ့ပါသည်။

စားပွဲရဲ့ထိပ်ဆုံးမှာတော့ ဦးအာကာဆိုသူက နေရာယူထားပြီး
စားပွဲ၏ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာတော့ ဒေါ်မိမိမြင့်နှင့် ဘွန်ခိုင်က ရှိနေပြီး

စားပွဲရဲ့ညာဘက်ခြမ်းမှာတော့ ရိုင်းနင်နှင့် ရိုမိုင်းလာက ရှိနေကြပါသည်။

“ဘွန်နိုင်က နောက်ရှစ်လဆိုရင် ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးထားသလဲ”

“အာကာထက်မြက်ကုမ္ပဏီရဲ့မန်နေဂျင်းလုပ်မယ်ဆို ဒယ်ဒါ့အဲဒီရာထူးကိုပေးနိုင်သလား”

“စိတ်အားရစရာအကောင်းဆုံးအဖြေပေါ့”

“မာမိကတော့ စိတ်မကောင်းဘူး”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ အခု သား၊ စိန်အကြောင်းပါ လေ့လာနေတယ်”

“ဟား... ငါ့သားက အတော်ဆုံးပဲ”

ဟုဆိုကာ မာမိက သူ့ပခုံးကိုပုတ်လိုက်ပြီး ရိုင်းနင်ကိုကြည့်

ကာ...

“ရိုင်းနင်ရော မာမို့ကိုကူဖို့ စိတ်မကူးဘူးလား”

“ဘွန်နိုင်က သိပ်တော်တာပဲ။ သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မလုပ်လောက်ပါဘူး။ ဒီကောင်က အိုင်ကျူ ကိုးဆယ့်သုံးလေ”

“ရိုမိုင်းလာရော”

“သားလက်ထဲကိုအပ်မယ်ဆိုရင်တော့ မာမို့ဆိုင်ကို နှစ်

အာမခံမယ်”

“မလွယ်ဘူးပဲ”

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါ ခို့။ ဒီလောက်ဆိုရင် မင်းလည်း ကိုယ် ငွေခွဲတဲ့သားတွေရဲ့စိတ်ကို သဘောပေါက်လောက်ပါပြီ”

“အပျော်လုပ်တယ်မှတ်ပြီး လွှတ်ထားပေးခဲ့မိတဲ့ငါ့အမှားပဲ”

“ဦးအာကာနဲ့ ဒေါ်မို့မို့မြင့်ရဲ့သားတွေမှာ အလဟဿဆိုတာ ခွဲနိုင်သေးလား မာမိ”

“မင်းတို့ကိစ္စကို ဟန်မှာစိုးလို့ မာမို့ကို တစ်နှစ်လောက် ရှောင်နေခဲ့ကြတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

“မာမို့ကိုမတွေ့ချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အောင်မြင်မှ သက်သေပြချင်ရုံပါ”

“အောင်မြင်ပြီဆိုရင် ချည်ပြီးတုတ်ပြီးဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့အတွေး နဲ့လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒယ်ဒါကတော့ ကျေနပ်ပါတယ်။ ငါ့သားတွေက လူတော်တွေဖြစ်နေကြတယ်လေ”

“Thank you...ဒယ်ဒါ”

“ဘွန်နိုင်ကတော့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကြားရပြီ။ မင်းတို့

နှစ်ယောက်ကော၊ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာမှတင်ပြစရာမရှိတော့လား”

“မကြာခင်... ပြင်သစ်မှာ သီချင်းသွားဆိုဖို့ရှိတယ်။ နောက်အယ်လ်ဘစ်အတွက် အကောင်းဆုံးပြင်ဆင်နေတယ်”

“အိမ်မက်က...”

“မြန်မာတွေရဲ့ ပေါ့ပီတိတကလည်း အဆင့်မီပါတယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာကိုပြချင်တယ်”

“ပြီးတော့ရော”

“ဒန်ဇာအဖွဲ့ကို ငါးနှစ်စာချုပ်ချုပ်ပြီး အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်နေပါတယ်။ သီချင်းတွေအားလုံးဟာ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်တွေချည်းပဲ”

“မျှော်လင့်ချက်”

“အကောင်းဆုံးလုပ်ထားတာမို့ အကြီးကြီးပေါ့”

“ကံကောင်းပါစေလို့ ဒယ်ဒီဆန္ဒပြုတယ်”

“Thank you...ဒယ်ဒီ”

‘ဟုဆိုကာ သားအဖနှစ်ယောက်မှာ ခွက်ချင်းတိုက်ပြီး နီညိုရောင်အရည်များကို ပြိုင်တူမော့ချလိုက်ပါသည်။’

‘ပြင်သစ်မှာ ဒယ်ဒီမိတ်ဆွေတွေရှိတယ်။ ဒယ်ဒီ အကြောင်း

ကြားထားမယ်။ လုပ်ပြီဆိုတော့ ရည်မှန်းချက်ရောက်အောင် လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့။ မင်းအလုပ်က ဖတ်ဝန်းကျင်လူမှုဆက်ဆံရေး ကျယ်ပြန့်ရမယ်။ အခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒယ်ဒီလည်း ပံ့ပိုးချင်တယ်။ မင်းလက်ခံပါ။’

“Thank you...ဒယ်ဒီ၊ တကယ်ကိုကျေးဇူးတင်တာပါ။

ဒယ်ဒီဆီက ဒီလိုကြားရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မှတ်မထားခဲ့ဘူး”

“ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေပြီပဲ၊ မန်းတိုင်ရောက်အောင် တက်ရမှာလူငယ်တွေရဲ့တာဝန်လေ။ စိတ်ပါဝင်စားမှုရှိမှ တိုးတက်မှုရှိမှာဆိုတာ ဒယ်ဒီသဘောပေါက်သွားတယ်။ မင်းရဲ့ပထမဆူ စပေါက်တုန်းကပေါ့”

ဟုဆိုတော့ ရိုင်းနှင့်အိရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိအောင် ကြည့်နှုးသွားရပါသည်။

“ရိုနိုင်လာရော”

“သားက ဘာပြောရမှန်းတောင်မသိဘူး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လက အကောင်းဆုံး လူငယ်ပန်းချီလက်ဆွေးစင်အဖြစ် သတ်မှတ်ခံရတယ်မဟုတ်လား။ မင်းမှာ ပြောစရာတော့ ခွဲနေမှာပါ”

“ဗျာ!”

“ရိုနိုင်လာ”

သူအံ့သြသွားရပါသည်။

ဒီကိစ္စကို ဘွန်နိုင်နှင့် ရိုင်းနင်ကိုတောင် မပြောဖြစ်ခဲ့ပါပဲ ဒယ်နီ

ကကျော်ပြီး သိနေခဲ့၍ သူ့မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

“ရိုနိုင်လာ မင်း တကယ်လျှို့တဲ့ကောင်ပဲ”

“ဒယ်နီ ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ဒယ်နီနဲ့မာမိ ပြန်မလာခင်မှာ မင်းက ဗုပ္ပိုးကိုရှောင်ဖို့ကြံ

တယ်။ ရိုင်းနင်က ဘန်ကောက်ကိုပြေးဖို့ကြံတယ်ဆိုတာကို ဒယ်နီက

သိပါတယ်ဆိုရင် မင်းတို့ထပ်ပြီး အံ့သြဦးမှာလား”

“ဦးအာကာ သိပ်တော်ပါတယ်ဆိုတာ လုံးဝလက်ခံသွားပြီ”

ဟုပင် ရိုင်းနင်က ရွတ်နောက်နောက်ပြောပစ်မိပါ၏။

“မင်းရော၊ ရိုင်းနင်လို ကမ္ဘာကျော်စိတ်ကူးမရှိဘူးလား။ ဒယ်နီ

ဒီ ယုံပါတယ်။ ရိုင်းနင်ထက်မညံ့တဲ့ခံစားမှုတော့ ရှိမှာပဲ”

“ဒယ်နီတော်တယ်၊ တကယ်ပဲ။ ဒယ်နီရဲ့ဝစ္စစပ်သေချာမှုကို

မိနိုင်အောင် သားလေကျင့်ရဦးမယ်”

“ဒယ်နီတော်တာ လက်ခံသွားရင် ခန္ဓာကိုပြောလိုရပြီလား”

“ပန်းချီကားတစ်ရာကျော်နဲ့ ကဗျာနှစ်ဆယ်လောက်ရှိတယ်

ကောင်းတဲ့ခန်းမမှာ ပြပွဲတစ်ခုလောက်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထား

ပဲ”

“ဘယ်လိုအခန်းမျိုးလဲ”

“အခြေအနေနဲ့အချိန်အခါရဲ့ပြောင်းလဲမှုမှာ ပတ်ဝန်းကျင်က

မည်ပြေသလိုရှိတယ်ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိတယ်လေ”

“အဲ့တော့”

“သားရဲ့ပန်းချီကားတွေထဲမှာ သားရဲ့နှလုံးသားက ပါနေတယ်”

“ဒါဆို သိပ်တန်းမိုးကြီးမှာပေါ့”

“သုံးနှစ် စုထားရတာလေ”

“အပါးပါး... ရည်ရွယ်ချက်ကြီးနဲ့ပါလား”

“အဲ့ဒီလောက်အကြာကြီး မြို့သိပ်ထားခဲ့တဲ့ဆန္ဒတွေကို ဖွင့်ချ

အချိန်တန်ပြီ”

“အင်း၊ ဟုတ်ပြီ”

“မြင့်တဲ့အဆောက်အဦးဖြစ်ရမယ်၊ ခမ်းနားပြီး စမတ်ကျတဲ့

အရာဖြစ်ရမယ်၊ ပန်းချီရဲ့အနှစ်သာရကို ကောင်းကောင်းခံစားနိုင်တဲ့

စိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာဖြစ်ရမယ်။ အဲ့လိုနေရာမျိုးကို ရှာနေတယ်”

“တွေ့ပြီလား”

“စိတ်တိုင်းမကျသေးဘူး”

“ရိုခိုင်လာ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ခန်းမ မင်းကိုငှားမယ်”

“မင်းရဲ့ခန်းမ”

“ညီအစ်ကိုချင်းဆိုတော့ ဈေးနည်းနည်းလျှော့ပေးမယ်လေ”

“အဲ့ဒီကိစ္စမျိုးရှိတာ ငါတို့ ဘာကြောင့်မသိရတာလဲ”

“ဘယ်သိမလဲ၊ အာကာထက်မြက်ကုမ္ပဏီပိုင်လေ”

ဟုဆိုတော့ ဒယ်ဒီရော မာမိပါ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားသလိုကြည့်

လာခဲ့ပါသည်။

“ဒယ်ဒီပဲပြောတယ်လေ၊က မြေကွက်ကို သားစိတ်

ကြိုက်လုပ်ဆို”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ ပေးထားတာ တစ်နှစ်မပြည့်သေး

ဘူးဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် ဒယ်ဒီသွားကြည့်ရင်တော့ ကြီးမားတဲ့

သိပ်လှတဲ့အဆောက်အဦးကိုတွေ့ရမှာပဲ”

“ငါသိပ်ညံ့သွားပါလား၊ ဘွန်နိုင်ကိုလျှော့တွေးလိုက်တာ အပြန်

အဆုံးသာကွက်ကြီးပဲ”

“ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကလေးပေးမယ့် မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်ကိုတက်နိုင်

အယ်ဆိုတာကိုသာ ဒယ်ဒီသတိရှိရင် ခုလိုအံ့ဩရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲ့လိုအောက်ရတဲ့အကြောင်းအရင်းက . . .

“အဖေထက်သား တစ်လကြီးတဲ့ အဖေ့ခြေရာထက် သားရဲ့

ခြေရာက ပိုကြီးတယ်တဲ့။ နောက်လုပ်ငန်းချဲ့ထွင်ဖို့ အကောင်းဆုံးပစ်

ဆတ်ဖြစ်လာမှာ ကျိန်းသေပဲ”

“ဂုဏ်ပြုတယ်ကွာ . . . ငါ့သားတွေကို ဒယ်ဒီ တကယ်ဂုဏ်

ပြုတယ်”

ဟုဆိုကာ ဒယ်ဒီက သူ၏ခွက်ကိုမြှောက်လိုက်တော့ သူတို့

အားလုံးလည်း ခွက်ကို လေထဲသို့ မြှောက်လိုက်ကြပါသည်။

ထိုသို့သောက်ပြီး ခေတ္တမျှအကြာတွင် တစ်ချိန်လုံးတိတ်ဆိတ်

နေခဲ့သောမာမိက . . .

“စီးပွားရေးကိစ္စက ပြီးပြီဆိုတော့ . . . အခု လူမှုရေးတိုင်ပင်

မကောင်းဘူးလား”

“လူမှုရေး?”

“လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှာ အဓိကကျတဲ့တာဝန်ကြီးတစ်ခု

၈၆ ❖ မယ်ခိုင်

ရိုတယ် သားတို့”

“ဗျာ!”

“မျိုးဆက်၊ အဲ့ဒီမျိုးဆက်ဆိုတာကို မေ့မနေနဲ့ကြန့်ဦး”

ဟု မာမိက အတည်ပေါက်ကြီးပြောလျှင် သူတို့သုံးယောက်
လုံးမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးမိသွားကြပါသည်။

သူတို့ကို ဒယ်ဒီက အကဲခတ်နေခဲ့မယ်ဆိုတာ သူတို့ ကောင်
ကောင်သိတာပေါ့။

အခန်း (၉)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲ”

မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်ကာစပဲ ရိုပါသေးသည်။ တံခါးခေါက်သံ
ကြောင့် သူ အာရုံနောက်သွားရပါသည်။

“ကိုကိုကြီး၊ သူဌေးက ကော်ဖီအတူတူသောက်မယ်လို့ ပြော
ပါတယ်”

“ဒါပဲမဟုတ်လား!”

“ဟုတ်”

“ကောင်းပြီ”

ဟူသောအမိန့်သံကြားတော့မှ အိမ်တွင်အလုပ်သမားများ၏ ခေါင်းဆောင် ဒေါ်မာကြည် ထွက်လာခဲ့ပြီး...

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ကိုယ်လက်အညောင်းဆန့်နေသော ရှိုင်းနပ်မှာ တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ...

“ဘာကိစ္စလဲ”

“သူဌေးက ကော်ဖီအတူသောက်မယ်တဲ့”

“အင်း၊ ကောင်းပြီလေ”

“ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဪ”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ၊ အစ်ကိုလတ်”

“ကျွန်တော့်အတွက် ပေါင်မုန့်ကို ထောက်ပတ်ခဲ့ကြောင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့ အခုအိမ်မှာ လူ့ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ”

“ဒရိုင်ဘာရယ်၊ တိုလီထွာလီနှစ်ယောက်ရယ်၊ ခြံစောင့်ရယ်၊

အမျိုးသားလေးယောက်နဲ့ ထင်ထင်ချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေး

နှစ်ယောက်၊ ကျွန်မနဲ့ရောဆိုရင် အမျိုးသမီးက ငါးယောက်ပါ”

“အဲ့ဒီတိုလီထွာလီနှစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်က ဘာလဲ”

“လုံခြုံရေးပါ။ လူငယ်တွေမို့ ညမှာ ခြံကိုစောင့်တယ်။ ပြီးတော့

ခွဲတဲ့ခွေးနှစ်ကောင်ကို ထိန်းတယ်။ ပြီးတော့ အပင်စိုက်တဲ့၊ ခြံသန့်ရှင်း ရေးတဲ့လို တောက်တိုမယ်ရပါ”

“နှစ်ယောက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလတ်”

“ဘယ်မှာ သွားခိုက်နေကြသလဲ။ ညတစ်ညလုံး ခွေးဟောင် လို့ ကျွန်တော်အိပ်မရဘူး”

“တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုလတ်။ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး။

ကျွန်မ ကြပ်မတ်ထားပါမယ်”

“သွားလို့ပြီ”

“ဟုတ်”

ဟုဆိုကာ ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ တံခါးချုပ်တစ်ခုရဲ့ရှေ့မှာ ရပ်လိုက် မိချိန်မှာတော့ သက်ပြင်းကို မသိမသာရှိုက်လိုက်မိပါသည်။

အခု သူမရပ်နေမိသည်က သက်ပြင်းချစရာလူရဲ့အခန်းခွေ မှာခိုပါ။

စိတ်မကြည်ရင် သူမ အလုပ်ပြုတ်နိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

“ဒေါက်! ဒေါက်! ဒေါက်!”

မရဲတရဲပင် အရဲစွန့်ပြီး တံခါးခေါက်လိုက်ပေမယ့်။ အခန်းထဲ

က ဘာမှတုန့်ပြန်ဘဲက ထွက်မလာခဲ့ပါ။

သူမ တံခါးကိုဆက်ခေါက်ရမလား။ မခေါက်ရဘူးလားဆိုတာ

တွေ့မရနိုင်အောင် ကြပ်ညှပ်သွားရပါသည်။

တံခါးကိုမခေါက်ပြန်လျှင်လည်း သူဌေးကိုမထိမဲ့မြင်ပြုသလို

ဖြစ်မှာလည်း စိုးရိမ်ရပါသည်။ အကယ်၍ တံခါးကိုခေါက်လိုက်မယ်ဆို

ပြန်လျှင် စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို အမောင်းက ခံရဦးမယ်။

သူမမှာ ချီတုံချီတုံနှင့် ဝေခွဲမရဖြစ်နေတုန်း ရှိပါသေးသည်။

“ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

ဟူသောအသံကိုကြားရ၍ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

“ဟင်! အစ်ကိုလေး”

“ဘာကိုစွဲလဲ”

သူမမှာ ဝမ်းသာသွားရပါသည်။

“သူဌေးက ကော်ဖီအတူသောက်မယ်လို့ပြောပါတယ်”

“အင်း၊ ဒါပဲလား”

“ဟုတ်”

“ဒါပြောဖို့ရင်နေတာလား”

“အစ်ကိုလေး အိပ်နေသေးတယ်ထင်လို့ပါ”

“ကမ္ဘာပျက်မယ့်သတင်းဆိုရင်ရော ကျွန်တော် အိပ်နေသေး

ရင် မပြောတော့ဘူးလား”

“ရှင်!”

“သွားလို့ပြီ”

“ဟုတ်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသော ထိုအမျိုးသမီးကိုကြည့်ပြီး တံခါး

ရွက်ကိုဖွင့်မည်အပြုတွင်...

“သူတို့က မင်းကိုလန့်နေတယ်”

“လန့်လိုက်တာကွာ အသံမပေးဘာမပေးနဲ့။ ဘယ်အချိန်က

ငါ့နားရောက်နေတာလဲ။ သူတို့လန့်တာ အရေးမကြီးဘူး။ ငါလန့်သွား

ပြီ”

“လန့်သွားပြီလား။ လန့်သွားတာ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“လန့်သွားမှာတော့ နှလုံးခုန် မမှန်တော့ဘူးပေါ့”

“သူတို့လည်း မင်းနဲ့ဆက်ဆံရချိန်တိုင်း အဲ့လိုပဲနေမှာ”

“ငါက သူတို့ကိုလန့်အောင် ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ငွေကိုလိုအပ်နေတဲ့လူတွေအဖို့တော့ ငွေမရတာက... . သေ
လောက်တဲ့ လန့်စရာကိစ္စပေါ့။ ငွေဆိုတာ အလုပ်ရှိမှရတာလေ။ မင်း
က မကြာခဏအလုပ်ထွက်ခိုင်းလေ့ရှိတယ်”

“မင်း ငါ့ကိုဝေဖန်နေတာလား”

“မင်းသတိမပြုမိမှာစိုးလို့ ထောက်ပြတာ”

“မျက်နှာထား တင်းတင်းနေတာဟာ လူတွေကိုချုပ်ကိုင်လို့
အကောင်းဆုံးသော့ချက်ပဲ ရှိမိင်လာ”

“အဲ့ဒါဟာ ပျော်ရွှင်မှုကိုကျောခိုင်းနေတာ”

“မလိုဘူး၊ ပျော်ရွှင်မှုရော၊ သူငယ်ချင်းရော ငါ့အတွက်မလို
ဘူး။ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ စိတ်ညစ်နေကြတဲ့လူတွေအတွက်၊ ငါ့မှာ ဘာမှ
စိတ်ညစ်စရာမရှိဘူး။ ခင်မင်မှုလည်း ငါ့အတွက်မလိုဘူး။ ခင်မင်တာကို
အကြောင်းပြပြီး အခွင့်အရေးယူတဲ့လူတွေကိုမုန်းတယ်”

“အဲ့ဒါလည်း မဆိုးပါဘူး။ သံယောဇဉ်နည်းတော့ အပူကင်း
တာပေါ့”

“မင်းလည်း သံယောဇဉ်နည်းအောင်လို့ သူငယ်ချင်း မထား
တာလား”

“မသိဘူး၊ လူတွေနဲ့စကားများများ မပြောချင်တာဘဲသိတယ်။

မင်းက ဒီနေ့မှ ဘာလို့အစောကြီးနီးနေရတာလဲ”

“အသက်ခုနစ်ဆယ်ဆိုရင် အိပ်ခြင်းက သုံးဆယ့်ငါးနှစ်တဲ့။

အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ထိ နှမြောဖို့ကောင်းသလဲကွာ”

“နွေခေါင်ခေါင်ကြီး ဝိုးကြီးပစ်ဦးတော့မှာပဲ”

“အိပ်ချိန်ကိုလျော့ချသင့်ပြီလေ။ ကျန်းမာရေးလိုက်စားရမယ်။

ကြိုးစားလေ့လာရမယ်”

ဟုသာ သူပြောချင်ရာပြောပြီး ဝင်သွားသောဘွန်နိုင်ကြောင့်

သူပြီးလိုက်မိပါသည်။

ဘွန်နိုင်မှာလည်း ဒီလိုလူအသိရှိသေးသားပဲဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်

ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၀)

“ရိုင်းနင် ငါ့ကို..... မှာ လာခေါ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကားဘီးပေါက်နေတယ်”

“အင်း၊ ဆယ်မိနစ်အတွင်း အရောက်လာမယ်”

“မြန်မြန်လာနော်၊ အစွန်းအထင်းတွေ ငါမကြိုက်ဘူး”

ဟုဆိုပြီးမှ ဖုန်းကိုပိတ်ကာ ကူရှင်ပေါ်မှပြေးကာမှ လေကောင်း

ဆယ့်ရှစ်နှစ်အတွင်း အပြင်ထွက်လိုက်သည်တွင် ကံဆိုးမှုနှင့်ပက်ပင်းတိုးလိုက်
ပေါ်သည်။

“တွေ့ချင်နေတာနဲ့အတော်ပဲ”

“ဟင်!”

အသံစူးစူးကြောင့် ကြည့်လိုက်မိရာ သူလန်သွားရပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးက သိပ်အရှက်ရှိတတ်သည်မဟုတ်။ သူ့ကိုဘာများလုပ်ပြီးမှာလဲ။ စိတ်ထဲမှာတော့ လန်ချင်မိပေမယ့် မျက်မှောက်တော့ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင်။

“ဘာလဲ”

“ဘာ၊ ဘာလဲ... လဲ၊ ရှင်ခိုးသွားတဲ့ကျွန်မမိနပ်ဘယ်မှာလဲ”

အသံကုန်ကြီးနှင့်ကွယ်လောင်စွာပြောလိုက်သဖြင့် ဖြတ်သွားဖြတ်လာမှလူများမှာ သူ့ကိုကြည့်လာကြ၍ သူ့မှာ အရှက်ရရပါသည်။

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ရှင်မရှက်ဘူးလား၊ ဟမ်း... ကားကိုတော့ အကောင်းစားစီးပြီး၊ သူများရဲ့မြေထောက်ကန်ဖိနပ်ကို ချွတ်ယူသွားရအောင်။ ရှင်မရှက်ဘူးလား”

“ဘာကြောင့်ရှက်ရမှာလဲ၊ ငါ့ပစ္စည်းမို့ငါယူတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုရှက်ရမှာလဲ။ အရှက်မရှိတဲ့ ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ ငါ့ကိုချဉ်းကပ်နေတာ ထော်လောက်ပြီ။ ငါက အဲ့လိုအဆင့်မရှိတဲ့ပုံမျိုးကိုမကြိုက်ဘူး”

“ဘာ!”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသိပြီးပြီဆိုတော့ အခု မင်းသွားလို့ရပြီ”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်ဟုတ်လှပြီလို့ထင်နေသလား။ ဟမ်း၊ ဘွန်နင်...”

ဟု သူမက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပြောလိုက်တာ ဆိုပေမယ့် သူမအံ့ပြုံးတစ်ခုသာ တုန်ပြန်လိုက်ပါ၏။

“တစ်လောကလုံးက မိန်းကလေးတွေက ရှင်ကိုကြိုက်ကြမယ် ဆိုထင်နေသလား... ဟမ်း၊ ဘဝင်ပဲ၊ တကယ်ဘဝင်ပဲ၊ ရှင်ချမ်းသာအားကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မောက်မာရိုင်းဆိုင်လိုက်တာ”

“ဘာ!”

“ရှင်လိုလူမျိုးကို ရွံလွန်းလို့”

“ဘာ!”

အဲ့ဒီလိုကြီး အထွဋ်အထိပ်ပုတ်ခတ်ပြီး ပြောလာတော့ သူ့စိတ်အံ့သွားရပါသည်။ ဒီမိန်းကလေးဟာ လွန်လွန်းနေပြီဟု သူထင်ပါသည်။

“ပေး၊ ကျွန်မမိနပ်သာ ပြန်ရရင် ရှင်လိုလူမျိုးနဲ့ ဘာပတ်သက်စရာမှမရှိဘူး”

“မင်းရဲ့ဖိနပ်လို့ ဘယ်သူက ကင်ပွန်းတပ်ထားလို့လဲ”

“ဘာ!”

သူတို့နှစ်ယောက်၏အကြည့်များမှာ အားပြင်းလွန်းလှတော့ အခုမှရောက်လာကြသော မဟေသီတို့အုပ်စုမှာ ပြဿနာဖြစ်တော့မှာ ယုံတူ စိတ်ပူသွားကြပါသည်။

ဗလီညာကလည်း ဘွန်ခိုင်ကို ဘယ်ဘဝကရောက်ကြောင်းနှင့် မသိ၊ ကြည့်မရသလို ဘွန်ခိုင်ကလည်း ဗလီညာကို အထင်သေးနိုးနေပြီး ဒေါသဖြစ်နေသောအကြည့်ကြောင့် အားလုံးမှာ စိတ်ပူသွားရပါသည်။

မာနကြီးသောဘွန်ခိုင်နဲ့မှ ခုလိုပြဿနာဖြစ်သည့်အတွက်လည်း စိတ်ပူသွားမိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗလီညာက မိန်းကလေးမို့ နစ်နာစရာရှိရင် ဗလီညာပဲ နစ်နာမှာမို့ သူမတို့သူငယ်ချင်းကို စိတ်ပူမိပါသည်။ ထိုသို့စိတ်ပူမိခြင်းကိုလည်း မပုံမရဲဖြစ်မိကြပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေနဲ့အရှုပ်အရှင်ကောင်တွေ အနေတည်တဲ့ အထက်တန်းကျကျ ဝတ်စားပြင်ဆင်တတ်သောဘွန်ခိုင်ရဲ့သိက္ခာကို ထိပါးသွားမှာစိုးလို့ပါ။

အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက ဘွန်ခိုင်ကို မကြည့်တဲ့ဗလီညာကို အပြစ်တင်ချင်၍တော့မဟုတ်ပါ။ ဘွန်ခိုင်နှင့် ဗလီညာကြားက ရှုပ်ထွေးလှသည်ဟုထင်ပါသည်။

ဘယ်လောက်ပဲရှုပ်ထွေးပါစေ အခုလိုတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တော့တော့ဆိုင်ဆိုင်မဖြစ်ခဲ့ဖူးတာမို့ ပိုရွံ့ပုန်သွားမိပါသည်။

ဗလီညာကလည်း အညံ့ခံမည်မဟုတ်သလို ဘွန်ခိုင်ကလည်း ကလေးပါလားဆိုပြီး အလျော့ပေးသွားမည့်ပုံမပေါ်ပါ။

သူမတို့သူငယ်ချင်းကလည်း သူမတို့သူငယ်ချင်းပါပဲ။ သူ့ဖာအသွေးနဲ့ဘွန်ခိုင်ကိုမှ အထာပေးတယ်ဆိုပြီး ကြည့်မရဖြစ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ရံက မွှေလိုက်တဲ့မီးဟာ ရုံးရောက်ဂတ်ရောက် တော့ မဖြစ်သင့်ဘူးလေ။

“ဗလီညာ၊ လာပါဟာ”

“နင်တို့မသိပါဘူး... ဒီကောင် စာတော်တယ်၊ ငွေပေါတယ်၊

သူ့ချာတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေတာ”

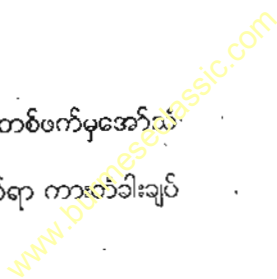
“သည်းခံတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာရှိတယ် ဗလီညာ”

“သည်းမခံနိုင်တော့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ဘွန်ခိုင်”

သူ တစ်ခုခုပြောမည်ကြံပါသေးသည်။ တစ်ဖက်မှအော်သံ

ကြောင့် ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ဘဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကားတံခါးချပ်

နားရပ်ကာ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသောရိုင်းနှင့်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟယ်! ရိုင်းနှင့်ပဲ”

“ချောလိုက်တာနော်”

ဟူသောထိုအဖွဲ့ရဲ့တီးတိုးပြောသံကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ထောင်မိ၍ ဒေါသကိုဆက်မဖြစ်ချင်တော့၍ မျက်ဝန်းကိုခိုတ်ကာ လျော့လိုက်ပြီးမှ ကားထဲမှတစ်စုံတစ်ခုကိုယူ၍...

“ရှမ်း!”

ကားတံခါးချပ်ကို အားနှင့်ဆောင့်ပိတ်လိုက်ချိန်မှာတော့...

“သူငယ်ချင်း ရနေတာလား”

ဟူသော သူတို့အနားရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့ရိုင်းနှင့်က သူ့ကိုပုတ်ပြီးပြောလျှင်...

“ဒီလိုအဆင့်မရှိတဲ့လူတွေနဲ့ ငါဘယ်တုန်းက အပေါင်းအသင်းဆက်ဆံတာ မြင်ဖူးသလဲ”

ဟုဆိုကာ ဒေါသသံနှင့် ပြောပြီးသွားလိုက်သော ကျွန်မိုင်ကြားရိုင်းနှင့်မှာ နားမလည်နိုင်စွာပင် ထိုအုပ်စုကိုကြည့်မိသွားပါ၏။

“ရိုင်းနှင့် ကျွန်မတို့က ရိုင်းနှင့်ရဲ့ပရိသတ်တွေပါ”

“ဟတ်ကဲ့၊ ခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု စိတ်မဝင်စားစွာပင် ကျော်ကြားလှသောအပြုံးတုလေးကို မိတ်တီးပြီးဆိုကာ မျက်နှာလွှဲမည်အပြုတွင် မျက်နှာကြီးစုပုပ်နေသော ကလေးကိုသတိပြုမိသွားပါသည်။

သူ စဉ်းစားလိုက်ပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို သူ့ဘယ်မှာမြင်ဖူးသလဲ၊ ဘယ်တုန်းကမြင်ဖူးတာလဲဟု။ သို့သော် လူအများနှင့်ဆက်ဆံနေရသောသူဦးနှောက်က ထိုမိန်းကလေးလို သာမန်ရုပ်ရည်မျိုးကို မတွေ့ရဘူးထင်ပါရဲ့။ ဘယ်လိုမှစဉ်းစား၍မရပါ။

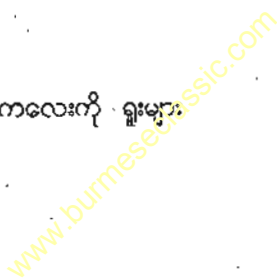
စဉ်းစား၍မရသည်ကို ဆက်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဘွန်ပိုင်အောက် လိုက်လာသည်မှာတော့ သူ့နောက်ကို တဖျတ်ဖျတ်နှင့်ပြေးလိုက်လာသောခြေသံကို ထပ်မံ၍ကြားလိုက်ရပြန်ပါသည်။

“ရှင်က နာမည်ကြီးအဆိုတော်တစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ဒီလိုအချောင်ရတဲ့မိနပ်ကိုပဲ စီးသလား”

ဟု သူ့ကိုဘလှိုင်းကြီးသက်သက်ပြောလာ၍ သူက စီးထားသောမိနပ်ကို ငုံ့၍ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ချက်ချင်းချွတ်ပါ”

ဟု အစမရှိအဆုံးမရှိပြောလာသောမိန်းကလေးကို ရှမ်းများ သွားပြီလားဆိုပြီး သနားသလိုကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ဒီဖိနပ်ရဲ့တန်ဖိုးဟာ ဘယ်လောက်လဲသိလား။ တောင်းလည်း သနားစရာမျက်နှာပေးခဲ့တောင်းပေါ့”

“ဘာ!”

“စီးစရာမရှိလည်း အိမ်က ငါမစီးတော့တဲ့ဖိနပ်ယူပေးမယ် ဒီဖိနပ်တော့မရဘူး”

ဟု ဒယ်ဒီဝယ်ထားပေးသောဖိနပ်ကိုကြည့်ပြီးပြောလိုက်လို့ တော့...

“အံ့ဩစရာပဲ”

“ဘာ!”

“ရှင်တို့ကို ငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့လူတွေကလည်း ဒီအဆင့်ပဲကံ အံ့ဩစရာပါလား”

ထိုအခါမှာတော့ အမြဲတမ်းပြုံးနေပါတယ်ဆိုတဲ့ရိုင်းနင်မှာ အပြုတုကိုပင် မဖန်တီးနိုင်တော့ဘဲ ကားထဲမှာထိုင်ပြီး သူတို့ကိုစိုက်ကြည့်နေသောဘွန်စိုင်းကိုကြည့်ကာ...

“ဘယ်လိုလဲ ဘွန်စိုင်း၊ မင်းအသိထဲ ဒီလောက်နိမ့်ကျတာ ရှိရသလား။ တကယ့်အရူးတွေ၊ ကလေးအတာတွေ”

ဟုပင် ပျစ်ပျစ်နစ်နစ်ကြီးဆိုကာ ကားတံခါးဖွင့်ကာဝင်ပြီး ဝှီးခဲခဲမောင်းထွက်သွားသောကားကို သူမ၊ ခဲနဲ့ပစ်ချင်မိပါသော်လည်း ဤနေရာ၌ပင် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေမိခဲ့ပါသည်။

သူမရင်ထဲမှာတော့ မိုင်းအလုံးပေါင်း တစ်သောင်းခန့် ပေါက်ကွဲနေရပါပြီ။

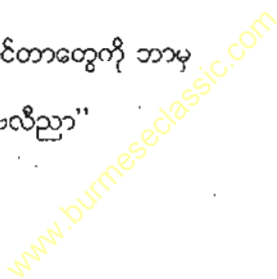
“ရှုံ့စရာကောင်းတဲ့လူတွေ၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘာထင်နေတာလဲ”

“ရှင်လွန်တယ်လို့ထင်တယ် ဗလီညာ”
ဟု မဟေသီက ပြောလာချိန်မှာတော့ သူမရဲ့ဒေါသက မဟေသီဆီ ကူးပြောင်းသွားရပါသည်။

“လွန်တယ်၊ ဟုတ်လား?”
“သူတို့က ရှင်ချောတယ်၊ ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ကို သူတို့ဟာ သိပ်ကိုချမ်းသာမှန်းသိသာတယ်။ ဒီလောက်ပြည့်စုံနေတဲ့လူတွေက မာနမကြီးဘဲနေမလား”

“ဟုတ်တယ် ဗလီညာ၊ ရှင်လျှောင်ပြောင်တာတွေကို ဘာမှ မပြောချင်ပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာတော့ ရှင်လွန်တယ် ဗလီညာ”

“ဘာ!”

“ရိုင်းနင်က သိပ်နာမည်ကြီးတဲ့လူပဲ။ အခုမှသိတဲ့ရိုင်းနင်ကို
ရိုင်းနင်လိုလူကို ရှင်ဒီလိုပြောတာရှင်လွန်တယ်”

ဟု သူမကိုအမျိုးမျိုးဝေဖန်နေသူတွေကို သူမ အံ့သြလွန်း၍
မမှတ်မသန်စိုက်ကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ရိုင်းနင်နဲ့ဘွန်စိုင်းက သိပ်ကိုရင်းနှီးပုံရတယ်နော်”

“သူငယ်ချင်းတွေထင်တယ်”

“အံ့သြစရာပဲနော်၊ ငါတို့က အထက်တန်းကတည်းက အတူတူ
ပဲကို။ ရိုင်းနင်ကိုဘာလို့မသိရတာလဲ”

“သူဌေးသားနဲ့ နာမည်ကြီးအဆိုတော်သိတာ... အဆန်း
မဟုတ်တာဘဲ”

“နာမည်ကြီးအဆိုတော်မို့ သူဌေးသားမို့ ရှင်တို့က ငါ့ကို အဲ
ဒီလောက်ထိ ဝေဖန်ကြတာပေါ့”

ဟု နာကျင်နေသောနှလုံးသားကိုအရင်းခံကာ အေးစက်သော
လေသံနှင့် တစ်လုံးချင်းဆိုလိုက်လျှင် ကျန်သူငယ်ချင်းများမှာ သူမကို
နားမလည်နိုင်စွာကြည့်လာခဲ့ကြပါသည်။

“တကယ်တမ်းကျတော့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ဝေါဟာရရဲ့အနောက်
မှာ ဂုဏ်ပကာသနက အလုံးလိုက်အရင်းလိုက် ပါနေတာပါလား”

“ဗလီညာ”

“ရှင်တို့နဲ့ငါနဲ့ခင်မင်ခဲ့ကြတာ ခုနစ်နှစ်ပါ။ အခု ခုနစ်စက္ကန့်
နဲ့ပြတ်တယ်”

“ဗလီညာ”

ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ကျောခိုင်းသွားသော ဗလီညာရဲ့ကျောပြင်
က သူမတို့အုပ်စုကိုနှုတ်ဆက်သွားခဲ့ပါပြီလေ။

အခန်း (၁၁)

“အဲ့ဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ ဘွန်ဇိုင်”

“မင်း ဒေါသမပြေသေးသလို ငါကလည်း ခုချိန်ထိ စိတ်တို
နေတုန်းပဲ”

“ဘလိုင်းကြီးသက်သက် လာဝင်ခွပ်နေတာ။ အဲ့လိုမိန်းကလေး
မျိုးကို ငါတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဇာတ်လမ်း
ထွင်တာဆိုလည်း ဒီလိုပုံမျိုးက ရင်ခုန်ဖို့မကောင်းဘူး”

“ဇာတ်လမ်းထွင်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲ့ဒါ သူ့စရိုက်ပဲ”

“ဘာ!”

“ဗလီညာ... ဗလီညာဆိုတာ သူပဲ”

ထိုအခါမှာတော့ ရိုင်းနင်မှာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့အာရုံထဲတွင် ဆံပင်ကျောလယ်ခန့်နှင့် ပိန်သေးသေးကျောပြင်ကို ဖျတ်ခနဲပြေးမြင်မိ သွား၍ပါ။

“ငါအောင်အီးသည်းခံလာတာ တော်တော်ကြာပြီပဲ”

“ဘာကြောင့် သည်းခံရတာလဲ။ သည်းခံတတ်တာ မင်းအကျင့် မှမဟုတ်တာ”

“ဘာမှအရေးမပါတဲ့ အပေါ်စားကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခပ်ပေါပေါမိန်း ကလေးနဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် စကားမများချင်လို့ပေါ့ကွ။ သူက ဒီအဆင့် ထဲက ဆိုပေမယ့် ငါတို့အတွက်တော့ သိက္ခာကျတယ်”

“ဒါဆို ယောက်ျားလေးအိမ်သာထဲပြေးဝင်ပြီး ဝိတ်လျှော့တာ လည်း သူပေါ့”

“အင်း”

“မင်းပဲပြောပြတယ်လေ။ မင်းအိမ်သာတက်နေတဲ့တံခါးကို တအားဆွဲဖွင့်တယ်လို့”

“အား ရှက်လိုက်တာ”

“ဒီမိန်းကလေးဟာ မင်းပြောသလိုပဲ အရှုပ်ထုပ်ထင်တယ်”

“သူနဲ့တစ်ရက်တွေ့ရင် ဆယ်ရက်လောက် အသက်တိုချင် တယ်။ အတင်းပြောကာလည်း ချန်ပီယံပဲ။ ရွှေတံဆိပ်တွေ၊ ခါးပတ်နက် တွေရှိခဲ့မယ်ဆို အဲ့ဒါ သူပိုင်ပစ္စည်းပဲနေမှာ”

“ဘာ”

“မို့ချိုးမှုန်ချိုးနဲ့ ကုတ်ကနေ ဟောဒီလိုကိုင်ပြီး သွားကြားထိုး ပစ်လိုက်ချင်တာ”

“ငါဘာကူညီရမလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ငါလည်း တော်တော်တင်းသွားခဲ့တယ်လေ”

“ဗလီညာကိုအသေသတ်တဲ့နည်းသာ အွန်လိုင်းမှာ တင်ရောင်း ထားရင်တော့ ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ပစ်မယ်”

“အသေသတ်တဲ့နည်း?”

“လူတွေကိုထပ်ပြီး မလှောင်ရဲတော့အောင် ပညာပေးပစ်ချင် တယ်”

“နည်းရှိတယ်”

“ဟမ်း”

“ငါ့မှာ နည်းရှိတယ်”

ဟုပြောကာ ဘွန်နိုင်ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး...

“လူပုံအလယ်ရောက်ရင် ဖက်သာနမ်းပစ်”

“ဘာ... ငါက”

“အင်းလေ၊ ဒီလို”

ဟုဆိုကာ လက်ဟန်ခြေဟန်ပြလိုက်လျှင်...

“မဖြစ်ဘူး... တခြားနည်းပြော”

“မင်းပဲအသေသတ်တဲ့နည်းဆို၊ အသေသတ်ဆိုရင် ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်”

“ငါမလုပ်ချင်ဘူး”

“ငါက လူသိများတဲ့လူဖြစ်နေလို့ နို့မဟုတ်လိုကတော့ နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးနဲ့ အဲ့ဒီမိန်းကလေးကို ကောင်းကောင်းအရှက်ခွဲတယ်”

“အရှက်ခွဲတယ်?”

“အင်းလေ၊ အဲ့ဒီမိန်းကလေးနဲ့ လက်သီးချင်းဆွဲထိုးရမှာလား၊ သိက္ခာကျလွန်းတယ်။ ဖိုနဲ့မ၊ ကွာဟနေတာကိုး”

“ဒါဆို”

“ဆိုရိုးစကားတစ်ခုရှိတယ်။ မိန်းကလေးတွေက အရှက်နဲ့လူလုပ်တာတဲ့။ အရှက်ကွဲတဲ့မိန်းကလေးဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အသက်ရှင်

ချင်ပါဦးမလား”

“အဲ့လိုလုပ်လိုက်ရင် သူက အရှက်ကွဲမှာလား”

“မကဲ့ဘဲရှိမလား။ လူပုံအလယ်မှာ ဆွဲပြီးနမ်းပစ်လိုက်။ ပြီး

ရင် ဘာမှမဖြစ်သလို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးထွက်လာခဲ့။ အလွန်ဆုံး ဒီမျက်နှာကိုထပ်မြင်ရမှ နောက်နှစ်ကြိမ်ပဲ”

“မင်း ဒီမိန်းကလေးကို တော်တော်မှန်းသွားပုံရတယ်”

“ငါ မင်းကိုကိုယ်ချင်းစာသွားတယ်”

“တာလို့လဲ”

“ခါတိုင်းတော့ မင်းရဲ့စကားကို ငါက နားထောင်ရတာ ပျင်းဆွန်းလို့။ ပြောမယုံကြံဖူးမှသိဆိုတာ သိပ်မှန်တယ်။ စပ်ခါးခါးနဲ့ တော်တော်ခံရဆိုးတာ။ ယောက်ျားချင်းဆို ဆွဲထိုးပစ်လိုက်ပြီ”

“မဆိုးပါဘူး၊ အဖော်ရလာပြီ”

“ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီမိန်းကလေးက ချစ်စရာလေးနော်”

“ရိုင်းနင်”

“သူနဲ့အင်ထရိုသာကောင်းပြီး အဝင်လှခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါ အဲ့လိုမိန်းကလေးနဲ့တူချင်တယ်။ မျက်လုံးက တောက်ပြီး ကြည်နေတယ်လေ”

“ရိုင်းနင်”

“အမှန်ကိုပြောတာ၊ သေသေချာချာသာ သုံးသပ်ကြည့်ရင်တော့

ဒီမိန်းကလေးဟာ အပျိုစင်မိန်းကလေးဖြစ်ရမယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ယင်ဖိုတောင် မသန်းသေးဘူးဆိုတာပေါ့ကွာ”

“ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ”

“သူ့မျက်လုံးက အရိုင်းလေးဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“မင်းကြိုက်မလို့လား”

“အဝင်သာလှခဲ့ရင်တော့ ကြိုက်ရင်ကြိုက်မှာပေါ့။ ငါက အဲ့ဒီ
မိန်းကလေးမျိုးနဲ့တွဲချင်တာ။ အသစ်အဆန်းပေါ့။ အထာနပ်နေတဲ့
တွေချည်းနဲ့ပဲဆိုတော့ ရိုးအိနေပြီ”

“ဒီနေ့ တော်တော်အာရုံနောက်တယ်။ မနက် အိမ်ကထွက်
ကတည်းက မင်္ဂလာမရှိတာ။ အဲ့ဒီကျွန်သရေမရှိတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့
အဆုံးသတ်တော့တယ်”

“မနက်က”

“ငါ့ဖိနပ်ကို မတိုက်ထားဘူးလေ။ ဖုန်မှုန့်ကပ်နေတာ။ ငါ့ဘာ
လို့စီးမှာလဲ။ ဆန္ဒမရှိလို့ မပြောဘဲထွက်လာတာ”

“မင်းဆီမှာ အဲ့ဒီတစ်ရံပဲ ရှိနေတာမှမဟုတ်တာ။ အဲ့ဒါမတို

သေးရင် တခြားဟာစီးပေါ့”

“သူတို့ကိုလခပေးပြီး အလကားတင်ကျွေးထားရမှာလား”

“အဲ့တော့”

“ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်ကိုင်တွယ်ရမယ်”

“ဒါကြောင့်ထင်တယ်။ ငါတို့သုံးယောက်ထဲမှာ မင်းကို သူတို့
ထိန်းကြတယ်”

ဟု ညည်းတွားလိုက်တဲ့ရိုင်းနှင့်ရဲ့စကားကို သူ မကြားလေ
အန် ပြုထားလိုက်ပါတော့သည်။

BURMESE CLASSIC

အခန်း (၁၂)

“ဗလီညာ”

ထိုလိုခေါ်သံကိုကြားတာနှင့်ကို သူမ စားထားတာတွေအတွက်

အိမ်ကို စားပွဲပေါ်မှာတင်ပြီး ထလာခဲ့ပါသည်။

“ဟူး... မလွယ်ဘူးဘဲ”

“သူတော်တော်စိတ်ဆိုးသွားပုံရတယ်”

“ငါတို့လည်း သူ့ကြောင့် သိက္ခာမရှိတဲ့လူတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

“တော်ပြီဟာ၊ နောက်လိုက်မခေါ်နဲ့စို့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ဒီလိုလုပ်နေတာ ငါးရက်ရှိပြီ”

“သူက အားမနာပါးမနာကို ငါတို့လာရင် ထ.ထသွားတာ
ဘာအချိုးလဲ။ သူ့ကိုမခင်ရလို့ ငါတို့ဘာမှမဖြစ်သွားပါဘူးဟယ်။ ငါ
ဖာသာပဲ နေကြရအောင်”

“မျက်ခုံးမလှုပ်ရတော့ပါဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဟ။ ဗလီညာနဲ့ပေါင်းရတာက ဘယ်နေ့ ခေါင်း
ပေါက်မလဲ။ ဘယ်နေ့ ရဲစခန်းရောက်မလဲလို့ ပူပန်ရတာဖြင့် ခေါင်း
ကျိန်းကျိန်းပဲ”

“သူများအတင်းပြောရင်လည်း မကြားအောင်ပြောဘူး။ ကြား
အောင်ပြောတဲ့အကျင့်က ပိုဆိုးတာ”

“အေးဟယ်၊ မခင်လေကောင်းလေပေါ့။ ငါတို့ သူ့ကိုပြော
ဘာအမှားပါလို့လဲ”

“တို့အဖွဲ့ထဲမှာ သူမရှိတော့တာလည်း ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါမှ ရိုင်းနင်ရဲ့အကြောင်းကိုလွတ်လွတ်ထွက်
လပ်ပြောလို့ရမှာ”

“ငါစဉ်းစားနေတာ၊ ရိုင်းနင်နဲ့ဘွန်ဇိုင်ရဲ့အကြောင်းကို”

“ငါ့ရောပဲ မာနကြီးတဲ့ဘွန်ဇိုင်က ရိုင်းနင်ကိုတော့ ရင်းနှီး
သလိုပဲနော်”

“ငါမှတ်မိသလောက်တော့ ဘွန်ဇိုင်ရဲ့ပထမဆုံးသူငယ်ချင်း
ဆင်တယ်”

“ဘွန်ဇိုင်က တော်တော်မာနကြီးတယ်နော်။ ပြုံးရောပြုံးတတ်
သွားပဲ”

“စာတော်တဲ့လူတွေက အဲ့လိုပဲဟဲ့”

“ငါအံ့ဩတာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့ သင်္ချာကိုးဆယ့်ရှစ်မှတ်ရခဲ့တဲ့ ဘွန်ဇိုင်
ဘာလို့ ဆေးကျောင်းမတက်တာလဲမသိဘူးနော်”

“ချမ်းသာတဲ့လူက စီးပွားရေးပဲလုပ်မှာပေါ့ဟဲ့။ ဆေးထိုးအပ်
မယ်ကိုပဲမလဲ”

“ဘွန်ဇိုင်က တကယ့်ကိုစိတ်ဝင်စားစရာပဲနော်။ ဟိတ်ဟန်
အပြည့်ရှိတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာကြီး”

“ယဉ်မနေနဲ့အမိ၊ ခံစားသွားရမယ်။ ဟိုက ရှင့်ဘက်ကို အစိုး
အောင် လှည့်ပေါက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါ နုံမှာစိုးလို့နေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ သူ့အစိုးကို ရှင်ရှုလိုက်မှာစိုးလို့လေ”

၁၁၈ ❖ မယ်ခိုင်

“ဟား ဟား ဟား...”

“ယုတ်မာတာ”

“အစောထဲက စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ဘွန်ခိုင်ရဲ့အကြောင်းကို ငါ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားလာပြီ”

“ဘာလဲ၊ ရှင်အသည်းကျော် ရိုင်းနင်နဲ့ပတ်သက်နေလို့လား”

“ညှော်ခံပွဲတွေ သိပ်တက်လေ့မရှိတဲ့ရိုင်းနင်၊ အင်တာဗျူးတောင် တိတိကျကျအဖြေမပေးတဲ့ရိုင်းနင်ကို ငါတင်မကဘူး၊ အားထဲက စိတ်ဝင်စားနေကြတာပဲ။ သူက ပေါ့ပဲစတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ငါ ရှင်တို့ကို ရယ်စရာပြောရဦးမယ်။ ငါတစ်လောက ဂျာနယ်တစ်ခုမှာ ရိုင်းနင် ဘယ်လိုဖြေထားတယ်မှတ်လို့ ဟုဆိုကာ တံတွေးမြို့ချလိုက်ပြီ... ”

“ရိုင်းနင်ချစ်သူက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်နိုင်သလဲလဲ မေးတော့ သူ ဘာပြန်ဖြေတယ်မှတ်လဲ။ လောကထဲက မိန်းကလေးအားလုံးက ချစ်စရာကောင်းပါတယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်ထိချစ်စရာကောင်းတဲ့အဖြေလေးလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်းဖတ်မိတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ရိုင်းနင်အကြောင်း ဆုံးအစားအစာလို့မေးတော့ သူ့အဖြေက ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ အဆိပ်မဟုတ်

ရင် အကုန်ကြိုက်တယ်တဲ့”

“ငါကတော့ ရိုင်းနင်ကို အပြုံးလေးလှလို့ကို ကြိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ သူ့အပြုံးက လူတစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားကို စိုးမိုးနိုင်တယ်”

“အဲ့ဒါ့စရာပဲ ဒီလောက်အပြုံးဘုရင်နဲ့ ပြုံးရမှာ သေမလောက်

စိုးရိမ်တဲ့လူနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်တာ အဲ့ဒါ့လိုမဆုံးဘူး”

“ဟဲ့၊ ရှေ့ပြောနေကပ်ကြည့်တဲ့၊ ဟိုးမှာ ဘွန်ခိုင် လာနေပြီ”

“ချောလိုက်တာနော်၊ ဘယ်လိုမိဘမျိုးက ဘာစားပြီး မွေးထားသလဲမသိဘူး”

“ဟွန်း... အခုမှပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ချီးကျူးခွင့်ရတော့

တယ်”

“ဗလီညာဆိုရင်တော့ ဘာပြောဦးမလဲမသိဘူး”

သူ့အကြောင်းပြောနေတာပဲဆိုတာ သိနေတော့ ထိုအုပ်စုကို မမြင်လေဟန်ဆောင်ပြီး ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပေမယ့် မျက်ခုံးတွန့်ကာ စဉ်းစားမိလိုက်ပါသည်။

ဒီအုပ်စုကို သူသတိထားမိနေသည်မှာ ကြာပါပြီ။

သူ့ကိုယ်သူလည်း အဲ့ဒါ့မိပါသည်။ ဘာကိစ္စကြောင့် တခြား

လူတွေကိုသတိပြုမိနေတာလဲဟု သူ့ကိုယ်သူစိတ်ဆိုးချင်နေမိပေမယ့် ထိုအဖွဲ့က ထူးဆန်းနေတာတော့အမှန်ပါပဲ။

သူနှင့်နောက်ဆုံးပြဿနာဖြစ်ပြီးတဲ့နေ့ကစ၍ ထိုအဖွဲ့ထဲက အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သော ဗလီညာကို မတွေ့ရတော့ခြင်းပါပဲ။

ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟု မမြင်ရသော်လည်း သူ့၏ထိုရန်သူလေးကိုတော့ သတိရမိသားပင်။

သို့သော် ကောင်းသောသတိခြင်းမျိုးတော့မဟုတ်ပါ။ သူမသာ ခုလိုရုတ်တရက်ပျောက်သွားတာ ကလဲ့စားမချေရလေခြင်းဆိုတဲ့နာကြည်း မှုမျိုးနှင့်ပါ။

ခံခဲ့ရတာတွေ သိပ်ကိုများနေခဲ့တဲ့သူက သူမကိုသာ တစ်ခုမှ မလုပ်ရဘူးဆိုရင် သူ့ဘယ်လိုမှကျေနပ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

သူက မာနကြီးပြီး သီးသန့်ဆန်တဲ့လူပဲ။ ထိုစိတ်မျိုး ရှိတာ တော့ မဆန်းလှပါပေ။ ဆန်းတာက သူမပင်။ အမြဲစကားကိုပွက်ထော ရိုက်အောင်ပြောနေတတ်တဲ့သူမက ဘယ်များပျောက်နေတာလဲ။

သူက တွေးဆဆနှင့်လျှောက်လာမိရာ အမှတ်တမဲ့ဆိုသလိုပင် အပင်ကြီးအောက်တွင် အရိပ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရပါသည်။ ငြိမ်သက်နေသောပုံရိပ်ကြောင့် သူ့မျက်စိများ အမြင်မှားတာ

သားဟု နောက်တစ်ခါသေချာအောင် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်ပါ တယ်၊ သူမပါပဲ။ သူစိတ်ဝင်စားသွားမိပါသည်။

ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ခါတိုင်း ဒီလိုနေတတ်တဲ့မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ရည်းစားပစ်သွားလို့ ငိုနေတာလားဟု တွေးပစ်မိပါ သည်။

ပစ်မှာပေါ့။ လူတိုင်းကို အဆိုးမြင်ပါဒဲနဲ့ကြည့်နေမှတော့ ပစ် သားတာတောင် နည်းသေးတယ်ဟု တွေးပစ်မိပါ၏။

သူ့ကိုတွေ့ရင် အမြဲလှောင်နေကျသူမက ခုတော့ သူ့ကိုပင် မတွေ့သလို ဂရုမထားမိသလိုနေ၍ သူ့စိတ်ထဲက တစ်မျိုးကြီးတော့ ဖြစ်မိသားပင်။

သို့သော်လည်း ဒီလိုဖြစ်သွားတာ ပိုကောင်းပါတယ်ဆိုသော ခွဲနှင့် သက်တောင့်သက်သာပင် နေပြလိုက်သေး၏။

အတန်းချိန်မှာလည်း ထူးခြားစွာ တည်ငြိမ်နေသည့်သူမကို သူသတိထားမိပါသည်။

အုပ်စုနှင့်နေနေကျသူမက အခုတော့ တစ်ယောက်တည်းပင် နေပြီး အရယ်အပြုံးမရှိသဖြင့် ဘာလဲဆိုတာကိုပဲ ဆင့်ကာဆင့်ကဲခွေး နေမိပါသည်။

“ဘွန်နိုင်”

ဟူသော သိပ်ကိုအလွတ်ရနေသည့်အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်

ပါဘဲနဲ့ ရိုနိုင်လာပဲဆိုတာ သိလိုက်ပါသည်။

ရိုနိုင်လာက ထူးထူးဆန်းဆန်း သူ့ဆီလာ၍ပါလား။

“အံ့သြရင်လည်း အံ့သြတယ်ပေါ့။ အချင်းချင်း ဘာကြောင့်

ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိချင်နေတာလဲ”

“ရိုင်းနင်ထက် မင်းက ငါ့ကိုပိုအလွတ်ရတယ် ရိုနိုင်လာ”

“မင်းရဲ့ဖုန်းကို ဆက်လို့မရဘူးပြောတယ်”

“ဪ၊ အတန်းချိန်မို့ ပိတ်ထားတာ”

“ခါတိုင်းတော့ မပိတ်ပါဘူး”

“ငါ့ဖုန်းကို ရိုင်းနင်၊ ဆက်နေတာလား”

“အင်း”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ငါလည်းမသိဘူး။ ကျောင်းမှာက လူစုံလို့ သူမလာဘူး”

“အဲ့ဒါကြောင့် မင်းလာခဲ့တာပေါ့”

“ဒီကောင် ဘာတွေထွင်ပြန်ပြီလဲမသိဘူး။ ငါတို့ကို အ-

ဖြတ်ခိုင်းမယ်လို့ပြောတယ်”

“သူ့စီးရီးအသစ်အတွက် နေမှာပေါ့”

“ခါတိုင်း ဒါ ငါ့ကိုမှမတိုင်ပင်တာ”

“မတူဘူးလေ၊ အခုစီးရီးကို သူ တော်တော်မှန်းထားတယ်

ထင်တယ်။ ဘန်ကောက်မှာတောင် သွားရိုက်မယ်လုပ်နေတာ”

“လုပ်သင့်ပါတယ်။ ရလဒ်ကြီးလေ၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရလေပေါ့”

“မင်းရဲ့ပြပွဲရော”

“လာမယ့်အပတ်ထဲလောက်ဖြစ်မယ်။ ဖွင့်ပွဲမှာ မင်းနဲ့ရိုင်းနင်

ရိုရင်ကောင်းမယ်”

“ဒယ်ဒီနဲ့မာဇီက ဖဲကြိုးဖြတ်ဖို့ ပိုသင့်တော့တယ်”

“ဒီလောက်အလုပ်များတာ”

“မင်းရဲ့ပွဲကို သူတို့လျှစ်လျူမရှုပါဘူး။ ငါနဲ့ရိုင်းနင်က လက်

ခုတ်တီးပေးမယ်လေ”

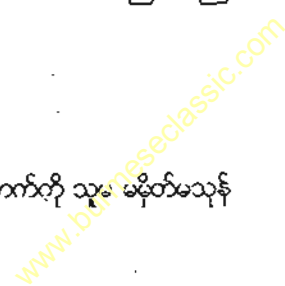
“အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ရမှာပဲ”

“ရိုင်းနင်ရဲ့ကိစ္စပြီးရင် သွားကြည့်မယ်လေ။ ငါလည်း အကြံ

ပေးလို့ရတာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောထိုနှစ်ယောက်ကို သူမ မမှီတ်မသုန်

အဲဒါတွေပင် ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာတွေလဲ။ စကားပြောသွားပုံအရဆို ညီအစ်ကိုလိုယူဆလို့ရပါသည်။ ရိုင်းနင်လည်း စကားထဲမှာပါနေတော့ ရိုင်းနင်ကရော သူတို့နဲ့...

ဟာ! မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ အမြဲမောက်မာတဲ့ ဘွန်နိုင်း၊ အမြဲအိမ်ကလီအပြုံးနှင့်ရိုင်းနင်က ဘယ်လိုလုပ် အဲဒီလိုကြင် နာကူညီတတ်တဲ့သူနဲ့ ညီအစ်ကိုဖြစ်ရမှာလဲ။

သူ့မျက်နှာက မာန်မာနကင်းစင်ပြီး စာနာကူညီတတ်တဲ့ အေး အေးချမ်းချမ်းတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မျိုးပါ။ ဘွန်နိုင်းနဲ့... ဟာ! လုံးဝမဖြစ် နိုင်ဘူးဟု စိတ်ထဲမှာပင် ငြင်းဆိုလိုက်ပါသည်။

ငြင်းဆိုနေရပေမယ့် အမှန်းတရားကိုလည်း ရင်ထဲကသိနေ နှင့်သလိုလိုပင် ထိရုစွာခံစားရပါ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း ဘာကြောင့် အဲဒီဖိနပ်ကိုယူသွား ရသလဲဆိုတာ သဘောပေါက်သလိုလိုတော့ရှိလာပါသည်။

“ရိုမိုင်လာ၊ သူ့နာမည်က ရိုမိုင်လာကိုး”

ဟုသာပြောပြီး နှုတ်ခမ်းတွေက အချို့မြဲဆုံးပြီးလိုက်မိပါသည်။

အခန်း (၁၃)

“ရိုင်းနင်၊ ငါတို့ မင်းရဲ့စတူဒီယိုရှေ့ ရောက်နေပြီ”

ဟုစုန်းခေါ်ပြီးတာနဲ့ သိပ်မကြာခင်မှာပင် တံခါးမှာ အော်တို မစ်တစ်ပွင့်သွား၍ သူတို့က ဝင်လာကြပါသည်။

ရိုမိုင်လာက အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“ငါ ပထမဆုံးရောက်ဖူးတာပဲ”

“ငါတော့ တတိယအကြိမ်မြောက်”

“ဘွန်နိုင်း၊ ရိုမိုင်လာ”

ဟူသောလှမ်းခေါ်သံကြောင့် သူတို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နီညို

ရောင်အရည်ခွက်ကိုကိုင်၍ တံခါးကိုခိုရင်နေသောရိုင်းနှင့်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ကိစ္စက တွေ့ထွေးထွေးရှိပုံမရဘူး”

“ရှိတာပေါ့”

“အေးစက်နေတဲ့မင်းတို့နှလုံးသားတွေကို မီးမြှောက်ပေးမလို့”

ဟုဆိုကာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ပခုံးကိုဖက်လိုက်ပြီးမှ မှန်ကာထားသောအခန်းငယ်ထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်တွင် မိန်းကလေးသုံးယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ဘယ်လိုလဲ လှတယ်မဟုတ်လား”

ဟုပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ ရိုမိုင်းလားက သူ့ပခုံးပေါ်မှ ရိုင်းနှင့်ရဲ့လက်ကိုဖယ်ချကာ...

“ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“သူတို့ထက်လှတာ ခေါ်ပေးမယ်လေ”

“ရိုင်းနှင့်”

“လေသာဆောင်မှာ မဟုတ်ရင် စတူဒီယိုခန်းထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေတဲ့မင်းက ဘောပင်ရယ်၊ စာရွက်ရယ် စုတ်တံရယ်ပဲ သိတယ်။ မင်းနှလုံးသားက အေးစက်နေပြီ ရိုမိုင်းလား။ နှလုံးသားက အေးစက်နေ

တော့ လုံတစ်ယောက်ဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိဦးမှာလဲ”

“သူတို့က နှလုံးပူဆေးပေါ့”

“ဒါပဲ”

“အတုပါ”

“အတု”

“ငါ အတုတွေကိုမကြိုက်ဘူး ရိုင်းနှင့်”

“အစစ်ကရော ရှိလာမှာလား။ နောက်ဆယ်နှစ်ကြာမှလား။

အနှစ်၊ နှစ်ဆယ်မှလား။ ဒါမှမဟုတ် ကမ္ဘာပျက်ချိန်မှလား”

“မင်းကိစ္စနဲ့မင်းပဲ ပူပါ”

ဟုဆိုကာ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ထွက်လာတော့ ဘွန်စိုင်းပါခိုင်းနှင့်ရဲ့ပခုံးကိုပုတ်ပြီး ရိုမိုင်းလားနောက် လိုက်လာပါသည်။

“ဘွန်စိုင်း၊ မင်းရောလား”

ဟုရိုင်းနှင့်က ဆိုလာချိန်မှာတော့ သူက လက်ကာပြကာ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။

“ဘယ်လိုကောင်တွေလဲ”

ထိုအခါမှာတော့ ရိုင်းနှင့်ဆိုသောအပြုံးဘုရင်မှာ မပြုံးနိုင်တော့ဘဲ ငူငူကြီးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

“ဟေ့...ဟေ့”

“ဘာလဲ၊ ရေးကြီးသုတ်ပြာနဲ့”

ဟု မဟေသီက ပြောလိုက်လျှင် မိမိက...

“ရှင်တို့ကို သတင်းထူးပေးစရာရှိလို့”

“ဘာလဲ”

“ရိုခိုင်လား၊ ပန်းချီဆရာရိုခိုင်လားရဲ့တစ်ကိုယ်တော်ပြပွဲရှိတယ်”

“အယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဒီနေ့ ဖွင့်ပွဲလုပ်မှာ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“..... မှာ”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“အဲ့ဒါတော့ မသိဘူး”

“ဟဲ့, အတန်းလစ်ပြီး သွားရအောင်”

“ဟားဟား... မြင်ဖူးတော့မယ်။ ငါက အဲ့ဒီပန်းချီဆရာ

မိုင်လာကို မြင်ဖူးချင်နေတာ”

“ဖွင့်ပွဲဆိုတော့ ဖဲကြိုးဖြတ်အမီ သွားရမယ်။ ဒါမှ ရိခိုင်လာ

တွေ့ရမှာ”

“ပန်းချီဆရာဆိုတော့ နှုတ်ခမ်းပွေးနဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အဆင်

သုံးဆယ်ကျော်”

“မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့လက်ရာတွေက ဒီလောက်ခိုင်မာပြီး ခြေ

သားနေတာ။ ဘယ်လိုလုပ် မိန်းကလေးဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“ငါတို့က သူ့ပရိသတ်ဆိုတော့ တွေ့တုန်းလေး သွားခါ

ဦးမှာနော်”

“သူ့ပရိသတ်, ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ သူ့ပန်းချီကား

ဆစ်ချပ်မှတောင် ရှိမနေဘဲနဲ့”

“ဈေးကြီးတာကိုးဟဲ့။ ငါလည်းရချင်တာပေါ့”

“ကဲကဲ, စကားမများနဲ့။ အချိန်ရှိတုန်း လစ်မယ်။ တော်ကြာ

နှင်ချိန်ပါ မခီလိုက်ဘဲဖြစ်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ထိုအဖွဲ့က ထထွက်သွားတော့မှ ပန်းအိုးအကွယ်

လေးမှ သူမက ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမ ပြုံးလိုက်မိ၏။

သူမလည်း ဘာကိုမှထွေထွေထူးထူးချွေထွေစဉ်းစားမနေတော့

ဘဲ ရိခိုင်လာနဲ့တတ်ယအကြိမ်ဆိုတွေ့နိုင်ရန်အတွက် တက်တက်ကြွကြွ

ဆင်လာခဲ့ရာ ထိုအဆောက်အဦး၏ရှေ့အရောက်တွင်ပဲ အံ့သြခြင်းကို ထပ်

ပြီးအံ့သြလိုက်ရပြန်ပါသည်။

အကြောင်းမှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ထိုးရပ်လာသော ကားသုံး

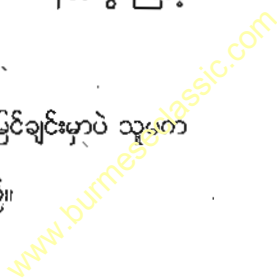
စီး၏ပိုင်ရှင်များကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ပို၍အံ့သြစရာကောင်းနေသည်က တူညီသောဖိနပ်တွေကြောင့်

ဖြစ်၏။

ဆင်းလာသောခြေထောက်တွေကို မြင်မြင်ချင်းမှာပဲ သူမက

ဆခြားကားတွေရဲ့နောက်မှာ ဝင်ပုန်းမိသွားပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရပြောရပါလျှင် တစ်ခုတစ်ယောက်ကိုပုန်းတာ သူ့အတွက် ဒါပထမဆုံးဖြစ်ပါသည်။

“တကယ်ပဲ ညီအစ်ကိုတွေလား”

အသံအစ်ကလေးနှင့် တီးတိုးပြောမိသွား၏။

“အီး၊ ရှက်စရာကြီး၊ ခြေကိုင်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ဖိနပ်ကို ဘွန်ဖိုင်က

ချွတ်သွားတာကို။ ဟီး၊ ရိုင်းနင်ကိုအားနာစရာကြီး၊ အား၊ ရှက်လိုက်တာနော်။ ငါ့ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ သူတို့မှာ အဲ့လိုဖိနပ်အတူတူ နဲ့နေတာကို ငါက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ။ အဲ့ဒါ ဘွန်ဖိုင်ကြောင့်ဖြစ်ရတာအဟဲ၊ ငါဝင်ရမလား၊ မဝင်ရဘူးလား”

ဟူ၍တွေးဆဆနှင့် ကားတံခါးချုပ်ကိုဖို့၍ စဉ်းစားနေလိုက်သည်တွင် နောက်ကားတံခါးက ဆိုက်လာ၍ သူမက ဘာရယ်မဟုတ်ကားတွေကြားမှ အမှတ်တမဲ့လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာ သိပ်ကိုလှပသော အမျိုးသမီးကြီးနှင့် သိပ်ကိုခမ်းနားသောအမျိုးသားကြီးတို့က ထိုကားအနက်ရောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်တွင်...

“အင်း၊ တော်တော်ချမ်းသာမယ့်ပုံပဲ”

ဟုတီးတိုးပြောကာ...

“ချမ်းသာတဲ့လူတွေက ဘာကြောင့် အဲ့လောက်ထိ ငါဝါတွေ

စွတ်ပြချင်ရတာလဲ။ ကားတံခါးကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖွင့်ဆင်းလည်း ဖြစ်သားကို သူများကိုဖွင့်စေသေးတယ်။ ထရိတ်လုပ်တာပဲ”

ဟုပွစ်ပွစ်နှင့်အကျင့်အတိုင်းပြောလိုက်ရာ အဆောက်အဦးထဲမှ ထွက်လာသောထိုလူသုံးယောက်ကြောင့် ဘာမှထပ်ပြီး ပွစ်ပွစ်မလုပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရပါသည်။

“သူတို့တွေက တကယ်ပဲမိသားစုတွေလား”

ဟုပင် မယုံကြည်နိုင်စွာ ထပ်မံ၍ပြောမိသွားရပါသည်။

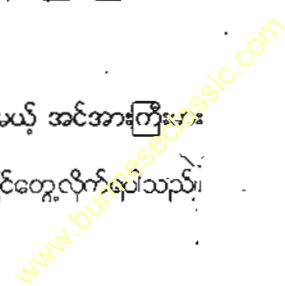
ပြီးတော့ သူမစိတ်ထဲမှာလည်း မသိမသာအားငယ်၍သွားခဲ့ပါသည်။

ခါတိုင်းတော့ ဘွန်ဖိုင်ကို သူလိုကိုယ်လို ရန်စကားပြောနိုင်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ ဘွန်ဖိုင်နားမှာ ထင်ဟပ်နေခဲ့သောအရှိန်အငါက လန်စရာကြီးမို့ ထိုအဆောက်အဦးထဲ မဝင်ရဲလောက်အောင်ကို ဖြစ်သွားရပါသည်။

အဲ့ဒါ နောက်ဆုံးမှရောက်လာတဲ့ထိုကားနက်ကြီးကြောင့်လား။

ဒါမှမဟုတ် သူမ၏မေတ္တာရှင်ကြောင့်လား။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ အတတ်မသိပေမယ့် အင်အားကြီးမှလှသောဘွန်ဖိုင်ရဲ့အရှိန်ကိုတော့ မျက်ဝါးဆင်ထင်ပြိုင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

၁၃၄ ❖ မယ်ခိုင်

“ဒါကြောင့် သူက မာနကြီးတာကို။ ချမ်းသာတဲ့မိဘရှိတယ်။ ပြီးတော့ နာမည်ကြီးတဲ့ရိုင်းနှင့်ရှိတယ်။ သိပ်တော်တဲ့ပန်းချီဆရာရှိတယ်။ သူကလည်း ဒီလောက်ဉာဏ်ကောင်းနေတာ။ ဟွန်း... မာနကြီးမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ပိုလွန်းပါတယ်။ ပါဝါသိပ်ထုတ်လွန်းတယ်။ လူတွေကို မတူသလိုမတန်သလိုနဲ့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘူး။ ဟူး၊ ငါ့ဘာကြောင့်ပန်းနေတာလဲ။ သူတို့ချမ်းသာတာကို ငါက ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ဘာကြောင့်ကြောက်နေရမှာလဲ။ လောကမှာ ဥပဒေတွေရဲ့တွေ ရှိနေတာပဲ။ သူတို့ချမ်းသာလို့ရော။ ငါ့ကိုဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။ လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်ပါလား။ ကုတ်ကကိုင်ပြီး သွားကြားထိုးပစ်မယ်။ သူတို့ကြောင့် ငါ့မှာ သူငယ်ခင်တောင် ရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး။ ငါ ရိုင်းနှင့်ကိုတစ်ခုခုပြောသင့်သလား။ တော်ပါပြီကွာ၊ ကြာကြည့်နဲ့ အကြည့်ခံနေရဦးမယ်။ ရုပ်ကိုက ပွေ့မယ်။ ရုပ်နဲ့ ရိုနိုင်လာပဲ ကောင်းတယ်။ မျက်လုံးက တည်ကြည်တယ်။ မျက်နှာက ခန့်ညားတယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေက ကြင်နာတတ်တယ်... အဟိ”

ရိုနိုင်လာအကြောင်းတွေ့လိုက်စဉ်မှာတော့ သူမက တက်တက်ကြွကြွပင် ထရပ်ပြီး ထိုအဆောက်အဦးကြီးထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်တွင် ကြိုးဖြတ်တဲ့အစီအစဉ်မှာ ပြီးဆုံးသွား၍ ခန်းမတစ်ခုလုံးတိတ်ဆိတ်ပြီး ပန်းချီကိုခံစားသူနဲ့ ကပ်ထားသောကဗျာများကိုဖတ်သူနှင့် ကိုယ့်အား

ကိုယ် ဖြစ်နေကြပေမယ့် သူမကတော့ ပန်းချီများ၏သခင် ရိုနိုင်လာ ရှာဖွေမိနေပါသည်။

“ကဲ ငါတို့သာကြီး အောင်မြင်ပါစေလို့ ဒယ်ဒီဆန္ဒပြပါတယ်”

“Thank you... ဒယ်ဒီ၊ မာမီရော Thank you... မအား

ကြားက လာပေးလို့”

“ကဲ ဒယ်ဒီတို့သွားမယ်နော်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောအမျိုးသမီးကြီးနှင့် အမျိုးသားကြီး

တို့ ပြုံးပြန်တတ်ဆက်နေသူနားသို့ သူမက ကပ်လာကာ...

“ရှင်၊ ဟို...”

မိန်းမတို့၏စရိုက်အတိုင်း မသိချင်ယောင်ဆောင်တတ်သည်

တို့ သူမလည်း တတ်မြောက်ထားပါသည်။

“ဪ၊ မင်းပဲ”

“ရှင် ကျွန်မကိုမှတ်မိတယ်နော်”

“ပန်းချီတွေကိုစိတ်ဝင်စားလို့လား”

“ကျွန်မက ရိုနိုင်လာရဲ့ပရိသတ်ပါ”

“ဪ၊ ဒီလိုလည်း ရှိတယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲ့ဒီနေ့က ရှင်ကိုကျေးဇူးတင်ကြောင်း

မပြောလိုက်ရဘူး”

“ရပါတယ်။ ကိုယ်က ကျေးဇူးတင်မခံချင်ပါဘူး။ အဲဒီကျေးဇူး

က လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ဘာမှပြောင်းလဲမှုမှမဖြစ်စေတာတဲ့ကို

“ရိုခိုင်လား၊ ငါတို့ပြန်...ဟင်! ဗလီညာ”

စကားမှာ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်ရပ်သွားပြီး ထွက်ပေါ်လာသေး

မျက်နှာတစ်ခုကြောင့် သူမမှာ ဦးနှောက်ခြောက်သွားရပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူတို့နှစ်ယ့် ရိုင်းနင်ပါ ရောက်လာကာ...

“ဒီမျက်နှာကို မြင်ဖူးပါတယ်”

“ဘာမှဟန်ဆောင်မနေနဲ့”

ဟုသူမက ဟန်လုပ်ပြီး ပဲများနေသောရိုင်းနင်ကို အပြင်က

ကပ်နှင့်ပင် ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ရိုင်းနင်ရဲ့အပြော

တွေက ပျက်မသွားပါဘဲ...

“ထူးဆန်းတဲ့ရေစက်ပဲ၊ မင်းက ရိုခိုင်လားလည်းသိနေတာလား”

ဟား... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“ကျွန်မက ရိုခိုင်လားနဲ့ပဲ သိတာပါ။ တခြား ဘယ်သူနဲ့မှမသိ

ဘူး။ ရိုခိုင်လား၊ ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုသာဆို၍ ရိုခိုင်လားတစ်ယောက်တည်းကိုသာ နှုတ်ဆက်

ထွက်သွားသောသူမကြောင့် ဘွန်စိုင်းရော သူပါ အောင့်သက်သက်ကြီး

ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

“ဘာအချိုးလဲ”

“ဘာပုံစံလဲ”

“ဟား ဟား ဟား... ”

ရိုခိုင်လားက ထရပ်လိုက်သည်တွင် ရိုင်းနင်ရော ဘွန်စိုင်းပါ

ရိုခိုင်လားကိုတအံ့တဩနှင့်...

“ဘာလဲ”

“မင်းတို့နှစ်ကောင်ရဲ့ဆရာ ပေါ်သွားလို့ပါ”

“ဆရာ?”

“ဘာ၊ ဆရာလဲ၊ အဆင့်မရှိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒီလိုဆက်ဆံခံရ

တာ ပထမဆုံးပဲမဟုတ်လား”

“ရုပ်ကမလှဘဲနဲ့၊ ဖိနှပ်တိုက်တောင် မခိုင်းချင်ဘူး”

“ခိုင်းရင်လည်း ဟိုက လုပ်မှာမှမဟုတ်တာ”

“ရိုခိုင်လား မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာကြောင့် ငါတို့ကိုကျေ

နပ်နေတာလဲ”

“အဲ့ဒီမိန်းကလေးကို ဂုဏ်ပြုတာပါကွာ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်
လုံးကို နိုင်သွားလို့လေ။ ဗလီညာနော်၊ သူ့နာမည်က ဗလီညာ။ ဒါနဲ့
မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ ဘွန်ဖိုင်”

“အထက်တန်းကတည်းက”

“ဪ၊ မင်းစိတ်တိုတိုပြီး ပြန်လာခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးလား”

“ဘာလဲ၊ မင်းစိတ်ဝင်စားလို့လား ရှိမိုင်လာ”

“အင်း၊ ဆိုပါတော့”

“ဘာ၊ ဆိုပါတော့လဲ”

“ဒါနဲ့ ဘွန်ဖိုင်ကတော့ ထားပါတော့၊ ရိုင်းနင်ကရော ဘယ်
လိုသိနေတာလဲ”

“ဒီလိုကမောက်ကမိန်းကလေးနဲ့... အဆင့်ရှိရှိတွေ့ပါဦး
မလား။ ဆက်ဆံရေးကတော့ ကွာခြားတယ်။ ငါတို့နဲ့မင်းနဲ့”

“မဆိုးပါဘူး၊ ပြူးကြောင်ကြောင်လေးပါ။ ချစ်စရာလေး”

“ချစ်စရာလေး?”

“အင်း”

“မင်း၊ ရူးရင်ရူး၊ မရူးရင် ငါတို့နားပင်းနေလို့ပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဝါးခြမ်းကွဲကို ခမောက်ဆောင်းထားတဲ့ရုပ်ကို တကယ်အံ့ကြ

တယ်”

“ဒီလောက်ဆိုရင် ငါသဘောပေါက်လိုက်ပြီ”

ဟူ၍ အစမရှိအဆုံးမရှိပြောလာသော ရှိမိုင်လာ၏စကားကို
သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ပြိုင်နက်ပင်... .

“ဘာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုငါတို့သုံးယောက်လုံးရဲ့အချိန်ကို အဲ့ဒီမိန်း
ကလေးက ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် စားသွားပြီလေ”

ဟု အမှန်တရားကိုပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ အားလုံးမှာ ထောက်
ခံပြုံးကြုံးနှင့်... .

အခန်း (၁၅)

“မေမေ၊ သမီးကိုမှန်ဖို့ပေးဦး”

“ဟိုနေ့ကပဲ ငါးထောင်ပေးထားတယ်လေ၊ ကုန်သွားပြီလား”

“မေမေရယ် ဒီငါးထောင်နဲ့ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဘာလို့အကြာ

ကြီးသုံးရဦးမှာလဲ”

“အခုတလော အလုပ်အကိုင်က သိပ်အဆင်မပြေဘူး သမီး

ရယ်”

ဟု အခုဆိုမှဆိုးမဖြစ်တာ ရှစ်နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့မေမေက ခုလို

ညည်းညူလာပြန်တော့လည်း သူမရင်ထဲ မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။

“သမီးကူညီရမလား”

“တော်ပါပြီဟယ်၊ စကားကိုအချိုးပြေအောင်မပြောတတ်ဘဲ ညည်းနဲ့တော့ သုံးလလောက်ပဲ ငါ့ဖောက်သည်တွေပြေးကုန်ကြမယ်”

“အဲ့ဒီလိုမြောက်တိုးပင့်ကော်၊ မုသားစကားတွေက”

“တော်ပြီတော်ပြီ၊ ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ ညည်းထမင်းစားလာတာ ဆို ရှစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ပွဲစားဆိုတာ မြောက်သင့်ရင် မြောက်ရတယ်။ နို့ သင့်ရင် နို့ခွံရတယ်။ ဒါလုပ်ငန်းရဲ့သဘောတရားပဲ”

“သမီးကတော့ စိတ်ပျက်တယ်။ အဲ့ဒီလိုအမြောက်ကြိုက်တဲ့ မြောက်ကားတွေဆို ဝူခုံးတောင်မကြိုက်ဘူး”

“ညည်းနဲ့စကားဆက်ပြောနေရင် ငါ့မှာ စိတ်တိုဖို့ပဲရှိတယ်။ ရော့၊ သုံးထောင်၊ သုံးရက်တော့ လောက်အောင်သုံး”

“ဟတ်”

“ဪ၊ ဒါနဲ့ ညည်းသူငယ်ချင်းတွေက အခုတစ်လော အိမ် မလာကြပါလား”

“မပေါင်းတော့ဘူး”

“ဘယ်ပေါင်းမလဲ၊ လူတွေနဲ့သဟဇာတမဖြစ်တဲ့ညည်းကို နဲ့ လို ကြာကြာသည်းခံပြီးပေါင်းခဲ့တာပဲ ကျေးဇူးတင်ဦး။ ဘယ်လိုမှပြော

ဆိုဆုံးမလို့မရတဲ့ကလေး။ ညည်း၊ ငါသာသေသွားရင် ဘယ်လိုရင်တည် မလဲ...ဟင်း”

“ခြေထောက်နဲ့ ရပ်တည်မှာပေါ့”

“အဲ့ဒီခြေထောက်က ဗိုက်ထဲမှာ ထမင်းမရှိရင် ရပ်နိုင်မှာတဲ့ လား”

“ဝယ်စားမှာပေါ့”

“ဘယ်ကရမလဲ၊ ဗိုက်ဆံက”

“မယုပါနဲ့၊ နောက်လအနည်းငယ်ဆို ကျောင်းနားပါပြီ၊ အလုပ် ရှာမှာပေါ့”

“အဲ့ဒီအလုပ်က အလွန်ဆုံးခံလှ၊ ဆယ်ရက်ပေါ့။ ညည်းလို ပါးစပ်ပေါက်မျိုးနဲ့တော့...ဟင်း”

“ဟာ၊ မေမေကလည်း သမီးဆို အဆိုးကြီးပဲ”

“ကောင်းတာရော ရှိခဲ့ဖူးလို့လား”

“သုံးထောင်နဲ့တန်အောင် အပြောခံရတယ်။ မေမေလည်း ကိုယ်ကျွေးရတယ်ဆိုပြီး မာနထားချင်ပြီလား”

“ဘာ!”

“ဟဲဟဲ...စတာပါ”

“ကိုယ့်မအေကိုတောင် အကောင်းမြင်တဲ့မိန်းကလေး ဘယ်
တော့မှ လူတွေကိုအကောင်းမြင်လာမှာလဲ”

“လူတွေက ကောင်းမှမကောင်းတာ၊ အကုန်အိုဟတွေချည်းပဲ”

“ညည်းအကောင်းမြင်တဲ့လူကရော လောကမှာရှိသေးခဲ့လား”

ဟုမေမေက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပြောလာချိန်မှာတော့ သူမရဲ့အာရုံ
ထဲ တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ရုပ်သွင်က ကြီးစိုးသွားကာ...

“ရှိတယ်”

“ဘာ!”

“ကြင်နာတတ်တဲ့လူကိုဆို အကောင်းမြင်မှာပေါ့။ အဟိ”

“ရုပ်ကိုက”

“နောက်ကျတော့မယ်၊ သွားပြီမေမေရေ့”

ဟုသာဆိုကာ ထမင်းဘူးကိုဆွဲပြီး ကသောကပျောနှင့်ထွတ်
လာခဲ့သည်တွင် လမ်းထိပ်၌ အလွတ်ရနေသော မော်ဒယ်လ်စိမ်းရောင်
ကားတစ်စီးကို တောက်ပစွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သည်ကား၊ ဒါ သူမသိပါတယ်။

ဟိုညီအစ်ကိုသုံးယောက်ရဲ့ကားပဲ။ စဉ်းစားစမ်း! ဘယ်သူ

မလဲ။

“ရှိမိုင်လာများလား”

ဟုသောမျှော်လင့်ချက်ကလေးနှင့် ကားကိုစူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး
နောက်ရောင်ကာထားသောမှန်တံခါးချပ်ကို ပေါက်ထွက်လုနီးနီး ပြူးပြု
တာ အထဲသို့ချောင်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာ မထင်မှတ်ပါဘဲ ရုတ်တရက်
အောက်ကျသွားသောမှန်တံခါးချပ်ကြောင့်...

“အမယ်လေး!”

“တစ်ခုခုခိုမလို့တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

ဟုသော မော်ကြားကြားလေသံက ဒါ၊ ရိုင်းနှင့်ပဲဆိုတာ ဖော်
ပြလိုက်ပါသည်။ ရှိမိုင်လာမဟုတ်တာ သေချာသွားတော့ သူမမှာ စိတ်
အဆတ်စနဲမတ်လိုက်ပြီး...

“လူကို သူရိုးများမှတ်နေသလား”

“မသိဘူးလေ၊ ချောင်းကြည့်နေတာကိုး”

“ချောင်းကြည့်တိုင်း ခိုးရမှာလား”

“ဪ၊ သိပြီ။ ဘွန်စိုင်လားလို့ကြည့်တာလား”

“ဘွန်စိုင်... အွတ်”

သူမကတော့ အော့အန်တောင် ပြလိုက်သေးရာ ရိုင်းနှင့်မှာ
မတို့တဲ့အပြင် ရယ်မိလိုက်ပါသည်။

“ဘွန်နိုင်က ရုပ်ချောတယ်၊ ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်
သလောက်တော့ သူ့ကိုကြည့်မရတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိလိမ့်မယ်ထင်
တယ်”

“သူ့ကိုတင်မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ကိုပါ ကြည့်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး
“ရိုနိုင်လာကိုရော”

“ဟမ်း”

“မင်းက တော်တော်ရယ်ရတယ်။ အဆန်းဖြစ်တာပေါ့။ ငါ
မနှစ်သက်ဘူးဆိုပေမယ့် အထူးအဆန်းပေါ့။ လိုအပ်တာတွေပြည့်
တော့ လောကကြီးက မျှင်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ကျေးဇူးပဲ ဗလီညာ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တို့ကြားမှာ ပြောစရာ မင်းအကြောင်း
တိုးလာလို့ပါ”

“ကျေးဇူးမတင်နဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲ့ဒီကျေးဇူးက လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ဘာမှမပြောင်း
စေဘူးတဲ့”

“ပြောင်းလဲသွားတာလည်းရှိတယ်”

“ဟမ်း”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားထင်ချိုတယ်လေ။ နှုတ်များက ပြောလိုက်တာ
ဆိုပေမယ့် တချို့အချိန်တွေမှာ ရင်ထဲကိုမသိမသာရောက်သွားတတ်တယ်။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့တလေးတစားပြောရင် မကြိုက်တဲ့လူ လောက
မှာ ရှိလို့လား”

ဟု ရိုင်းနင်က အချက်ကျကျပြောလိုက်လျှင် သူမမှာပြုံးမိသွား
မိသည်။

“ဟုတ်တယ်... အဲ့ဒါကို ဘာဖြစ်လို့မတွေ့မိလိုက်တာသလဲ
ဆယ်ဘူး”

“အခုလိုစကားပြောကြည့်တော့လည်း မင်းက ခင်ဖို့ကောင်း
သားပဲ”

“အံ့မယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ဘယ်သူကရော ရှင်ကိုခင်
ဘယ်ပြောလို့လဲ”

“ရင်ထဲက စကားအနည်းငယ်ပြောမိရင် ရင်းနှီးမှုက များသွား
ပြီတဲ့”

“ဟမ်း”

“ကိုယ်နဲ့ကော်ဖီလိုက်သောက်ပါလား”

“အံ့မယ်၊ လူကို”

“နေဦး၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ပဲဆို ပျင်းစရာကောင်းတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကိုစောင့်ဦးစို့”

“တစ်ယောက်ယောက်?”

“ဒီနားမှာ ပန်းချီဆရာအိမ်ရှိတယ်လေ။ ကိုယ် ဒီမှာအလကား နေနေတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ကိုစောင့်နေတာ။ ဒါနဲ့ မင်းက ဒီမှာနေတာလား။ ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း လာနေပြီ”

တုစကားကို ဇယ်ဆက်သလိုပြောလိုက်သဖြင့် သူမမှာယောက်ျားနုနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ...

“ရိုမိုင်လာ”

“ကိုယ်တို့သုံးယောက်... ကော်ဖီ အတူသောက်လို့ဖြစ်တာမဟုတ်လား”

ဟူသောရိုင်းနှင့်ရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် သူမမှာ ငြင်းနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါ။

“ဆော်ခိုး ရိုင်းနှင့်၊ နည်းနည်းကြာသွားတယ်။ ငါ့ကား...”

ဟု စကားက တစ်ပိုင်းတစ်စကြီး လမ်းတစ်ဝက်တွင် ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

အကြောင်းမှာ သူမကိုမြင်သွား၍ပါပဲ။ ရိုင်းနှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရင်နေပါလားဆိုတာသိပေမယ့် ထိုဖြစ်ရပ်မျိုးက အချစ်များတဲ့ရိုင်းနှင့်အဖို့ သိပ်မထူးဆန်း၍ သမန်ကာလျှံကာ သဘောထားမိ၍ ပိုအံ့ဩသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အံ့ဩသည်ထက် ပိုအံ့ဩသွားရတာက သူမဟာ ရိုင်းနှင့်နှင်ဘွန်ဇိုင်တို့ရဲ့ရန်သူလေးမဟုတ်ပါလား။

“ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ဘူးလား ရိုမိုင်လာ”

“ဗလီညာက...”

“ငါတို့သုံးယောက် ကော်ဖီအတူသောက်ကြတာပေါ့”

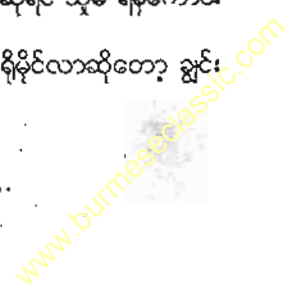
ဟု ရိုင်းနှင့်က အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနှင့်ပြုလိုက်လျှင် ရိုမိုင်လာ၏တုန့်ပြန်အပြုံးက ထူးခြားနေပါသည်။

“ရိုင်းနှင့်၊ မင်းကတော့ ဒီလိုနေရာမှာ ဆရာကြီးပါလား”

ဟု တရုတ်လိုပြောလိုက်လျှင် ဗလီညာမှာ နားမလည်လိုက်ပေမယ့် သူမနှင့်ပတ်သက်နေမည်ဆိုတာတော့ ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

ထိုသို့ပြောသူသာ ဘွန်ဇိုင်နှင့် ရိုင်းနှင့်ဆိုရင် သူမ ရန်ကောင်းကောင်းလုပ်မိချင်လုပ်မိပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ရိုမိုင်လာဆိုတော့ ချွင်းချက်ပေါ့။

“မင်းရဲ့ပြပွဲက ရလဒ်ကောင်းရဲ့လား”

“ဘာမှမျှော်လင့်မထားခဲ့တော့ ကောင်းတယ်လို့ဆိုရမှာပဲ”

“ကောင်းပါတယ်လို့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောလိုက်ရင် ငါတို့ အတွက် ငွေကုန်ကြေးကျများမှာစိုးလို့လား”

“အဲ့လိုဆန္ဒရှိတယ်ဆိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့။ ငါတို့က လောကမှာ ရှားပါးတဲ့ဆွေမျိုးတွေပဲ”

“ဆွေမျိုး?”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက သူတို့နှစ်ယောက်၏စကားစိုင်းဆီ ပါမိသွားပါသည်။

“အင်းလေ”

“တကယ်ပဲ ရှင်တို့တွေက ညီအစ်ကိုတွေကိုး”

“ဘာသိချင်နေလို့လဲ။ မေးလေ၊ မဖြေနိုင်ရင်ဖြေလို့ရတာပေါ့”

“အရင်းတွေလား”

“ဘာ!”

သူမရဲ့စကားမှာ ဘာရယ်စရာပါသွားလို့ အဲ့ဒီလောက်ရယ်နေရတာလဲ။ သူမစိတ်နည်းနည်းတိုချင်မိပေမယ့်လည်း ရိုပိုင်လာ၏အပြုအကြောင့် မာန်လျော့လိုက်ရပါသည်။

“မဖြေနိုင်တဲ့အကြောင်းများ ရှိနေလို့လား”

“မင်းက လူတွေကိုအကောင်းမမြင်တတ်ပေမယ့် တော်တော် ပြီး ရိုးတာပဲ ဗလီညာ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“ကိုယ်တို့ဟာမိက ဒေါ်မိုးမိုးမြင့်၊ ဒယ်ဒီက ဦးအာကာ၊ မာမိရဲ့ သွေးက အိုသွေး၊ ဒယ်ဒီကလည်း အို၊ ဘွန်နိုင်ရော ရိုင်းနိုင်ရော ကိုယ် သူ့အိုပဲ”

“ဪ၊ ဒီလိုလား။ ဒါဆို ရှင်နဲ့ရိုင်းနိုင်က ဘယ်သူအရင်မွှေး ဘာလဲ”

“ကိုယ်ပါ။ ဘွန်နိုင်က အငယ်ဆုံး”

“ဒါကြောင့် သူက ပိုပြီးကြီးကျယ်တာကိုး”

“ဟမ်း”

“အဲ့ဒါ သူ့အကွင့်ပါ။ ငယ်ငယ်တည်းက ဒီအတိုင်းပဲ။ သူ့ဖာသာ သူ့နေတတ်တယ်။ ဒါတမင်လုပ်ယူထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“အမှန်က ကျွန်မ၊ ရှင်နဲ့ဘွန်နိုင်ကိုသိပ်မုန်းနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်တို့ကြောင့် ကျွန်မမှာ သူငယ်ချင်းမရှိတော့ဘူးလေ”

“ဘယ်သူမပြုမိမှုဆိုတာ မင်းကြားဖူးသလား”

“ရှင်စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ”

“တည့်တည့်ပဲ... မင်းကိုမမြင်ဘဲရှိပြီမလား။ မင်းက အဲ့ဒါကိုယ်တို့ကိုစွပ်စွဲတာ တရားလွန်တယ်မထင်ဘူးလား။ ဘွန်စိုင်းရဲ့အကဲကို ကိုယ်မသိပေမယ့် ကိုယ်က မင်းကို ဘာအမှုမှမကျူးလွန်ဖူးဘူးဘူးတွေ့လိုက်တိုင်း မင်းကပဲ ရန်လုပ်သွားတာချည်းပဲ”

“ကျွန်မတောင်းပန်မယ်လို့များ ထင်နေသလား”

“မဆိုးပါဘူး။ မင်းလွန်သွားမှန်းတော့ လက်ခံသေးသားပဲ”

“ဘာ!”

“မင်းရဲ့စကားလုံးတွေက မင်းရဲ့စိတ်ကိုသက်သေခံနေတာပဲလေ”

“ရှင်လည်း ဘွန်စိုင်းနဲ့အတူတူပဲ ဘဝင်ပဲ”

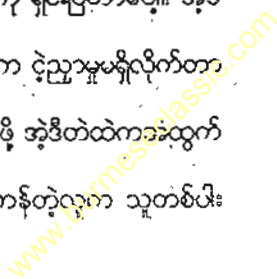
“သူများအကြောင်းကို ဝင်ထောက်တတ်တာ မင်းရဲ့ဝါသနာဖြစ်ပုံရတယ်”

“ရှင်”

“မှန်သွားပြီထင်တယ်။ မင်းစိတ်တိုနေပြီလေ။ လူတွေဟာအတူတရားကိုပြောရင် စိတ်တိုတတ်ကြတယ်တဲ့။ ကြုံတုန်းပြောရဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်းကြားလူးမလားတော့မသိဘူး။ ရွာတစ်ရွာမှာ အမှန်ချည်းပြောတဲ့လူတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ အသုဘသွားရင်လည်း သေသင့်ပါပြီ။ လောကကို ဒီလောက်ဒုက္ခပေးပြီးပြီပဲလို့ ဆိုးတဲ့လူဆို ပြောတယ်တဲ့။ အသက်ကြီးတဲ့လူသေရင်လည်း သေတာကောင်းတာပေါ့။ အလကားသူ့ကိုပြုစုနေရသေးတာ။ အလုပ်ရှုပ်လို့ အသုံးမှမဝင်တော့တာပဲလို့ပြောတယ်တဲ့။ နောက်တော့ နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့လူနာရှိတဲ့အိမ်ကို သွားတယ်တဲ့။ ဟိုရောက်တော့ လူနာက သတိလစ်နေပြီး အားလုံးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ငိုတဲ့လူကငို ဆရာပင့်တဲ့လူကပင့်နဲ့ အားလုံးသောကရောက်နေချိန်မှာ ဘာမှလုပ်မနေနဲ့။ သေမှာပဲလို့ အမှန်အတိုင်းကြီးပြောတော့ သူ့ကို ရွာပြင်ထုတ်လိုက်ကြတယ်တဲ့။ အမာလာပေးတဲ့လူကြီးပေါ့။ ဒါနဲ့ သူက ရွာပြင်မှာတဲထိုးပြီးနေရင်း တစ်နေ့တော့ သူ့ဆီကို ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုး ခါးကိုင်ကိုင်လူက ရောက်လာတယ်။ နွမ်းပါးပြီး အထီးကျန်နေတဲ့လူကိုကြည့်ပြီး အဘက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာတစ်ယောက်တည်းနေရတာလဲလို့ပြောတော့ သူက အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြတာပေါ့။ အဲ့ဒီမှာ အဲ့ဒီခရီးသွားက သုံးသပ်တယ်တဲ့။ လူတွေက ငဲ့ညှာမှုမရှိလိုက်တာပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူက လိုရာခရီးသွားဖို့ အဲ့ဒီထဲကအထွက်မှာ မီးခြစ်လေး မေ့ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီမှာ မှန်ကန်တဲ့လူက သူတစ်ပါး

ရဲ့မီးခြစ်မို့ ကောက်ပြီး၊ လိုက်ပေးချိန်မှာတော့ ခရီးသွားက ခပ်လှမ်းလှမ်း ကိုရောက်နေပြီလေ။ ဒါနဲ့သူက လှမ်းအော်တယ်။ 'ဟေ့ လူငယ်၊ ဒီမှာ မီးခြစ် ကျကျန်ခဲ့တယ်' လို့။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်က မကြားဘဲ သွားမြဲသွား နေတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါ်တယ်။ ဒါနဲ့လည်း မကြား သေးဘူး။ အဲ့ဒါနဲ့ လူကြီးကလည်း စိတ်မရှည်နိုင်စွာပဲ ဟေ့၊ ရုပ်ပေါက် ခပ်ဆိုးဆိုး ခါးကိုင်းကိုင်းနဲ့လူငယ်၊ ဒီမှာ မီးခြစ်ကျန်ခဲ့တယ်လို့ ခပ် ကျယ်ကျယ်အော်ပြောလိုက်ကာမှ ကြားသွားတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ခရီးသွားက အဲ့ဒီလူကြီးကိုပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ရွာပြင်ထုတ်ခံရတာတောင် နည်းသေး တယ်လို့ပြောသွားတယ်"

"ဪ၊ ရှင်ပြောချင်တာက"

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်တွေးပြီး သိနေတဲ့အမှန်တရားကိုလက်ခံ လိုက်ရင် မင်း ကိုယ့်စကားကိုသဘောပေါက်သွားမှာပါ"

"အဲ့လို တစ်ဖက်သားကို ဆရာလုပ်လုပ်တတ်တာရော ရှင့်

ရဲ့ဆိုးဝါးတဲ့အကျင့်တွေထဲက တစ်ခုပဲလား ရိုင်းနင်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် မင်းကိုခင်ပါတယ်"

"ဘယ်သူက ရှင့်ကိုခင်တယ်လို့ပြောနေလို့လဲ"

"မခင်ဘူးလား"

"သနားစရာပဲ"

ဟုပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးပြောကာ ထထွက်သွားသောသူမကြောင့် မှီခိုင်လာမှာ ရယ်မိသွားခဲ့ပါသည်။

"ဘာရယ်တာလဲ"

"မိန်းကလေးတွေအားလုံး မင်းရဲ့အပြုံးအောက်မှာ ကျရှုံးမယ် လို့ တွေးထားခဲ့တာလား။ သနားစရာပဲတဲ့"

"အဲ့ဒါ သူမရင်ထဲကစကားလို့ ထင်နေသလား။ ခက်ခဲတာ ကိုမှ တန်ဖိုးထားတတ်ကြတာ လူတွေရဲ့သဘာဝပဲလေ။ အဲ့ဒါအထာ ဖေးသွားတာ"

"ဘာ!"

"အိမ်တွင်းပုန်းနေတဲ့မင်းက မိန်းကလေးတွေရဲ့စိတ်ကို ဘယ် လိုလုပ် အကုန်သိနိုင်ဦးမှာလဲ"

"အကုန်?"

"အင်းလေ၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့စိတ်က အရောင်ဆိုးထားတဲ့ သတ္တုလုံးကြီးနဲ့တူတယ်"

"ရှင်းစမ်းပါဦး"

"အရောင်ဆိုးထားတော့ အဲ့ဒါဘာသတ္တုလုံးဆိုတာ အလွယ်

တံကုမသီနိုင်ဘူးလေ။ မူလအရောင်ကိုလည်း မမြင်ရဘူး။ မူလအရောင်
ကိုမြင်ချင်ရင်တော့ အဲဒီဆေးရောင်တွေကိုခွာချရမယ်။ ဘာသတ္တုလဲ
သိချင်ရင်တော့ ကိုင်ကြည့်ရမယ်။ ပိုပြီးတိတိကျကျသိချင်ရင်တော့ ဓာတ်
ခွဲခန်းထဲမှာ သုသေသနပြုရမယ်”

“မင်းက တကယ်ဆရာကြီးပါလား ဝိုင်းနင်”

ဟုသူက ပြောလိုက်တော့ ဝိုင်းနင်မှာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေခဲ့ပုံ
သည်။

တကယ်တော့ သူ၏ညီ ဝိုင်းနင်ကလည်း လူချောတစ်ယောက်
ပဲဆိုတာ သူ့ကြည့်နေရင်းပင် လက်ခံသွားမိပါသည်။

ဝိုင်းနင်ချောသလို ဘွန်နင်ကလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ခုတ်
သွင်မျိုးပါ။ ဒါဆို သူကရော...

အခန်း (၁၆)

“ဟင်! ရှင်”

သူမ အလွန်အလွန်အံ့သြမိသွားမိသည်။

အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ရိုမိုင်းလားများ ရှိလေဦးမလားဟု ပတ်
ဝန်းကျင်ကို ရှေ့ထဲကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ဒါကို ဝိုင်းနင်က သဘောပေါက်
စွာ...

“ရိုမိုင်းလားက ပြခန်းမှာ သိပ်ကိုအလုပ်များနေတယ်”

“ဪဟဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ရှင်က ကူညီနေတာလား”

“ကိုယ် ပန်းချီဆရာကိုလာတွေ့တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟမ်း!”

သူမမှာ နားမလည်နိုင်စွာဖြစ်သွားရပေမယ့် ရိုင်းနင်က လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်နှင့်လက်မ ထိုသုံးချောင်းလုံးကိုထောင်ပြီး မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ကာ သူမကိုချိန်ရွယ်လိုက်သည်တွင် တဒက်မျှတော့ သူမမှင်တက်သွားရပါသည်။ ချောလိုက်တာ။ ရိုင်းနင်က တော်တော်ချောတာပဲဟုသောစိတ်က ရင်ထဲမှာ ဖွေနှောက်သွားရ၏။

“ကိုယ်နဲ့ကော်ဖီလိုက်သောက်ပါလား”

“ဘာ!”

“ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီသောက်ရမှာ ပျင်းတာနဲ့”

“ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့အဖျော်ဖြေခံလား”

“ဖျော်ဖြေတယ်? အင်း၊ အဲဒီဖျော်ဖြေတယ်ဆိုတာက လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို ကြည်လင်လန်းဆန်းစေတာကိုပြောတာပေါ့”

“ဟမ်း!”

“အခု ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ကြည်လင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲထိတ်ထိတ်နဲ့ပို့ သိပ်တော့မလန်းဆန်းဘူး”

“ဟမ်း... ဘာကြီးလဲ”

“မင်းက တစ်မျိုးတော့ ထူးဆန်းတယ်။ အဆင်ပြေနေတဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးမှာနေတာ ကြာတော့ မင်းက တစ်မျိုးပဲပေါ့”

“ရှင့်အကြောင်းတွေ မသိချင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ သူမက သူ့ကိုကျော်သွားမည်အပြုတွင်...

“တက္ကစီနဲ့သွားမှာလား... ကိုယ့်ကားက ဈေးပေါတယ်လေ။

လမ်းကြူလို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်တော့ ပြားကပ်နေပြီဖြစ်တဲ့ သူမရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို စမ်းမိသွားကာ ရိုင်းနင်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“လမ်းတကယ်ကြူတာလား”

ဟုဆိုတော့ ရိုင်းနင်က ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလာ၍ သူမက ပြေး၍ ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“အရမ်းကြီးစီးချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပိုက်ဆံနည်းနည်းပဲရှိတော့လို့”

ဟုသူမက အမှန်အတိုင်းပြောတော့ ရိုင်းနင်က ပြုံးကာ...

“မင်းတော့ ရွာပြင်ထုတ်ခံရတော့မှာပဲ”

“အမှန်တကယ်က ရှင်က သိပ်မဆိုးပါဘူးဘဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရိုနိုင်လာက တည်ကြည်ပြီး ကြင်နာတတ်တယ်။ သူ့မျက်လုံးက နူးညံ့တယ်။ ရှင့်မျက်လုံးက မိန်းကလေးတွေကိုလိုက်ပြီး ညှို့ယူ ဆွဲဆောင်နေတယ်။ ရင်ထဲကပါသည် ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ ရှင်ဘာလို့ အမြဲပြုံးနေရတာလဲ။ ပြုံးနေတာ ကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့်၊ အဲ့လိုမျိုးကျတော့ သိပ်မကောင်းဘူး။ ဘွန်နိုင်ကတော့ အရှူးလို့ လူတဝက လွန်ကဲပြီး အိုဗာ့အိုဗာတက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်လုံးမှာ တူညီတာတစ်ခုရှိတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ကြည့်မှုရှိတဲ့မျက်လုံးတွေပဲ”

“ဒါပဲလား”

“ရှင်ကားကိုစီးနေလို့ အားနာပြီး မပြောတာ အများကြီးပဲ”

“ပထမဆုံးပဲ”

“ဟမ်း”

“ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုတွေကို ဝေဖန်တာ မင်းက ပထမဆုံးပဲ။ အမှန်က မင်းကို ကိုယ်တကယ်စိတ်ဆိုးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားမိလို့ စိတ်မဆိုးဖြစ်တော့ဘူး”

“ဘာလဲ”

“တစ်ခါတစ်ရံ အဲ့လိုဝေဖန်မှုတွေမှာ ကိုယ့်ရဲ့အားနည်းချက်

ကို တွေ့ရတယ်လေ”

“ရှင်ကို ကျွန်မတစ်ခုမေးလို့ရမလား”

“မမေးနဲ့ဆိုရင်ရော မင်းက မမေးဘဲနေမှာလား”

“ဖြေတာမဖြေတာ ရှင်အပိုင်းပါ။ မေးရမှာက ကျွန်မတာဝန်လေ”

“ဖြေနိုင်ရင်တော့ ဖြေမှာပေါ့”

“ရှင်တို့က ဝတ်စုံတွေကို ဆင်တူဝတ်တတ်သလား”

“အဟား၊ မင်းစကားက အဆန်းပဲ။ ကိုယ်တို့က ယိမ်းထွက်မှာမို့ ဆင်တူဝတ်နေရမှာလား”

“ရှင်အဖြေက အကွေ့များလိုက်တာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ် အဲ့ဒါတော့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်က သီချင်းဆိုတဲ့လူမို့ ဖက်ရှင်ကျကျဝတ်တယ်။ ကိုယ်က ပေါ့ပင်အဆိုတော်လေ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ဖြစ်တာကို ဝတ်တယ်။ ရိုနိုင်လာက ကန်းထရီးပဲ ဝတ်တယ်။ ချောင်ချောင်ချိုချိုနဲ့ နေလို့ကောင်းမယ့်ဟာပေါ့။ ဘွန်နိုင်က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သူက စီးပွားရေးကို အဓမ္မလွှဲယူမယ့်သူဆိုတော့ သိပ်စမတ်ကျပြီး အထက်တန်းကျကျပုံစံမျိုးကိုဝတ်တယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ်တို့တွေက အကြိုက်ချင်းစရိုက်ချင်းသိပ်မတူကြဘူး။ ဘာစသက်လုံး

မှာမှ ကိုယ်တို့ဆီမှာ ဆင်တုံရုံပေးတာ ဘွန်ဖိနပ်တစ်ရပ်ပဲရှိတယ်”

“ဘွတ်ဖိနပ်?”

“အင်း”

“အနီအကြောင်း အမဲအကြောင်းတွေပါတဲ့ ဖိနပ်လား”

“မင်းသိသလား”

“ဘာဖြစ်လို့သိရမှာလဲ၊ မသိပါဘူး”

“အဲ့ဒီဖိနပ်က ဒယ်ဒီလက်ဆောင်ပေးထားတာ။ ပြင်သစ်မှာ သူ့စိတ်ကြိုက်အော်ဒါလုပ်ခဲ့တာလေ။ ဒယ်ဒီဆီကရတဲ့ ပထမဆုံးလက်ဆောင်ပေါ့”

“ဪ”

ထိုသို့စကားသံကိုကြားလိုက်ရတော့ သူမဘဝတွင် ပထမဆုံး အားနာမှုက ဖြစ်တည်သွားရ၏။

ဘွန်နိုင်က ဘာဖြစ်လို့ အဲ့ဒီဖိနပ်ကို သူမခြေထောက်မှခွင့်

ယူသွားသလဲဆိုတာကို သူမတွေ့ရင်း နားလည်သွားမိပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ရှက်လည်းရှက်သွားမိ၏။ ရိုင်းနင်က ကိုယ့်

ဖိနပ်နဲ့ကိုယ် သူ့ခိုးငြိုးခံရတာမဟုတ်လား။

ရိုင်းနင်ကိုရော၊ ဘွန်နိုင်ကိုပါ စိတ်ထဲမှာ အားနာခံသွားတာ

လဲလာကို ပို၍အထင်ကြီးလေးစားမိသွားပါသည်။

ကိုယ်ရဲမြတ်နိုးရတဲ့ပစ္စည်းကိုတောင် တစ်ဖက်သားအကူအညီ

အတွက် ရက်ရောသူမဟုတ်ပါလား။

“ဘာပြူးတာလဲ”

“ပြူးတာပဲ၊ ရှင့်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းနေရဦးမှာလား”

“ရေစက်ပဲ၊ အဲ့လောက်ထိအချိုးမပြေတဲ့မင်းကို ခုလိုရင်းနှီး

တာကိုလည်း အံ့ဩတယ်။ အဲ့လောက်ထိ ခွကျတဲ့မင်းက ကိုယ့်တို့နဲ့

ဘာတ်သက်နေတာကိုလည်း အံ့ဩတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှတွေ့မထား

ခဲ့တဲ့ဖြစ်ရပ်ပဲ”

“အံ့ဩလို့ပြီးပြီလား၊ ပြီးရင် ဟိုရှေ့နားမှာရပ်၊ ဟုတ်လား”

“အတန်းထိတော့ မလိုက်ပို့တော့ဘူးနော်၊ လူသိပ်များလို့”

“ကျွန်မကို ထမ်းသွားမှာမို့လား၊ မ၊ သွားမှာမို့လား။ ပြောပုံက

ဘယ်တင်ရှင်ကြီးကျလို့၊ လူကို လမ်းမလျှောက်တတ်သေးတဲ့ကလေးများ

ပတ်နေသလား”

ဟုဆိုကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်ဆင်းသွားသောသူမကို ထပ်စ

ချင်၍ . . .

“ညနေ လာမကြိုတော့ဘူးနော်”

ဟုပင် အသံမြှင့်ပြီး ပြောလိုက်ပါသေး၏။

“ကားခေကို ကတ်စေးနဲ့တွဲငါ့ကိုက မှားတာပါ။ ဘယ်လိုမျိုးလဲမသိဘူး။ မနက်စောစောမှာ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ဆုံရတဲ့ကံကိုက ဆိုတယ်”

ဟု တစ်ယောက်တည်းပွစ်ပွစ်လုပ်ကာ ထွက်သွားသောကြောင့် ဘွန်ဇိုင်မှာ ဖြစ်ရပ်တွေအားလုံးကို မယုံကြည်နိုင်ခြင်းများစွာသာ အံ့ဩနေရပါသည်။

ရိုင်းနင်နဲ့ သူမက ဘာလဲ... .

ရိုင်းနင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ အဲ့ဒီလိုအသံကျယ်ကျယ်နဲ့ရတာလဲ။ ဒါမျိုးက ရိုင်းနင်ရဲ့စရိုက်မှမဟုတ်တာဘဲ။ သူမနဲ့ ရိုင်းနင်တကယ်ပဲထူးခြားတဲ့ပတ်သတ်မှုမျိုးရှိနေတာလား။

ဒါဖြစ်နိုင်ပါ့မလား... .

သူ့အံ့ဩမိပါသည်။

ပို၍အံ့ဩစရာကောင်းသည်က မျက်စိလျှင်ဝါတယ်ဆိုတဲ့ နှစ်က သူ့ကိုမမြင်ဘဲ ပြုံးပြီးကြီးလုပ်ကာ ကားမောင်းထွက်သွားသောကြောင့်ပါ။ သူမကရော ဘာပီတိတွေစားပြီး သူ့ကိုမမြင်နိုင်ရတာလဲ။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

သူ အံ့ဩစွာနှင့်ပင် ဒီနေ့တော့ သူမကို တစ်ချိန်လုံးအကဲခတ်ခြင်းမရှိပါ။ “သူမက ဘာလဲဆိုတာမျိုးကို ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ခင်စားသွားမိ၏။

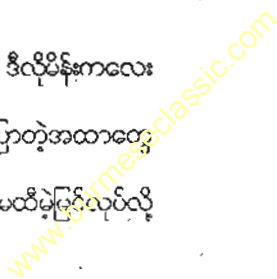
ရိုင်းနင်လိုကောင်ကတောင် တရားတယူလုပ်ပြီး ကယ်ရိပို့ပေးရလောက်အောင် သူမရဲ့အဆင့်က ဘာလဲဆိုတာကို သူမိတ်ဝင်စားဖူးမိပါသည်။

သေချာကြည့်တော့ သူမမှာ ရိုင်းနင်ကြိုက်လောက်တဲ့ရုပ်ရည်မျိုးပိုင်ဆိုင်မထားဘူးဆိုတာကို သူသိနေရ၏။ သူမမှာ နှာခေါင်းလေးပြီး သွယ်လျနေသည်မှာလွဲ၍ တခြားသောအလှတရားမျိုးက ရှိမနေ

သူသိသလောက်တော့ ရိုင်းနင်နဲ့အရင်တွဲခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတွေက သူမထက် အများကြီးလှပသောရုပ်ရည်ရှိသူများသာ ဖြစ်ပါသည်။

တော့ ပညာတတ်တွေ၊ အဆင့်အတန်းရှိရှိ ချမ်းသာကြသောမိသားစုမိန်းကလေးတွေပါ။

အခုတော့ အရပ်က ပုသေး၊ ပိန်က ပိန်သေး၊ ဒီလိုမိန်းကလေးရိုင်းနင်က ဘာလို့တဲ့တာလဲ။ တကယ်ပဲ ရိုင်းနင်ပြောတဲ့အထာတွေကား။ ဒီကိစ္စတွေကို သူသိပုံနားမလည်ပါ။ ရိုင်းနင်ကို မထိမိမြင်လုပ်လို့

၁၆၆ ❖ မယ်ခိုင်

ရိုင်းနင်က အသည်းခွဲချင်တာလား။ ထိုသို့အတွေးမျိုးဝင်လာသည်တော့ သူမကိုသနားသွားမိပါသည်။

မိန်းမကျမ်းကျော့တဲ့ရိုင်းနင်နဲ့ဆို သူမက ခံနိုင်ရည်ရှိနိုင်မလား။ မဖြစ်ဘူး... သူမက လူတွေကို အကောင်းမပြောတတ်မယ့် သူမက ရိုးတယ်လေ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေနဲ့လည်း ရင်းနှီးပုံမရှိဘဲ ဒါဆို သူမအတွက် စိုးရိမ်စရာပဲပေါ့။

သူကသာ သူမအတွက် စိုးရိမ်သွားမိပေမယ့် သူမကသာ ဘာကိုမှသတိထားမိပုံမရဘဲ ဆီးထုပ်ကိုသာ မဆန့်မပြဲစားသောက်လျက်သာပင်။

အဆင့်မရှိလိုက်တာလည်း လွန်ရောပဲ။ ဒီလိုညစ်ပေတဲ့အမျိုးကို သူမကြိုက်တယ်ဟုလည်း စိတ်ထဲ၌ သူမကိုကဲ့ရဲ့မိလိုက်သေးတာပင်။

ဒီလိုအဆင့်မရှိတဲ့သူမကို ရိုင်းနင်နဲ့ ရိုနိုင်လာက သိတာပင်။ သူ အံ့သြလို့မဆုံးနိုင်ပါ။ ပို၍အံ့သြဖို့ကောင်းတာက အတန်းပြီးသူဖြစ်ပါသည်။

သူအံ့သြလွန်း၍ သူ့မျက်လုံးသူ မယုံနိုင်တော့ပါ။ ဟုတ်တယ်။ ဒါ ရိုနိုင်လာမှ ရိုနိုင်လာအစစ်ပါပဲ။ ရိုနိုင်လာက ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကျောင်းကိုလာရတာလဲ။

ဖြစ်လို့ သူမနဲ့စကားပြောနေရတာလဲ။

ဒါမှမဟုတ် သူ့ဆီလာလို့ သူမနဲ့ဆုံပြီး စကားပြောဖြစ်နေတာလားဆိုတဲ့အတွေးကြောင့် သူက သူမနှင့်အတူရပ်ပြီး စကားပြောနေသော ရိုနိုင်လာထဲသို့လျှောက်လာခဲ့သည်တွင် သူ့ကိုပင်သတိမမူဘဲ နှစ်ယောက်လုံး ကားထဲဝင်သွားသောကြောင့် သူ့မျက်လုံးကို သူမယုံနိုင်ဖြစ်ရပါသည်။

ဒါဆို ရိုနိုင်လာက သူ့ဆီလာတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သူ့ဆီလာတာမဟုတ်လို့လည်း သူ့ကိုထပ်မရှာဘဲ သူမနဲ့ထွက်သွားတာပေါ့။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သူတို့ပဲ ရူးတာလား။ ငါပဲ အိပ်မက်မက်နေတာလား”

အဲ့ဒီလို ကားနဲ့လာခေါ်ရင် ခေါ်လာတဲ့လူရဲ့ကားတိုင်း လိုက်စီးတော့တာပဲလား။ အဆင့်မရှိလိုက်တာ။ နိမ့်မှာပေါ့လေ... သူလိုမိန်းကလေးက ဒါပဲပေါ့။

ပြောတော့သာ လေကြီးမိုးကြီးနဲ့။ ရိုင်းနင်က ဘာဖြစ်တယ်လေး၊ ညာဖြစ်တယ်လေနဲ့။ ရှင်ချောပြီး အောင်မြင်တဲ့ရိုင်းနင်ကိုလည်း အလွတ်ပေးလို့လား...

ဟု သူမကိုအထင်သေးစွာပင် မြည်တမ်းမိပေမယ့် စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျရယ်ပါ။

၁၆၈ ❖ မယ်နိုင်

ရိုင်းနင်က မိန်းကလေးတွေကိုသဘောကျတတ်လို့ ဟုတ်ပြီ
ပဲ ထားပါဦး။ ရိုမိုင်းလာကရော။ ဘာကိစ္စနဲ့ အဲဒီမိန်းမကို အရေးအရာ
လုပ်ပြီး လာခေါ်နေရတာလဲ။

ဟူး၊ ဒုက္ခပဲ။ လူတစ်ဖက်သားကို ကြင်နာတတ်ပြီး အမြဲကူညီ
ချင်တဲ့ရိုမိုင်းလာကတော့ နှစ်ပွေ့ချိန်တဲ့မိန်းမလည်နဲ့တွေ့ပြီ။

ဒီညီအစ်ကိုတွေကြားမှာ ဝင်ပွေ့ချင်တဲ့မိန်းမကတော့ တွေ့မယ်
ဟု ရင်ထဲမှာ ကြိုးဝါးလိုက်မိပါသည်။

သို့သော် သူတို့ဘာတွေလုပ်ကြသလဲ၊ ဘယ်သွားကြသလဲဆို
တာကိုတော့ စိတ်ဝင်စားမိသားပင်။ မဖြစ်ဘူး။ ဒါတွေကိုပြောမှဖြစ်မယ်
ဟုတွေးမိကာ သူ့စိတ်ထဲ ဂဏာမငြိမ် ရောက်တတ်ရာရာပင်ဖြစ်နေ၍
ထလိုက်ထိုင်လိုက်နှင့် အချိန်တွေက ကုန်သွားရပါ၏။

ရိုင်းနင်နှင့် ရိုမိုင်းလာတို့ပြန်လာမှာကို သူက ဧည့်ခန်းတွင်
ထိုင်ကာ စောင့်နေမိပါ၏။

ဒါကလည်း ပထမဆုံးပါပဲ။

အခန်း (၁၇)

“ဘွန်နိုင်း”

ဆက်တီပေါ် ခွေခွေလေးအိပ်ပျော်နေသောသူ့ကို လှုပ်နှိုးလိုက်

“ဘွန်နိုင်း”

“ဘာလဲကွာ... ဘာလဲ”

အိပ်ပျော်နေရင် နှိုးတာမကြိုက်သည့်ဘွန်နိုင်းက အိမ်ရိုအလုပ်

များက မနှိုးရဲ၍ ခွေခွေခေါက်ပြီး အိပ်နေတာကို ဒီအတိုင်းကြည့်မနေ

ဘာကြောင့် လှုပ်နှိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အိပ်ချင်ရင် အခန်းထဲမှာ သွားအိပ်ပါလား”

ဟုပြောလိုက်တော့မှ ဘွန်မိုင်မှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို မျက်လုံး

ကြီးပြူးကျယ်သွားကာ...

“ရိုင်းနင်၊ ရိုင်မိုင်လာရော”

“ပြခန်းမှာ၊ အိမ်ပြန် နည်းနည်းမိုးချုပ်မယ်ပြောတယ်”

“ဘာ!”

“လန့်လိုက်တာကွာ၊ ဖြေးဖြေးပြောပါ”

“သူက ပြခန်းမှာ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီလိုအချိန်ထိ နေရတာလဲ”

“သိချင်ရင် မေးကြည့်ပေါ့”

“မမေးချင်ဘူး”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုစင်စုတတ်တာ မင်းရဲ့အကျင့်မှမဟုတ်တာ”

“မင်းကရော ဘာကိစ္စနဲ့နောက်ကျနေရတာလဲ၊ ငါစောင့်နေတာ”

ဘယ်လောက်ကြာပြီမှတ်သလဲ”

“ငါ့ကိုစောင့်နေတယ်?”

“အေး”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မိသားစုပဲ၊ မစောင့်ရတော့ဘူးလား”

“မိုးကြိုးတွေတော့ အတုံးလိုက်ပစ်ချတော့မှာပဲ”

“မင်း မနက်က ဘာဖြစ်လို့အစောကြီးထွက်သွားတာလဲ”

“အဲ့ဒါမေးဖို့စောင့်နေတာလား”

“ငါမေးတာကိုတည့်တည့်ဖြေရင် မိုးကြိုးပစ်မှာမို့လား”

“တစ်နေရာ သွားစရာရှိလို့ပေါ့”

“မိန်းကလေးရှိတဲ့နေရာက အဲ့လောက်ကြီး ဝီရိယကောင်း

ဖို့ လို့လား”

“ငါ မိန်းကလေးဆီသွားတယ်ဆိုတာ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်

သိသလဲ”

“မင်းရဲ့အကြိုက်ဆုံးက မိန်းမလုပ်ပဲ၊ ဘာမှစဉ်းစားစရာမရှိဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အခု ငါ မိန်းမလုပ်ကြိုက်တော့ဘူး”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“တကယ်တမ်းထူးဆန်းနေတာက ငါမဟုတ်ဘူး၊ ရုတ်တရက်

ကြီး ဘာကြောင့် လာစစ်နေရတာလဲ”

“ရှိမိုင်လာ ပြခန်းမှာရှိတာ သေချာလား”

“သူပြောပုံအရတော့ ပြခန်းမှာပဲ၊ သူ မလိမ်တတ်ပါဘူး”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“အဖော်တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့”

“အဖော်?”

“အင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိန်းကလေးအဖော်လား”

“အဲ့ဒါတော့ ငါမသိဘူး၊ နေစမ်းပါဦး... မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့

လိုက်မေးနေတာလဲ”

ဟူသော ရိုင်းနင်၏အမေးကို သူ့မဖြေပါဘဲ ဘောင်ဘီအိတ်

ကတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုနှိုက်လိုက်ပြီး...

“ရိုမိုင်လာ မင်း ခုချက်ချင်းအိမ်ကိုပြန်လာပါ”

“... ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ နောက်တစ်နာရီဆို ငါသေတော့မယ်ဆိုရင်

ရော မင်းအလုပ်ရှုပ်နေဦးမှာလား”

“... ”

“ဆယ်မိနစ်အတွင်း ရောက်အောင်ပြန်ခဲ့”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး မသိမသာပြုံးလိုက်ပါသည်။

“ဘွန်ဇိုင်၊ သူ့အလုပ်များနေတယ်”

သူက လိုလားချက်ပြည့်ပြီမို့ ရိုင်းနင်ကိုဘာမှမပြောတော့ဘဲ

ဆက်တီမှာသာထိုင်ပြီး ဖုန်းကိုကြည့်၍ ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ဘွန်ဇိုင်”

“စောင့်ရှောက်နေတာ... ဟား ဟား... ငါ့အစ်ကိုတွေကို

စောင့်ရှောက်နေတာ”

“တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းဆိုတာ ဒါကိုပြောတာ ထင်

တယ်”

“ဘာလဲ”

“မနေ့တစ်နေ့ကထိ မင်းက ပုံမှန်ပဲ၊ ဒီနေ့ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ငါ့ကိုအရှူးလို့ပြောချင်တာလား”

“မရှူးဘူးဆို၊ ဘာလို့ အကြောင်းမဲ့ ရိုမိုင်လာကိုခေါ်တာလဲ”

ဟုပြောချိန်မှာတော့ သူက ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားရပါ

သည်။ ‘သူမနဲ့အတူရှိနေမှာကို စိုးရိမ်လို့’ လို့ဖြေရမှာလား။ ‘ခေါ်ချင်လို့

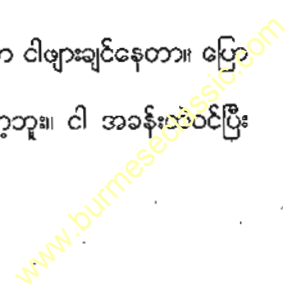
ခေါ်တာ’ဟု ဘုတော့ပစ်ရမှာလား။

“ဘွန်ဇိုင်”

“အား၊ ချမ်းလာပြီ။ မနက်တည်းက ငါ့ဈေးချင်နေတာ။ ပြော

ရင်းဆိုရင်း ခေါင်းတောင်မှူးလာပြီ။ မရတော့ဘူး။ ငါ အခန်းထဲဝင်ပြီး

အိပ်တော့မှဖြစ်မယ်”

“ရုပ်တရက်ကြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“အမှန်က ငါ မင်းတို့ကိုပြောစရာရှိနေတာ။ အခု ငါမပြောနိုင် တော့ဘူး။ ရှိမိုင်လာရောက်လာရင် အဲ့လိုပြောလိုက်။ ငါ့ကိုလာမနှိုးနဲ့ နော်”

ဟု လက်ကိုပိုက်ပြီး တကယ်ချမ်းနေပုံမျိုးနှင့် အရပ်ရှည်ကြီး နှင့်မလိုက်ဖက်အောင်ကို ကုပ်ကိုင်ကိုင်လေးထွက်သွားသောဘွန်ဇိုင် ကိုကြည့်ပြီး...

“ဘယ်တုန်းက သူဟန်ဆောင်တတ်သွားတာလဲ။ ဟန်ဆောင် တာက မပီရိုလိုက်တာ”

သူ့မှာ ဘာမှန်းမသိအောင် ပဟေဠိတွေပေးသွားတဲ့ဘွန်ဇိုင် ကိုသာကြည့်ပြီး ပွစိပွစိနှင့် အပြင်ထွက်လာခဲ့ရာ ဆင်ဝင်အောက်က ထိုးဆိုင်လိုက်တဲ့ရှိမိုင်လာရဲ့ကားနှင့် ပက်ပင်းတွေမိသွားရပါသည်။

“ဘွန်ဇိုင်ရော”

“အိပ်နေပြီ”

“ဘာ!”

“ချမ်းလို့တဲ့၊ နေမကောင်းချင်ဘူးဆိုပြီး ပြေးဝင်သွားတာ”

“ဆရာဝန်ကို ဖုန်းမဆက်ဘူးလား”

“အဲ့လောက်ထိ လန်းဆန်းနေတဲ့လေသံနဲ့ ဆရာဝန်က လာ တာပဲ အလုပ်ရှုပ်မယ်”

“ဟာ၊ မင်း ကြင်နာမှုနည်းလှသည်လား ရိုင်းနင်။ ဘွန်ဇိုင်က မင်းရဲ့ညီအရင်းကြီးနော်”

“အဲ့လိုသာ သဘောရှိနဲ့ကြင်နာပြုရင်တော့ ဘွန်ဇိုင်ရဲ့အာဟာရ သဲ မင်းမျောသွားမယ် ရှိမိုင်လာ”

သူ ရိုင်းနင်ကို နည်းနည်းစိတ်တိုမိပါသည်။

အေးစက်တဲ့နှလုံးသားရှိတယ်ဆိုလည်း ဒီနေရာမှာတော့ မအေး စက်သင့်ဘူးဟုထင်ပါသည်။

“ဒါကြောင့် ဘွန်ဇိုင်က ငါ့ကိုဖုန်းဆက်ခေါ်တာကိုး”

ဟုဆိုကာ ရိုင်းနင်ကိုစိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပင် အိမ်ထဲဝင်မည်အပြု ချင်...

“ငါ့ညီအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး သေမှာတော့ ငါက ခုလိုလက်

နှိတ်နေနိုင်ပါ့မလား။ အခုလောက်ဆို တံခါးလော့ခံချပြီ။ မပိတ်ချင်တဲ့ နောက်လုံးကို ကြိတ်မှိတ်ပိတ်နေလောက်ပြီ။ မင်းသွားခေါ်လည်း အပိုပဲ။

သူတံခါးဖွင့်ပေးမယ်ထင်သလား”

“ဘာလို့လဲ”

“မင်းကိုဖုန်းဆက်တဲ့အချိန်က သူ့နားမှာ ငါရှိတယ်”

“ဘာ!”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲမသိဘူး။ ထူးဆန်းတာတော့အခု
ဆေးစားမှားထားတာမဟုတ်ရင်တော့ ကျန်းမာရေးဆေးရုံမှာ သွား
သင့်ပြီ”

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ ရိုင်းနင်”

“ဪ... မင်းရဲ့ကဗျာတွေက ဘာကြောင့်အချစ်မပါရတာ
ရှိမိလား”

“မင်းလည်း ဆေးရုံသွားသင့်ပြီ ရိုင်းနင်”

“အချစ်နဲ့တွေ့ရင် စိတ်တွေက ကယောက်ကယက်နဲ့တဲ့
ပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေဟာ အချစ်ကိုတွေ့ရင်တော့ အနည်းငယ်ပြောင်း
တတ်ကြပါလား”

“ငါတို့အိမ်သားတွေက ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲမသိဘူး”

ဟု သူ့ကိုစိတ်ပျက်ပျက်ကြီးကြည့်ပြီး ဝင်သွားသောရိုင်း
ကို သူ့ကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူ့ရဲ့အမြင်အာရုံထဲမှာ
ရှိနေတာက ရိုင်းနင်လားရဲ့ကျောပြင်မဟုတ်တဲ့ပျက်နာလေးတစ်ခုပါ။

အခန်း (၁၈)

“မနေ့က ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်ရတာလဲ”

ဟူသောအသံက အနောက်နားဆီမှ ထွက်ပေါ်လာ၍ သောက်
လက်စကော်ဖီပင် သီးသွားရပါသည်။

“အဟွတ်... အဟွတ်”

“ကျန်းကျန်းမာမာရှိပုံမျိုးကြီးပါ”

“အင်း၊ အဲ... မင်းဘာဖြစ်လို့ အပြင်မသွားသေးတာလဲ”

ဟုမေးတော့ ရိုင်းနင်လားက သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားသလိုကြည့်လာ

ပါသည်။

ရိုခိုင်လာရာ ရိုင်းနင်ပါ အပြင်သွားပြီထင်ပြီး ထွက်လာရာမှ သူတကာယ်ရှောင်တဲ့ရိုခိုင်လာနှင့်မှ တန်းတိုးခံခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဗလီညာက ဘယ်လိုခိန်းကလေးမျိုးလဲ”

“ဘာ!”

အခုလိုကြီး တည့်တိုးကြီးမေးလာမယ်ထင်၍ ကိုင်ထားသော မုန့်ပင် လွတ်ကျချင်သွားရပါသည်။

“အဲ့လောက်ထိပဲ မုန့်သလား”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့သိချင်တာလဲ”

“သိထားရင် ကောင်းမလားလို့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းက သူ့နည်းနည်းရင်းနှီးတယ်လေ”

“ရင်းနှီးတယ်?”

“အထက်တန်းတည်းကဆို”

“သူပြောတာလား”

“သူက ရိုးသားပြီး ပွင့်လင်းတယ်”

“တစ်လောကလုံးမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ သူ့ကို ချီးကျူးတာလား”

တယ်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရိုခိုင်လာ”

“သူ ဘာကြိုက်တတ်သလဲ။ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်သွားတတ်သလဲ”

“ငါ့ကိုမေးနေမယ့်အစား သူ့ကိုပဲသွားမေးပါလား”

“အတန်းတူဆိုတော့ သိမလားလို့ပါ”

“အဲ့ဒီလိုခိန်းကလေးမျိုးကို အချိန်ကုန်ခံပြီးကြည့်နေဖို့ ငါ့မှာ

ချိန်မရှိဘူး ရိုခိုင်လာ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းက စာနဲ့ငွေပဲ သိတဲ့လူကိုး”

“မင်းနဲ့ ရိုင်းနင်”

“ငါသွားတော့မယ်”

သူ့စကားကိုဆုံးအောင်ပင် နားမထောင်နိုင်တော့ဘဲ ထွက်သွားသောရိုခိုင်လာကြောင့် သူ့မှာ စကားပင် ဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရဘဲ တို့လို့တန်းလန်းပဲ ရပ်ထားလိုက်ရပါသည်။

“ဘယ်လိုကောင်လဲမသိဘူး”

ဟုပါးစပ်မှပွစိပွစိလေးပြောကာ သူ့ပါ ထိုမနက်စာပိုင်းမှ ထခြင်းကြောင့် သွားဖို့ထလာခဲ့ပါတော့သည်။

ကျောင်းရောက်တော့ ကားကိုနေရာရှာကာ ရင်လိုက်ပြီး ကား

၁၈၀ ❖ မယ်ခိုင်

ပေါ်မှဆင်းမည်အပြုတွင် မောင်းစင်လာသောရိုင်းနှင့်ရဲကားကြောင့် ပွင့်
နေပြီဖြစ်သောတံခါးကိုချက်ပြန်ဆွဲပိတ်ပြီး ချောင်းကြည့်ဖြစ်သွားပါသည်။

သူ ချောင်းကြည့်နေစဉ်အတွင်းမှာပဲ ကားထဲမှ ဗလီညာက
ဆင်းလာခဲ့တာကိုတော့ တွေ့ရ၏။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဗလီညာက မျက်
နှာကြီး သုန်မှုန်ကာ ပွစ်ပွစ်နှင့်မဟုတ်တော့ဘဲ ရွမ်းရွမ်းဝေနေသော
အပြုံးများနှင့်ပင် ရိုင်းနှင့်ကိုနှုတ်ဆက်နေပါသေး၏။

“ရင်းနှီးမှုက မြန်လှချည်လား။ ဒီလိုလွယ်တဲ့မိန်းကလေးမျိုး
ကို ငါက အထင်မကြီးဘူး”

ဟုပင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ပင် ပွစ်ပွစ်လေးပြောလိုက်မိသေး၏။
“ဘွန်နိုင်”

ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်းပင် ခေါ်သံကြောင့် သူ့စိတ်ရှုပ်သွား
ရပါသည်။

“ငါနဲ့စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောရအောင်”
“မင်းနဲ့ပြောစရာစကား ငါ့မှာမရှိဘူး အောင်ကိုလတ်”
“ငါသိချင်တယ်။ အဲ့ဒီခန်းမကို ငါ့ကိုဘာလို့မငှားနိုင်တာလဲ”
“တစ်လောကလုံးမှာ ငါ့ခန်းမတစ်ခုတည်းရှိတာမှ မဟုတ်

တာ”

“အဲ့ဒါနဲ့အဆင်ပြေမှာပဲ။ ငါက အကောင်ဆုံးလုပ်ချင်တယ်”

“ငါ ငှားပြီးသွားပြီ”

“အဲ့ဒါအပေါ်ဆုံးထပ်ပါ။ ငါ့အတွက် အလယ်ထပ်လောက်ဆို

အဆင်ပြေမယ်”

“ငါနားမလည်ဘူး။ ပန်းချီပြပွဲကိုတော့ ငှားပြီ။ မင်းက ဘာပွဲ

နဲ့လဲ... ဟမ်း”

“ပန်းချီပြပွဲထက် မနိမ့်တဲ့အဆင့်ပါ”

“မငှားနိုင်ဘူး”

“ဘွန်နိုင်”

“မင်း လူစကား နားမလည်ဘူးလား။ စကားတစ်လုံးကို ထပ်

ထပ်ခါပြောတဲ့လူက အနိမ့်ကျဆုံးလူပဲ”

“ဘာ!”

“ပြောလို့ပြီးပြီမဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ သူက သွားမည်အပြုတွင်...

“မင်း ဆက်လက်ပြီး ထောင်လွှားနိုင်ပါစေလို့ ငါ့ဆုတောင်း

မယ် ဘွန်နိုင်”

“ငါကရော မင်းလိုကောင်ရဲဆုတောင်းကိုကရုဏ်းနေမယ် ထင်

၁၈၂ ❖ မယ်နိုင်

သလား”

“တောက်!”

ထိုတောက်ခေါက်သံကြောင့် သူပြုံးမိသွားပါသည်။ ထိုအပြုံးမှာ သူ့လောက်တော့ ရယ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ ထိမထင်အပြုံးမျိုးပါ။

“ရှင် စကားကို ဒီထက်ယဉ်ကျေးအောင် မပြောတတ်ဘူးလား ဟု သူ့ရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာသည့်မိန်းကလေးကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်ချင်နေတဲ့သူက...

“မင်းကရော ယဉ်ကျေးလိမ္မာကျောင်းဆင်းမို့လား”

“ဒီပုံအတိုင်းဆို ရှင့်ရဲ့ကံကြမ္မာကိုမတေးရဲစရာဘဲ ဘွန်ရိုင်”

“မင်းအပူမပါပါဘူး၊ ဒါ မင်းကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်တို့ညီအစ်ကိုတွေထဲမှာတော့ ရှင်ဟာ အမောက်မာမာ အထောင်လွှားဆုံးပဲ”

“အဲ့ဒါ မင်းဝေဖန်စရာမလိုဘူး ဗလီညာ။ ဒါမျိုး ရိုင်းနိုင်းနိုင်းလားကိုပဲ ပြောလို့ရချင်ရမယ်။ ငါက ဘွန်ရိုင်။ မင်းပြောသမျှ ကြားနာရအောင် မင်းမှာ ငါ့ထက်သာတဲ့အဆင့်မရှိဘူး”

“ရှင်စကားပြောတာ ရင့်လှချည်လား”

“သူများအကြောင်း စိတ်ဝင်တစားဝင်ပါတတ်တဲ့ နိမ့်ကျတာ”

အကျင့်ဆိုးက မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်လား”

“ဘာ!”

“ငါ့အရှေ့က ဖယ်လိုက်ပါ”

“ရှင်လိုလူမျိုးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်စကားပြောနေရတာတောင် တော်တော်အောက်နေပြီ”

“ဘာ!”

“ရိုင်းနိုင်းလားရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ပေးပါ”

“ဘာ!”

“ကျွန်မကိုပေးထားတာ ကျပျောက်သွားလို့”

“အရှက်မရှိတဲ့မိန်းမ”

“ဘာ!”

“ကားနဲ့ခေါ်တိုင်းလိုက်တတ်တဲ့ခပ်ပေါပေါမိန်းမကို ငါက ရို

ိုင်လားရဲ့ဖုန်းနံပါတ် ပေးမယ်ထင်နေသလား။ မင်းရဲ့အဆင့်လောက်နဲ့ ရိုင်းနိုင်းလားကိုကျိတ်ပိုးနေတာ မရှက်ဘူးလား။ လေကျယ်တဲ့မင်းကလည်း ဒီအဆင့်ပဲ။ ရိုင်းနိုင်းကိုလည်း အလွတ်မပေး။ ရိုင်းနိုင်းလားကိုလည်း အမိဖမ်းချင်။ အဲ့လောက်ထိ ငွေမက်တဲ့မိန်းမလေးလား၊ ဟမ်။ အဲ့လောက်ထိ ပဲ ငွေတွေ၊ ကားတွေ၊ ကြိုက်လွန်းရင်လည်း... ကိုသွား၊ မင်း

အတွက် မခက်ပါဘူး”

“ဖြန်း!.. .”

သူမဒေါသတွေကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ပါ။ ပူထူသွားရတဲ့ ပါးပြင်ကြောင့် သူဒေါသဖြစ်သွားရပါသည်။

သူက အသားနာသွား၍ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ပင် သူမကိုစူးခဲစွာ စိုက်ကြည့်ဖြစ်သွားသလို သူမကလည် ဒေါသနှင့် သူ့ကိုစူးခဲစွာစိုက် ကြည့်နေရာ အကြည့်နှစ်ခုမှာ စီးတောက်များသဖွယ် လမ်းခုလတ်တွင် တောက်လောက်နေရပါ၏။

“မိုက်ရှိုင်းတယ်”

ဟုအတွင်းသံကြီးနှင့်ဆိုကာ နောက်တစ်ချက်လွှဲရိုက်ရန် ဟန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာတော့ သူမ၏လက်မှာ လေထဲတွင် ရပ်တန့်သွားရပါ တော့သည်။

“ငါ့အသားကို ဘယ်သူမှမထိခွဲဖူးဘူး”

သူမရဲ့လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသောသူက ဒေါသသံကြီးနှင့်ပြောလိုက်သည်တွင် ဒေါသဖြစ်နေသောသူမပင်လျှင် ကြက်သီးထသွားရပါသည်။

သူက သူမကို အားပြင်သည့်အကြည့်မျိုးနှင့်ကြည့်နေခဲ့သည်

မှာ မမှိတ်မသန် စူးစူးရဲရဲကြီးဖြစ်ပါသည်။

“ဘွန်ဇိုင်၊ ငါ့လက်ကိုလွှတ်စမ်း!”

“မင်းတစ်ခုခုပေးဆပ်ရမယ် ဗလီညာ”

ဟုသာ အေးစက်စက်ကြီးဆိုပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသောသူမရဲ့ လက်ကိုဆောင့်ဆွဲကာ...

“ဟင်... .”

ထိုရန်ပွဲကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် တစ်ရိပ်တစ်စောင်းအကဲခတ် နေသူအပေါင်းတို့မှာ အာမေဗိုတ်သံတွေနှင့် ငြိမ်သက်သွားရပါတော့သည်။

အခန်း (၁၉)

“ဘွန်စိုင်း”

စိတ်တွေ ဂယောက်ဂယက်နှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေသော သူက ခေါ်သံတိုးတိုးလေးဆိုပေမယ့် လန့်သွားရပါသည်။

“မင်းကို ငါကြည့်နေတာကြာပြီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ အိပ်ခန်း ထဲဝင်လိုက်ပြန်ထွက်လိုက်၊ ဂိမ်းဆော့လိုက်၊ ရေထသောက်လိုက်၊ လမ်း လျှောက်လိုက်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဟုသာ ဇွတ်ငြင်းပြီး ရိုင်းနင်ရှေ့မှထွက်လာကာ အပေါ်ထပ်

ဝရန်တာသို့ တက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

သည်တွင် ဝရန်တာမှာ ကော်ဖီသောက်နေသော နီပိုင်လာကို ထပ်တွေ့ရပြန်ပါသည်။

“ဘာရုပ်နေတာလဲ၊ လာချင်လည်းလာလေ”

“ငါရောက်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ပထမတော့ လမ်းလျှောက်သံက ကျယ်တယ်။ ပြီးတော့ တိုးသွားတယ်။ နောက်တော့ ရုပ်တန်သွားတယ်။ ရိုင်းနင်က ဒီလိုမှ မဟုတ်တာ။ အမြဲတမ်းပုံမှန်ပဲ။ သိပ်ပြီးအပြောင်းအလဲမရှိဘူး”

“စိတ်ကိုပတ်နေတာလား”

“ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို တွေးနေတာပါ”

“ကဗျာ?”

“အချစ်ကဗျာ ရေးရမလားလို့ပါ”

“အချစ်?”

“ဆန်းကြယ်လို့ တွေးစရာကြီးဖြစ်နေတာပါ”

“တစ်ဦးတစ်ယောက်က အခြားတစ်ယောက်ကို ဘယ်အချိန်မျိုးတွေမှာ ချစ်မိတတ်သလဲ”

“အဆင်း၊ အနံ့၊ အသံရဲ့စိတ်ခံစားမှုက အခြေခံမယ်ထင်တယ်”

“ငါသိပ်နားမလည်ဘူး”

“အထိအတွေ့ပေါ့။ အယောက်ျားနဲ့မိန်းမဆိုတဲ့မတူညီတဲ့ဓာတ်သဘောက ထူးဆန်းသား။ ယောက်ျားချင်း ပန်းဖက်လိုက်တာဟာ ဓာတ်သဘောအရေရာ၊ စိတ်ခံစားမှုအရပါ ဘာမှမထူးဘူး”

ဟုဆို၍ တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားပြီးမှ...

“ငါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့လက်ကို မထင်မှတ်ဘဲ ကိုင်မိသွားတယ်။ ထိမိသွားတယ်ပြောရင် ပိုမှန်မယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ ရင်ခုန်သံတွေတဒိတ်ဒိတ်နဲ့ နေမရအောင်ကို ဆူညံသွားတယ်”

ဟု ရင်ဖွင့်ပြောဆိုလာသည်မှာတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ တောက်ပသွားရကာ သူ၏ဘယ်ဘက်ရင်အုံကိုပုတ်ပြလိုက်ပြီး...

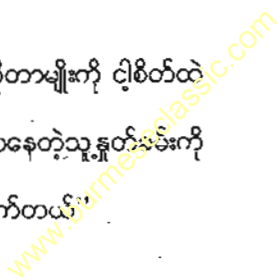
“ဒီနေရာမှာလား”

“အင်း”

“ငါလည်းဖြစ်ဖူးတယ်”

“ဟမ်း”

“စိတ်ဆိုးနေတော့ ကောင်း၏ဆိုး၏ဆိုတာမျိုးကို ငါ့စိတ်ထဲမှာ မတွေ့မိလိုက်ဘူး။ ငါ့ကိုတတွတ်တွတ်နဲ့ပြောနေတဲ့သူနဲ့အိမ်ထဲမှာ ငါ့မုန်းသွားတယ်။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ဆွဲနမ်းပစ်လိုက်တယ်”

“ဟင်း”

“အဲ့လိုလုပ်ပြီးမှ ငါ့ရင်ဘတ်ကြီး ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး။ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ပွင့်ထွက်နေတယ်ထင်ရတယ်”

“ဘွန်နိုင်”

“ဘာလဲ”

“မင်းက ကောင်မလေးကိုဆွဲနင်းတယ်?”

“အဲ၊ ငါ အဲ့လိုပြောမိလို့လား”

“ရှက်မနေပါနဲ့ကွာ”

ဟုဆိုကာ အေးစက်စက်အပြုံးနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်လားသော ဆရာကြီးရိုင်းနင်က ဝရန်တာကိုမှီရပ်လိုက်ပြီး...

“မင်း ငါသင်ပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်တာပေါ့”

“အမှန်က အဲ့ဒီအကြောင်းမျိုးက လုံးဝစိတ်ထဲမှာမရှိဘူး။ ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာလည်း ငါမသိဘူး”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် မင်းဒီလိုဖြစ်နေတာကိုး”

“မင်းကို အဲ့ဒီမိန်းကလေးက ကြိုက်လား”

“မသိဘူး”

“ဝေးလိုက်တာ ရှိမိုင်လားရာ၊ မကြိုက်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ အနင်”

မှာလဲ။ မင်းကိုပါးရိုက်သွားသလား”

“ရှက်တယ်”

“ဟင်း”

“ရှက်မှာပေါ့ကွာ... မင်းတို့က ရည်းစားမတော်ရသေးဘူး။ မဟုတ်လား”

“အင်း၊ မတော်သေးဘူး”

“အဆင့်ကျော်ပြီးလုပ်မှတော့ ဟိုက တီးထည့်တာတောင် နည်းသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကအရင် ရည်းစားစကားပြောသင့်သေးတယ်”

“ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ငါကမှ သူ့ကိုမကြိုက်တာ”

“မကြိုက်ဘူး?”

“အဲ့သြပါတယ်၊ မကြိုက်တဲ့မိန်းကလေးကို”

“စိတ်တိုလို့ပေါ့”

“ဪ၊ သိပြီ၊ ငါပြောတဲ့နည်းအတိုင်း အကောင်ဆုံးအရှက်နဲ့နည်းပေါ့”

“အဲ့ဒီလိုလည်းမဟုတ်ဘူး။ အဲ့လိုနည်းကိုသုံးတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲကွာ။ မုန့်လုံးနဲ့ကွာအေးဖြစ်နေပြီ”

“ငါ့ကိုပြောနေတဲ့အဲဒီနှုတ်ခမ်းကို ငါကြည့်ရင်းနဲ့ ဒေါသဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ သူတော်တော်ရှက်သွားပုံရတယ်။ ငါ့ကိုတောင်ရန်မတွေ့နိုင်ဘဲ တန်းပြေးတော့တာပဲ”

“ပါးရိုက်သေးတယ်ဆို”

“ကြိုရိုက်ထားတာ”

“မင်းဇာတ်လမ်းက ဝိုင်းပြီး စိတ်ကူတိုရမှာလား။ ရယ်ရယ်လား”

“နေဦး၊ ရှက်သွားတယ်ဆိုတော့ မင်းကိုလား။ တခြားလူလား”

“မသိဘူး”

“ဘာ!”

“လူတွေတော်တော်များများတော့ မြင်လိုက်ကြတယ်။ မပြောနဲ့။ ပြီးမှ Subject ကြီး ငါတောင် ပူထုသွားတယ်”

“ကွယ်ရာမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“ရည်းစားမဟုတ်ဘူးဆိုမှတော့ ချိန်းတွေ့ပြီး ကွယ်ရာမှာ

ပါမလား”

“ဒါဆို”

“ကားပါကင်အကျော်က စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှာ”

“အားပါးပါး... အာဂသတ္တိပဲ ဟော့ကောင်”

“ကဲ၊ ရိုင်းနင်၊ မင်း၊ ဘွန်ရိုင်ကို ဆရာခေါ်လိုက်စမ်း”

“ချီးကျူးတယ်ကွာ။ ရည်းစားများတဲ့ငါတောင် အဲဒီလိုမလုပ်

ဘူး”

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

“မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“နေလို့မရတော့ဘူး။ ရင်တွေ ပွင့်ထွက်တော့မယ်ထင်တယ်။

ဆိုင်ခုံမှာလည်း ထိုင်မရဘူး။ ရေခဲရေသောက်လေ၊ ပူလေပဲ။ ငါ့အတွက် ဆရာနေရာမရှိဘူးဖြစ်နေပြီ”

ဟုဆိုလျှင် ရိုင်းနင်ရဲ့မျက်ဝန်းမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနှင့် လင်း

ခြာသွားရပြီ... . .

“ငါတို့ထက် စွာသွားပြီပဲ”

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ ရိုင်းနင်”

“အကောင်းဆုံးကတော့ စိတ်ငြိမ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်”

“သောက်ပြီးပြီ”

“ဟမ်း”

“မျက်စိလည်း ပိတ်လို့မရဘူး”

“ရောဂါကတော့ ရင့်ပြီထင်တယ်”

“မင်းဘာဖြစ်ချင်သလဲပြော”

“မသိဘူး။ ငါဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါမသိတော့ဘူး။ ငါ မနက်ဖြန်ရောက်ချင်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ မရောက်ချင်ဘူး။ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲမသိဘူး။ ပျော်သလိုလို မပျော်ဘူးလို့လိုနဲ့ အိပ်လည်လည်ပြီး ပြီးတော့ စကားလည်းပြောချင်သလိုလိုနဲ့ မပြောချင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“သေချာပြီ၊ မင်းကို ဗီးနပ်စ်နတ်သမီး ဖမ်းစားသွားပြီ”

“သူက နတ်သမီးမဟုတ်ဘူး။ ငရဲပြည်က အကြီးအကဲရဲ့ အဆိုးဆုံးသမီး . . .”

“ဘာ၊ ဟား . . . ဟား”

ရိုမိုင်းလာနဲ့ ရိုင်းနင်မှာ သူ့စကားကိုဟက်ဟက်ဟက်ဟက်ရဲနေကြပါသော်လည်း သူကတော့ မရယ်နိုင်လောက်အောင်ကို ရင်ထဲပြည့်အင့်နေရပါသည်။

အခန်း (၂၀)

“ဗလီညာ၊ နင် ခုထိအိပ်ရာမထသေးဘူးလား”

ဟူသော မေမေ့အသံကိုကြားတော့ သူမက တံခါးဘုကိုချပစ်

လိုက်၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

သူမ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ စောင်ကိုဆွဲခြုံထားပြန်၏။

“ဗလီညာ . . .”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“အခန်းထဲမှာ အသံတိတ် သေသွားပြီလား”

၁၉၆ ❖ မယ်နီင်

ဟု ပွစိပွစိပြောကာ ထွက်ခွာသွားသောခြေသံ ကြားတော့မှ
စောင်ခြုံကြားထဲမှ မျက်နှာကိုဖော်ကာ...

“ဟူး...”

ထိုသို့သက်ပြင်းမှုတ်လိုက်ချိန်တိုင်းမှာ ပေါ်လာတတ်တဲ့ မျက်
နှာတစ်ခုကြောင့် မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ချပစ်လိုက်ပါသည်။

“သေနာကောင်၊ တွေ့မယ်၊ ဟင်း၊ အား... ရှက်လိုက်တာ
နော်”

စောင်ကြီးကိုဆွဲတင်ကာ ခေါင်းမြီးခြုံထားလိုက်ပြန်ပါသည်။
ထိုအချိန်မှာပင်...

“ကလစ်”

တံခါးရွက်ဆီမှအသံကိုကြားရ၍ သူမမှာ ငြိမ်သက်၍နေလိုက်
ပါသည်။ ပြဿနာပဲ။ အဲ့ဒီမေမေက တံခါးကို သော့နဲ့ဖွင့်ပြန်ပြီထင်တယ်။

“ဟဲ့၊ အခုချိန်ထိ အိပ်ရာမထသေးတာ ဘာဖြစ်နေလဲ။ ရည်း

စားပူ မိနေတာလား”

အမှန်တရားကို ရှုပ်ထိမှန်သွားတဲ့မေမေစကားကြောင့် သူမ
မှာ တုန်ခန်ခြစ်သွားရပါသည်။

သို့သော် ဆက်လက်၍ငြိမ်သက်နေဆဲ...

“အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ထတော့၊ ညည်းကျောင်းသွား
ရဦးမှာ”

ဒီနေ့ သူမ ကျောင်းမသွားချင်ပါ။ မေမေကို ကျောင်းမသွား
ချင်ပါဘူးဟုဆိုပြီး ပေးစရာအကြောင်းပြချက်ကလည်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိ
သေးသောကြောင့် အိပ်ပျော်နေပါတယ်ဆိုသောပုံနှင့် ဆက်လက်၍ ငြိမ်
သက်နေလိုက်ပါသည်။ သူမသဘောကတော့ မေမေအပြင်သွားမှ ထ
ပြီး စားသောက်မယ်ပေါ့။

“အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ ဗလီညာ။ မင်းရဲ့ခြေထောက်
က လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်နဲ့။ ထစမ်း၊ ဗိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ထိ အကုန်
ခံထားရတယ်မှတ်သလဲ။ နောက်လအနည်းငယ်ဆို ပြီးတော့မှာ။ ထ”

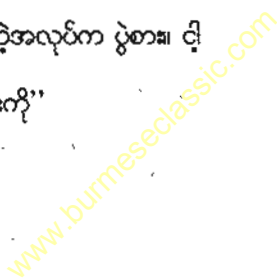
ဟုဆိုကာ ခြုံစောင်ကိုဆွဲခွာလိုက်တော့ နဖူးပြင်တွင် ချွေးစ
တို့ စို့တက်နေသောသူမမှာ ငေါက်ခနဲထထိုင်ခဲ့ရပါသည်။

“ညည်းနိုးနေတာကြာပြီမဟုတ်လား”

“ဟား၊ အိပ်ချင်သေးတယ်”

“ငါက ညည်းကိုမွေးခဲ့တဲ့အဖေ။ လုပ်တဲ့အလုပ်က ပွဲစား။ ငါ့
ကိုလာပြီး ဟန်လုပ်ပြမနေနဲ့။ သွား... ကျောင်းကို”

“မသွားချင်ဘူး”

၁၉၈ ❖ မယ်ခိုင်

“ဘာ၊ ညည်းက ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိလို့ မသွားချင်ဘူး ပြောရတာလဲ”

“တစ်ရက်တစ်လေမသွားလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ကျောင်းဆိုတာ စရိတ်ရှိမှ တက်လို့ရတာ၊ တစ်ရက်မသွားရင် ငွေဘယ်လောက်အလကားဖြစ်သွားပြီမှတ်သလဲ။ မရဘူး၊ သွား”

“မသွားချင်ဘူး။ ဒီအချိန်က သွားလို့မကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကားအဆင်မပြေဘူး”

“အငှားကားနဲ့သွား။ ရော့၊ ပိုက်ဆံ”

ဟုဆိုကာ ငွေငါးထောင်ကို ကုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်၍...

“ဟာ!”

“ရေဗိုးချိုး၊ ကျောင်းသွား၊ ဒါပဲ”

“မေမေ ဒီနေ့ သမီး ကျောင်းမသွားချင်ဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နေမကောင်းဘူး”

“ဒီရုပ်က နေမကောင်းတာလား၊ ရတယ်၊ ဆင်ထိုးတဲ့အ

နဲ့ကို ဆေးထိုးလွှတ်ပစ်မယ်”

“မေမေ”

“ကဲ၊ ပြော၊ ညည်း ကျောင်းသွားမှာလား၊ မသွားဘူးလား”

“မသွားဘူး။ လုံးဝမသွားဘူး”

ဟုအပြတ်ပြောပစ်ချိန်မှာတော့ မေမေက ထောင်ထားသော

တံမြက်စည်းကိုပြေးကိုင်ကာ...

“ဘုတ်! ဘုတ်!”

“အား၊ နာတယ်”

“သွားမှာလား၊ မသွားဘူးလား”

“မသွားဘူး”

“ဘုတ်! ဘုတ်!”

“သွားမယ်၊ သွားမယ်၊ သွားမယ်”

ထိုအခါမှ တံမြက်စည်းရိုးက သူမကိုယ်ပေါ်တွင် ရင်စဲသွား

ခဲ့ပါသည်။

“အုပ်ဆောင်းထဲမှာ မုန့်ဟင်းခါးရှိတယ်၊ စားလိုက်။ ငါ နေ့

လယ် အိမ်တစ်ခေါက်ပြန်လာမှာနော်”

“အိမ်မှာမရှိရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”

“ဂလေရိုက်မယ်တော့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ဒီနေ့မင်းကို ငါစောင့်ကြည့်

မယ်ဆိုတာ သတိရ၊ ဒါပဲ”

“ဟား... ”

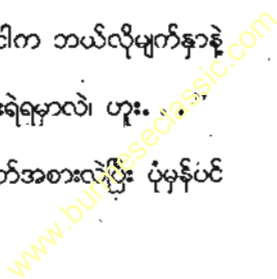
“အခုတစ်လော ဗလီညာတို့တော့ ကံကိုမကောင်းဘူး”

ဟုညည်းတွားကာ စောင်တွေကြားမှ ပျင်းပျင်းရိရိထဲပြီး ထဲခန်းတည်းသာရှိသော ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုမယ်ကြတော့ မှန်ထဲမှာမြင်နေရတဲ့ သူမရဲ့မျက်နှာကြီးကြောင့်...

“ဟူး၊ ရှက်လိုက်တာနော်၊ ပုံမှန်အရသာဆို အဲ့ဒီကျောင်းငါ သွားကိုမတက်ချင်တော့ဘူး။ ဒီမျက်နှာကြီးနဲ့ ကျောင်းကို ဘယ်လုပ်သွားမှာလဲ။ သေမယ်၊ ဒီကောင်တော့ သေမယ်။ ငါ သူ့ကိုဘာလုပ်မှာလဲ။ အား... ဦးနှောက်ခြောက်လိုက်တာ။ သူ့ကိုတစ်ခုခုပို့မပြောနဲ့ သူ့မျက်နှာကိုတောင် ငါဘယ်လိုပြန်ကြည့်ရမလဲမသိဘူး။ နား၊ ငါ့ရည်းစားနဲ့တောင် ငါဘာမှဖြစ်ရသေးဘူး။ သူက ဘာဆိုလဲ။ ရည်းစား? ငါက ရည်းစားမှမရှိတာ။ ရည်းစားတောင် မထားဖူးသေးပါ။ ငါ့ကို သူက ဘာကိစ္စနဲ့ အဲ့ဒီလိုလုပ်တာလဲ။ အီး၊ ရှက်လိုက်တာနော်။ သေခြင်းဆို အရှူးလိုကောင် ငါ သူ့ကို ဘာကြောင့်များ တစ်ခုခုမလုပ်ခဲ့တာလဲ။ ပါး လေးငါးဆယ်ချက်တီးပြီးမှ ဝိုက်ကို လက်သီးနဲ့နှင်းလောက်ထိုးခဲ့ရမှာ။ အား၊ ဒါကို ငါ ဘာကြောင့်မတွေ့မိတာလဲ။

မိမိနေနေသာသာ အဲ့ဒီအချိန်တုန်းက လမ်းတောင်မှ မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒူးတွေက ခွေးပြီး ချောင်ကျချင်နေပြီ။ အိမ်ရောက်အောင်တောင် မနည်းအားခဲပြီး ပြန်လာရတယ်။ အား၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ အဲ့လိုလုပ်တာလဲလို့ ရန်တွေ့ရမှာလား။ ဘဝင်ရှူးသေချင်ပြီလားလို့ သွားပြောရမှာလား။ ဒါလည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ် အလိုမတူပဲ ကျွန်မကိုအဲ့လိုလုပ်ပါတယ်ဆိုပြီး အမျိုးသမီးရေးရာမှာ သွားတိုင်ရမလား။ အဲ့ဒါက ပြဿနာကြီးပဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အဲ့ဒါဆိုရင် ငါ သူ့ကို ပါးသွားရိုက်ရမှာလား။ အဲ့ဒါမှ ထပ်အနမ်းခံနေရရင်ပြဿနာ။ အား၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲမသိဘူး။ ငါတော့ရှူးချင်တာပဲ။ သူ့ဘာဖြစ်လို့ အဲ့လိုလုပ်တာလဲ။ ရန်ဖြစ်ပါလား။ ရန်ဖြစ်ရင်တောင် ငါ့ဆီမှာ စကားတွေအများကြီးရှိနေသေးတယ်။ အဲ့လိုမျိုးကြီးဆိုတော့ ငါက ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ အား၊ ရှက်လိုက်တာနော်။ ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပြီး လုပ်တိုင်းရတယ် ထင်နေသလား။ ဘာတဲ့၊ ကားနဲ့ခေါ်ရင်လိုက်သလား။ တွေ့မယ်၊ ငါနဲ့ထပ်တွေ့မယ်။ မတွေ့ရဲဘူး။ အား၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ မေမေကလည်း တစ်မှောက်၊ ငါက ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ အဲ့ဒီကျောင်းကိုသွားမှာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့မသွားရဲမှာလဲ။ ဟူး...

ဟုကိုယ့်ကိုယ်ကိုအားပေးကာ အဝတ်အစားလဲပြီး ပုံမှန်ပင်

အလှပြင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် လမ်းထိပ်တွင် ရိုင်းနှင့်ကို ကားနှင့် တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူမ စိတ်တိုသွားမိသည်။ မနေ့ကပြောခဲ့သော ဘွန်ဇိုင်၏စကားများကို ပြန်ကြားမိလို့ပါ။

“မင်းနောက်ကျတယ်နော်... ကိုယ်က လိုက်လာတော့မလို့ မင်းရဲ့အိမ်ကို မသိလို့သာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကိုယ်က မင်းရဲ့မယ်ရီလေ”

“လူကို ကားနဲ့လာခေါ်တိုင်း လိုက်တတ်တဲ့အတန်းအစားများ ထင်နေသလား”

“ဟမ်း”

“ဒီနေ့ကစပြီး ရှင် ကျွန်မဆီမလာပါနဲ့”

မနေ့ကထိ အခြေအနေကောင်းနေပြီး ဒီနေ့မှ ရုတ်တရက် ကြီး ဖောက်သွားသောသူမကြောင့် သူ့မှာ မျက်နှာကြီး မီးဟပ်ခံရသလို ပူလောင်လောင်စပ်ဖျင်းဖျင်းကြီးခံစားလိုက်ရပါသည်။

“နောင်ဆို ရှင် ကျွန်မဆီမလာပါနဲ့။ ရှင်တို့က ချမ်းသာတာ ကို ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမလဲ။ ရှင်တို့ကား ရှိတော့ရော ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင် သလဲ။ ရှင်တို့က အောင်မြင်တဲ့လူဖြစ်တော့ရော ကျွန်မနဲ့ဘာပတ်သက်

လဲ။ တော်ပြီ... ရှင် ကျွန်မဆီ လာကိုမလာပါနဲ့”

“မလီညာ”

“ဘာလဲ”

“မင်းကို ဘွန်ဇိုင်က တစ်ခုခုပြောလို့လား”

“ဘွန်ဇိုင်၊ အဲဒီဘွန်ဇိုင်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘာလဲ။ သူက ဘာမို့

အရေးထားနေမှာလဲ”

“မင်းနဲ့ ဘွန်ဇိုင်”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒီကြားထဲ ကျွန်မတို့ တွေ့တောင်မတွေ့

ဘူး။ သူဘာပြောပြောမယုံနဲ့နော်။ လူကိုကြည့်တော့သာ ရုပ်တည်နဲ့။

သူမတူအောင် လိမ်တတ်တာ။ ရှင်ဘာမှမယုံနဲ့။ ဒီအတောအတွင်း သူ

နဲ့ကျွန်မက တွေ့တောင်တွေ့တာမဟုတ်ဘူး”

သူက ဘာမှမပြောရသေးခင် ဇွတ်ပင် အငြင်းဝါကျဖွဲ့နေသော

သူမကြောင့် သူ့မှာ တွေးစရာတွေ တစ်ပုံကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

ထိုသို့သာ ဇွတ်ကြီးပိတ်ပြောပြီး သူ့ကိုပြူးကြောင်ကြောင်ကြီး

နောက်ဆုံးကြည့်ပြီး သွားလိုက်သောမလီညာကြောင့် သူ့မှာ ဘုမသိဘ

မသိဖြစ်သွား၍ စိတ်ထဲမှာမရှင်းတာကြောင့် သူမနောက်လိုက်သွား

ကာ...

“ယောက်ျားလေးတွေက မိန်းကလေးတွေအတွက် ဘာလဲ သိလား”

“ဘာလဲ”

“ဒိုင်း...”

“ဒိုင်း...”

“အကာအကွယ်အဖြစ် အသုံးပြုလိုရတယ်”

ဟူသော အဆက်အစပ်မရှိတဲ့ ခိုင်းနင်ရဲ့စကားကြောင့် သူမမှာ မလုံမလဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“အကာအကွယ်ဖြစ်စေမယ့် အကောင်းဆုံးလိုအပ်တဲ့အဖော် မွန်ပေါ့။ မင်းကိုကြည့်ရတာ ဒီနေ့ယုံကြည်မှုမရှိတဲ့ပုံဘဲ”

“ရှင်ဘယ်လိုသိသလဲ”

“မင်းရဲ့စကားတွေနဲ့ မင်းရဲ့မျက်လုံးတွေက မငြိမ်သက်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ့်အထင်ပြောရရင်တော့ မင်းမှာ အကာအကွယ်လိုနေပြီ”

“ရှင်က အသုံးချခံချင်တယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

“တစ်ခုခုကိုရချင်ရင် တစ်ခုခုကိုလက်လွှတ်ရတယ်တဲ့။ ဒီနေ့ကိုယ့်ကို မင်းငှားလိုက်”

“ချေးကြီးမှာပေါ့”

“ကော်ဖီတစ်ခွက်ဆို ရတယ်”

“ကော်ဖီခွက်နဲ့ မုန့်မရဘူး”

လို့ချေးဆစ်လာသောသူမကို သူပြုံး၍ကြည့်မိသွားသည်။ ခွက္ခတာကလွဲရင် သူမက ချစ်စရာလေးပါလားဟု သူ့ရင်ထဲဝေတွဲနေမိပါသည်။ သို့သော် အဲလိုခွက္ခတာလေးက အခုလိုသေချာပေါင်းကြည့်တော့လည်း ခိုင်းရှင်းသလိုလိုပဲဟု ခံစားမိပါသည်။

“ရှင်၊ ကားပါလို့ လိုက်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ မေါင်းစရာ သူငယ်ချင်းမရှိလို့”

“ဪ၊ ဒီလိုလား”

“တကယ်တော့ ကျွန်မ ဒီနေ့သတိမရှိဘူး။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မသွားရဲသေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အချို့အချို့တွေ မြင်ထားတယ်”

“ဟမ်း”

“အဲ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါဆို ကားပေါ်တက်လေ။ သူလည်း ရပ်နေရတာကြာလို့

ပျင်းနေတော့မယ်”

“ရိုင်းနင်”

“ပြောလေ”

“ရှင်က ရှင်ရည်းစားတွေကို အမြဲဒိုင်းလုပ်ပေးနေကျလား”

ဟုဆိုတော့ သူက အနည်းငယ်မျှစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ . . .

“မရှိဘူး။ ကိုယ်အခုလိုမျိုး ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဖူးဘူး”

“ဪ”

ဟုသာဆိုကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ခေတ္တငြိမ်သက်သွား

မှ . . .

“ရိုမိုင်လာရဲ့ဖုန်းနံပါတ် ပေးလို့ရလား”

“ရပါတယ် ဒါနဲ့”

“သူပေးထားတယ်၊ မေ့သွားလို့။ သူက ပန်းချီတွေကြည့်

ခေါ်တယ်။ မနေ့က မေမေခိုင်းထားတဲ့အလုပ်ရှိလို့ မလာနိုင်တော့ဘူး

ပြီး ဖုန်းဆက်ပြောမလို့ဟာ”

ဟုဆိုပြီးမှ အာရုံထဲ ရုတ်တရက်ဝင်လာတဲ့ဘွန်ခိုင်ရဲ့မျှော်

ကြောင့် . . .

“သေနာ”

“ဟမ်း”

“ဪ၊ ဆော့နီ၊ ရှင့်ကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းက တော်တော်ရယ်ရတာပဲ”

“ရှင်တို့ညီအစ်ကိုတွေက စရိုက်ချင်းမတူကြဘူးနော်”

“ဝေဖန်ကြည့်လေ”

“ရိုမိုင်လာက အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူက အေးဆေးတယ်၊ တည်ကြည်တယ်၊ ပြီးတော့ ကူညီ

တတ်တယ်၊ ကြင်နာတတ်တဲ့မျက်လုံးမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်၊ ပြီးတော့

နာမည်ကြီးတဲ့လူဆိုပေမယ့် ဘဝင်မြင်တဲ့စကားလုံးမျိုးကိုထည့်မသုံးဘူး”

“ကိုယ်က သုံးတယ်ပေါ့”

“ရှင်ရုပ်က အချစ်များမယ့်ရုပ်ပါ”

“သာမန်အားဖြင့်တော့ အဲ့လို ဒဲ့ကြီးပြောရင် လူတိုင်း စိတ်တို

ကြမှာပဲ”

“အမှန်တရားပဲကို”

“ရွာပြင်ထုတ်ခံရမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“အဲ့ဒီခေတ်မဟုတ်တော့ဘူး”

“တကယ်တော့ ကိုယ့်မှာ ချစ်သူဆိုတာမရှိဖူးဘူး”

“အံ့သြစရာပါလား”

“ကိုယ်မှမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တို့သုံးယောက်လုံး မရှိဘူး”

“ရှင်နဲ့ဘွန်ဇိုင်ကိုတော့ မယုံပေမယ့် ရိုမိုင်းလာကိုတော့ ယုံတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မရဲ့ဝမ်းကွဲအစ်မက သိပ်ချောတယ်လေ။ ရိုမိုင်းလာနဲ့ အတန်းဖော်ပေါ့”

“အဲ့တော့”

“ပြောရမှာ နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူပေမယ့် သူက ရိုမိုင်းလာကိုကြိုက်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ရိုမိုင်းလာက ရေခဲတုံးကြီးတဲ့ အခုတော့ သူလည်း အိမ်ထောင်ကျသွားပါပြီ။ သူ့ဆီမှာပဲ ရိုမိုင်းလာရဲ့ပုံကို မြင်ဖူးတာ။ ဘဝင်မြင့်တတ်မယ့်လူမျိုးလို့ထင်ထားခဲ့တာ”

“ရေခဲတုံးဆိုလည်း မီးနဲ့တွေ့ရင် ပျက်ကျရမှာပဲ”

“မီးနဲ့ဟုတ်လား”

“အချစ်လေ၊ အချစ်ဟာ မီးနဲ့တူတယ်။ အရှိန်ပြင်းတယ် အလွယ်တကူ တောက်လောင်နိုင်တယ်။ တစ်ခါပဲ လောင်နိုင်တယ်”

နောက်တစ်ခေါက် မလောင်နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လောင်ပြီးရင် လောင်စရာမှမရှိတော့တာ”

“ဒါဆို ဘာလို့ ရှင်က ခဏခဏလောင်ရတာလဲ”

“မင်းဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မလဲ”

“ရှင်က နာမည်ကြီးတဲ့လူပဲ၊ ဂျာနယ်က သိတာပေါ့။ ကျွန်မ သိသလောက်တောင် ရှင်နဲ့ရှင်တဲ့မိန်းကလေး လေးငါးယောက်ရှိတယ်”

“တစ်ယောက်တည်းပါ”

“ဟမ်း”

“ရင်ဘတ်တစ်ခုမှာ လူတစ်ယောက်ပဲဆန့်တယ်”

“ရှိပြီးသားလား”

“ရှိပြီကြာတုန်း”

“ရှင်ကြုံနေတဲ့မိန်းကတော့ မလွယ်ဘူးဘဲ”

“ဘာကြောင့်”

“တိုက်ကွန်ဒို အရင်သင်ထားရမယ်”

“ဟား ဟား ဟား... မင်းက တကယ်ရယ်ရတာပဲ”

“အမှန်က ကျွန်မ ရှင်ကိုကြိုက်တယ်”

“ဟမ်း”

“ရှင်သီချင်းတွေ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကို တော်တယ်လို့တော့ မချီးကျူးချင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“မျောက်ကားဖြစ်သွားမှာစိုးလို့”

“ဒီထက်နားဝင်ချိုတဲ့စကား မရှိဘူးလား”

“ကျွန်မက သိပ်နားဝင်ချိုးအောင် မပြောတတ်ဘူး”

“သိပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုနားဝင်ချိုးအောင်ပြောခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းနဲ့ ခုလို ရင်းနှီးချင်မှ ရင်းနှီးမိမှာပဲ။ ပထမတော့ မင်းကို ဘာအဆင့်လဲဆိုပြီး စိတ်တိုတယ်။ သေချာပြန်တွေးကြည့်ရင် မင်းပြောတာတွေက အမှန်ချည်းပဲ။ မင်းနဲ့တွေ့တော့ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကိုသိသွားတယ်။ မင်းနဲ့ကိုယ်တို့က ရေစက်ပဲဖြစ်ရမယ်”

“ရေစက်ဆိုလည်း ရေစက်ပေါ့။ ရှင် ဒီနေ့ ကျွန်မနဲ့အတန်းအတူတူတက်မလား”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ ကိုယ်က လူသိများတယ်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ”

“ဒီနေ့မှ ဘာဖြစ်လို့ အဲ့လိုပြောရတာလဲ”

“ရှင်ပဲ ဒိုင်းဆို”

“ဪ၊ ဟုတ်သားပဲ”

“မင်းမှာ အနှောက်အယှက်ရှိရင် ဘွန်ဇိုင်ကို ဖုန်းဆက်ပေးမယ်လေ။ အတန်းတူချင်းပဲ အဖော်ရတာပေါ့”

“မဆက်နဲ့. ရ. . . ရတယ်။ သူ့ကို လုံးဝ ကျွန်မအကြောင်းမပြောနဲ့”

“မင်းနဲ့ဘွန်ဇိုင်ကတော့ တကယ်ပဲ”

“ဘာလဲ”

“ဘွန်ဇိုင်က ဗိုလ်၊ သိလား။ မာဒီအသည်းလေ။ အိမ်မှာ သူ့ဆိုသူတိုင်းကြောက်ရတယ်။ ဘွန်ဇိုင်သာခေါ်လိုက်ရင် ကောင်မလေးတွေက တုန်နေအောင် ပြေးတာ။ သူကခေါ်တာနဲ့ ရှေ့ရောက်မှကြိုက်တာ။ ဒါတော့ စိတ်လည်းကြီးတယ်။ သူ့အသားနာရင် လုံးဝမရဘူး။ ငယ်တုန်းက အိမ်မှာ ကြောင်တစ်ကောင်ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ကြောင်ပေါ့။ အဲ့ဒီကြောင်က သူနဲ့တည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို လက်သည်းလေးနဲ့မတော်တဆလေး ခြစ်မိသွားရော အဲ့ဒီကြောင်ဟာ အမှိုက်ပုံးထဲ ရောက်သွားတော့တာပဲ။ နောက် ကြောင်အော်သံကြားရင်တောင် အဲ့ဒီကြောင်ကိုဖမ်းပြီး အမှိုက်ပုံးထဲစေတယ်”

၂၁၂ ❖ ဇယ်နိုင်

“အဲ၊ ကြောက်စရာပါလား။ အဲ၊ အကယ်၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကိုပါးရိုက်လိုက်ရင်ရော”

“သေချာတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးကို သူလက်စားချေမှာပဲ။ နဲ့ မနေ့က တွေ့လိုက်လို့လား”

“ဘာလဲ”

“ဘွန်ဇိုင်နဲ့ မနေ့က မိန်းကလေးလေ”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ ကြက်သီးမွှေးညှင်း ထသွားရတာ...

“မတွေ့ပါဘူး... မတွေ့ဘူး”

“ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲမသိဘူး”

“ဟင်၊ ဟိုဟာ ရိုခိုင်လာမဟုတ်လား”

ကျောင်းရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ကားကိုမှီကာ ရပ်နေ

ရိုခိုင်လာနားတွင် ရိုင်းနင်က ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့ကြတာလဲ”

“ဒီနေ့ အတန်းဖော်မရှိရင် ရိုခိုင်လာနဲ့တက်လေ”

“ငါက အတန်းတက်ရမယ်”

“ဒီနေ့ ယုံကြည်ချက် ပျောက်ဆုံးနေပုံရတယ်”

ဟု ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ထွက်လာသောသူမကို မျက်စယ်

ရိုင်းနင်က ပြောလိုက်လျှင်...

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ငါ ဒီနေ့မအားဘူး”

“အရေးကြုံရင် ဖုန်းဆက်လိုက်လေ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မ”

“ရိုင်းနင်”

ဟိုက်! သွားပြီ။ ဒါ ဘွန်ဇိုင်ရဲ့အသံပဲ။ ငါတော့ အီးပိတ်ပြီ။

“မင်းတို့ ငါ့ဆီလာကြတာတော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး”

“ဪ၊ အကြံရပြီ။ ဗလီညာ၊ မင်း ဘွန်ဇိုင်နဲ့တက်လိုက်

လေ။ တကူးတက ဖုန်းဆက်စရာမှမလိုတော့တာ”

“ကျွန်မ”

“ရပါတယ်ကွာ။ ဘွန်ဇိုင်က မင်းထင်နေသလို ကြီးကျယ်တဲ့

ကောင်မဟုတ်ပါဘူး”

ပြဿနာပဲနော်။ အဲဒါကြောင့်မဟုတ်ဘူး။

“ဘွန်ဇိုင် သူ့ကိုစောင့်ရှောက်လိုက်ပါကွာ။ သူ ဒီနေ့ ယုံကြည်

မှုပျောက်ဆုံးနေတယ်”

“ငါက ဘာလို့အဲလိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ရှင့်ကိုကရော ဘယ်သူက ခဝယယအကူအညီတောင်းနေ

၂၁၄ ❖ မယ်ခိုင်

လို့လဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာ မင်း ငါနဲ့အတူတူသွားတာက ကောင်းသေးတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေအောက်မှာ မင်းအရည်ပျော်ကျသွားနိုင်တယ်”

“ဒိုင်းပေါ့ ဗလီညွှာ။ ကဲ၊ ငါတို့သွားမယ်။ ဒါနဲ့ ရိုပိုင်လာဘာ လိုလာတာလဲ”

“မနေ့က ဗလီညွှာပေါ်မလာလို့ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုပြီး ဝင်ကြည့်တာပါ။ နေမကောင်းလို့လား”

“ကောင်း... ကောင်းပါတယ်”

“ညနေဆို ငါတို့ ညစာအတူစားရအောင်လေ... မှာ ဗလီညွှာရော လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ကျွန်မ”

“ဘွန်နိုင်းနဲ့လိုက်ခဲ့လေ။ ကြုံနေတာပဲ”

“ရ... ရတယ်”

“မငြင်းပါနဲ့၊ ကိုယ်တို့သုံးယောက် အပြင်ပထမဆုံးဖိတ်တွေ တဲ့ ပထမဆုံးအညှိသည်မို့ပါ”

“အင်း”

“အဲ့ဒါဆို ညနေမှဆိုကြတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ရိုပိုင်လာနှင့် ရိုင်းနင်က ထွက်သွားကြတော့...

“ငါ့အစ်ကိုတွေကို မင်း ဘာဆေးကျွေးထားသလဲ”

“စွပ်စွပ်ခွဲခွဲ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရေးအရာလုပ်တာ ဒါ ပထမဆုံးတွေ့ဖူးတာပဲ”

“ရှင်အရင်သွားပါ။ ကျွန်မ နောက်မှလိုက်လာမယ်”

“ရှက်လို့လား”

“အမှန်က ရှင် ကျွန်မကိုတောင်းပန်သင့်တယ်”

“ငါ အသားနာထားလို့ လုံးဝမတောင်းပန်နိုင်ဘူး”

“ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလုလဲ ဘွန်နိုင်း”

“လုပ်ချင်ရာလုပ်တဲ့လူလေ”

“ကျွတ်!”

“ငါတွေ့ဖူးသမျှမိန်းကလေးထဲမှာတော့ မင်းဟာ ရှင်အဆိုးဆုံး”

ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ငါ အတည်တွဲရအောင်လေ”

“ရှင်ဇူးသွားပြီ”

“တကယ်တော့ ငါ မနေ့က ရင်ခုန်ခဲ့တယ်”

“ဘာ!”

“ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးပဲ။ ငါတို့အတည်တွဲရအောင်”

“ရှင့်ရည်းစားစကားက ရင်ခုန်ဖို့မကောင်းဘူးဘွန်နိုင်”

“ငါက ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး ဗလီညာ။ ငါ့ဆီမှာ မင်းကို ပြောဖို့ စကားအတိအကျမရှိဘဲ လိမ်မပြောချင်ဘူး။ ငါပြောတာကို သဘောတူလိုက်ပါ။ ငါနဲ့တွဲလို့ မင်းအကျိုးမယုတ်ပါဘူး။ ပထမအချက်က မင်း အခု ငါ့လက်ကိုကိုင်လိုက်ရင် ရှက်ရွံ့တာ သက်သာသွားမယ်။ ရည်းစားမို့ ဘယ်အရာမှကိစ္စမရှိဘူး။ အဲ့တော့ မင်းသိက္ခာကျ သက်သာတာပေါ့။ ဒုတိယအချက် ငါ့ကို မင်းမတွဲနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ ငါက အရပ်ရှည်တယ်။ ရုပ်ချောတယ်။ ပြီးတော့ ငွေရှိတယ်။ မင်းလိုချင်ရာကို ငါဖန်တီးပေးနိုင်တယ်”

“ရှင့်ခြေထောက်တွေ ငြေကြီးနဲ့ထိသေးရဲ့လား”

“မင်းဘာပြောပြော ငါ့စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပေးမယ်။ အဲ့တော့ ငါမင်းလက်ကိုကိုင်မယ်။ အကယ်၍ မင်း ငါနဲ့တွဲရတာကိုမကြိုက်တော့ဘူးဆိုတဲ့နေ့ ရပ်စဲပစ်လို့ရတယ်။ ဒါသဘောတူညီမှုပဲ။ ကြိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ဆင့်တိုးပြီး ရည်းစားတော်ကြတာပေါ့။ အဲ့ဒါ ငါတာဝန်အယူနိုင်ဆုံးပဲ”

ဟုဆိုကာ လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးလာသည်တွင် သူမမှာ ဝေခွဲမဖြစ်သွားရပါသည်။

သူပြောတာက ဟုတ်သလိုလိုတော့ရှိသားပင်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သူ့ရဲ့လက်ကို ရှုပ်ထိလေးပုတ်ပြီး အရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့ရာ သူ့မှာ ထိုလက်ကြီးတန်းလျန်းပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ၊ လက်ကိုပုတ်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူးလေ။ လက်တွဲမလိုကမ်းတာ။ သို့သော်လည်း သူမက လက်ကိုပုတ်ပြီးထွက်သွားသောကြောင့် သူ့လက်ကိုပြန်ရုပ်ကာ သူမနောက်သို့ပြေးလိုက်လာပြီး သူမပခုံးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖက်လိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ”

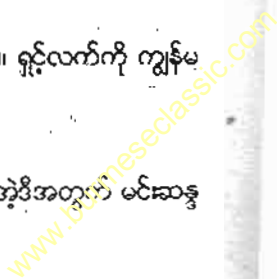
“ငြိမ်ငြိမ်နေပါ။ အတွဲအဟုတ်လို့ထင်ပြီး မင်းကိုဘာမှမပြောတော့မှာ”

“ရှင်တော်တော်... ”

“ဟိုးမှာ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ”

“ရှင်ကြောင့် သူတို့နဲ့မခေါ်ကြတော့ဘူး။ ရှင်လက်ကို ကျွန်မပခုံးက ဖယ်လိုက်ပါ”

“နောက်ဆယ်မိနစ်ကြာရင် ဖယ်မယ်။ အဲ့ဒီအတွက် မင်းဆန္ဒ

ကို ငါတစ်ခုလိုက်လျောပေးမယ်”

“အင်း၊ ရတယ်လေ။ ငြင်းရင်တော့ ရှင်သေပြီသာမှတ်”

ဟု တိုးတိုးလေးကြိတ်မာန်ကာ တစ်ခိုတစ်စောင်းအကဲခတ်
နေသူများကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပါသည်။

“ငါတို့မျက်စိမှားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်”

“ကမ္ဘာကြီးက ဇောက်ထိုးလည်ကုန်ပြီ မဟေသီရေ”

“ဒါဆို ငါတို့ မနေ့ကကြားတဲ့သတင်းက မှန်လောက်တယ်”

“ဘွန်ဇိုင်လိုလူက အပျော်တွဲတာပဲဖြစ်မှာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ရုပ်ချောတယ်၊ စာတော်တယ်၊ ပိုက်ဆံ
ရှိတယ်။ အဲ့လိုလူက ဗလီညာလို ရုပ်ရည်ကမရှိ၊ မကောင်းကပြောသေး
အဆိုးဆုံးက ငမ္မဲ။ သုံးတာကအစ အပေါ့စားချည်းပဲ။ ကျိန်းသေကိုပြော
နိုင်တယ်။ ဒါအပျော်ပဲဖြစ်မှာပါ”

“ဗလီညာတော့ သနားပါတယ်... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

ထိုထိုဝေဖန်သံတွေကိုလည်း ဗလီညာကတော့ မကြားနိုင်တော့
ဘဲ ဘွန်ဇိုင်ကိုသာ မာန်၍ တောင့်တောင့်ကြီးသွားနေခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၂၁)

“မင်းနဲ့ဗလီညာက ဘယ်လိုလဲဘွန်ဇိုင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တကယ်တော့ ဗလီညာက ချစ်စရာလေးပါ”

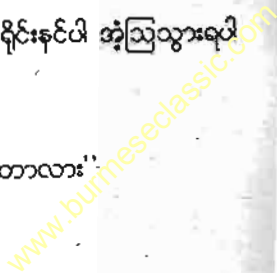
“ငါ ဗလီညာကို ပရိသတ်လုပ်မလို့”

“ဟမ်း”

ရိုခိုင်လာရဲ့ စကားကြောင့် သူ့ရော ရိုင်းနင်းပါ အံ့သြသွားရပါ

သည်။

“ရိုခိုင်လာ၊ မင်းတကယ်ပဲပြောနေတာလား”

“ငါလူတစ်ယောက်ကို ခုထိမနောက်ဖူးသေးဘူး။ ပန်းချီကား
တွေကိုစိတ်ဝင်တစားကြည့်တတ်တဲ့သူမကို ငါ့ရင်ထဲ တစ်ခုခုခံစားနေ
ရတယ်”

ဟုဆိုတော့ ရိုင်းနင်က အိတ်ထဲမှတစ်ခုခုကို ထုတ်လာခဲ့ကာ
သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ ချပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ လှပသောမိန်းလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို သူတို့နှစ်ယောက်
လုံး မြင်လိုက်ကြ၏။

“ဘာလဲ”

“ဗလီညာအတွက်”

“ဘာ!”

“ငါမနက်ဖြန် သူ့ကိုပြောမလို့”

“ရိုင်းနင် သူ့ကိုမကစားနဲ့။ သူက စွာပေးမယ့် ရိုးတယ်”

“မင်း ကာဗာလုပ်တာ ဒီမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်
ရှိနိုင်လာ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ကျသွားပြီ။ သူနဲ့ငါက တွဲ
နေကြပြီ”

“ကြားတဲ့နားထဲသာ ရေခဲနွေးပူလောင်းချင်တော့တယ်”

“အမြဲတမ်း ငါတို့ကိုသာအောင်ပြောတတ်တဲ့ မင်းရဲ့အကျင့်က
မပျောက်သေးပါလား ဘွန်နိုဇိုင်”

“ငါ့နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး”

“မနက်ကတွေ့တဲ့ထိ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ပုံက အတွဲနဲ့မတူ
ဘူး”

“မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

ဟုသာ ရုပ်တည်တည်ကြီးဆိုကာ...

“ဒါပေမဲ့ ယုံပါ။ ငါ့မိန်းကလေးမို့ မင်းတို့ စည်းမကျော်နဲ့”

“ဟား ဟား ဟား... အေး၊ ထားပါ။ မင်းရဲ့မိန်းကလေးပဲ။

ဒါပေမဲ့ မင်းမိန်းမမှမဟုတ်သေးတာ”

“တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန် အိမ်ပေါ်ရောက်ခဲ့ရင် ငါ့မိန်းမပဲ။ အဲ့
ဒီချိန်ဆို ပရိုပိုစ်လုပ်ဖူးတဲ့မင်းတို့မျက်နှာတွေနဲ့ ဘယ်လိုကြည့်မလဲ”

“ဟား... ရယ်စရာကြီးပဲ”

ဟုဆိုကာ ထသွားကြသောညီနောင်နှစ်ယောက်လုံးကြောင့် သူ
မှာ စိတ်ထဲမတင်မကျကြီးကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်လောက်လှလို့ ဒီလိုဝိုင်းကြိုက်နေကြတာလဲ”

ဟုပင် ပါးစပ်မှပွစိပွစိပြောကာ စိတ်ထဲမကျေမချမ်းရှိလာတာ

နှင့် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကိုဆွဲကာ ကားမောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ညကမှောင်နေပြီနဲ့ မီးရောင်တွေက ထိန်လင်းနေခဲ့၏။ သူထွက်
သာထွက်လာခဲ့ပေမယ့် ဦးတည်ချက်က မရှိပါ။

“သူ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဇာတ်လမ်းကြည့်နေမှာလား၊ ဒါမှ
မဟုတ်၊ ဟာ! မဖြစ်ဘူး မနက်ပြန်ဆို ဟိုနှစ်ကောင်က ရှေ့တက်တော့
မှာ။ နည်းနည်းမှနောက်ဆုတ်မယ်ဟန်မရှိတူး၊ ဟား ဟား . . . ဘယ်ရ
မလဲ”

ဟုဆိုကာ ညနေပိုင်းကမှ ရောက်ခဲ့သော လမ်းသွယ်လေးဆီ
သို့ဦးတည်လိုက်ပါသည်။ ထိုလမ်းထဲသာ ရောက်နေပေမယ့် သူမအိမ်က
ဘယ်မှာမှန်းမသိ၍ သူက ဘယ်သွားရမှန်းမသိပါ။ ထိုအချိန်မှာပဲ အသက်
ငါးဆယ်ခန့်ရှိတဲ့အမျိုးသမီးကြီးမှာ . . .

“အယ်၊ ဒုက္ခပဲ။ အိမ်ရောက်ခါနီးမှ ဖိနပ်ပြတ်ရတယ်လို့”

ဟုဆိုကာ ဆွဲလာသောအထုပ်များနှင့် မနိုင်မနင်းကြီးပင် ဖိနပ်
ပြတ်ကို အားလုပ်ကာ စီးနေခဲ့သည်တွင် သူ့မျက်စိထဲ၌ အမြင်မတော်
တော့ပါ။

“အိမ်က ဝေးသလား”

ဟုဆိုတော့ ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ သူ့ကိုကြည့်လာပြီး . . .

“မဝေးပါဘူး၊ နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုရောက်မှာပါ”

ဟုလည်းပြောကာ သူ့ကားကို မျက်စောင်းလေးနှင့်ကြည့်လိုက်
ပါသည်။

အင်း၊ ချမ်းသာမယ့်ပုံပဲ။ ကားကတော့ လန်ပွဲနေတာပဲ။

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“မင်းကို တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသလိုပဲ”

ဟုဆိုကာ အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကိုသေချာစွာစိုက်ကြည့်ပြီး
အတန်ကြာတော့ . . .

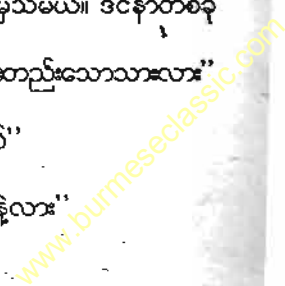
“အာကာထက်မြက် ဟုတ်တယ်၊ မင်း အာကာထက်မြက်က
မဟုတ်လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်”

“အိုး၊ လုပ်ငန်းကြီးပဲ။ အာကာထက်မြက်နာမည်နဲ့ လုပ်ငန်း
တွေ-အများကြီးနော်၊ အန်တီတော့လေ လမ်းက စိန်ဆိုင်ကို
အကြိုက်ဆုံးပဲ။ မင်းကတော့ အန်တီကိုသိချင်မှသိမယ်။ ဒင်နာတစ်ခု
မှာ အန်တီ၊ မင်းကိုတွေ့ဖူးပါတယ်။ မင်းက တစ်ဦးတည်းသောသားလား”

“အငယ်ဆုံးပါ။ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်”

“ဧည့်၊ အစ်ကိုတွေက အိမ်ထောင်နဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့များ သားကပဲ ဒီလုပ်ငန်းတွေ ဆက်လုပ်မှာနဲ့ ပြောနေကြသေးတယ်ကော”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးက ဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“မင်းရဲ့နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပါ။ စိုင်း. . . ဘာ”

သူပြုံးလိုက်ပြီမှ. . .

“ဘွန်နိုင်း”

“ဪ၊ အေး၊ ဟုတ်တယ်။ ဒါနဲ့ ဒီကိုဘာကိစ္စလဲ”

နည်းနည်းစပ်စပ်တတ်ပုံရသောထိုအမျိုးသမီးကို စိတ်ညစ်လာပါသည်။ သို့သော်. . .

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီလာတာပါ။ အိမ်မသိတာနဲ့”

“ဒီရပ်ကွက်ထဲကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နာမည် ဘယ်သူလဲ။ အန်တီက ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ အပ်တူတာကအစ သိတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူက အားတက်သရောပင်. . .

“မလီညာပါ”

“မလီညာ?”

“မသိဘူးလား”

“မလီညာနဲ့ မင်းက”

“တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ရည်းစားပါ”

“ဘာ! . . .”

သူနဖူးကြောတွေ ထောင်သွားရပါသည်။

ဒီစပ်စုတဲ့အမျိုးသမီးနဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ။ သူ့ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲဆိုတာမျိုးကို နားမလည်တော့ပါ။

“မလီညာက မင်းရည်းစား?”

“မလီညာကိုသိလို့လား”

“သိပ်သိတာပေါ့၊ သိပ်ကိုသိတယ်။ သိသိသိသိနဲ့တောင် မြည်သေးတယ်”

“အဲ့ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို သူ့အိမ်. . .”

“ပြကိုပြပေးမယ်။ ခေါ်ကိုပြဦးမယ်။ လာ၊ ဒီအိမ်ပဲ”

ဟုဆိုကာ အိမ်မဲမဲလေးထဲခေါ်လိုက်ပြီး. . .

“မလီညာ၊ တံခါးဖွင့်စမ်း!”

ဟုဆိုဆိုချင်းမှာပဲ ရုတ်တရက်ပွင့်လာသောတံခါးချပ်ကြီးတို့
ဖလီညွှာကို ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် ကလေးစာစီယောက်သဖွယ် တွေ့လိုက်
ရပါသည်။

“မေမေ နောက်ကျ. . . အဲ့, ဘွန်နိုင်း”

“ဗျာ, အန်တီက”

“ကဲ, ဧည့်သည်၊ အိမ်ပေါ်ကြွပါ”

ဟုဆိုကာ ဦးဆောင်ခေါ်လိုက်သဖြင့် သူ့မှာ တအံ့တဩနှင့်
ကြောင်တက်တက်ကြီးရပ်နေသောဖလီညွှာကို ကျော်၍ဝင်ကာ ဆ
တီပေါ် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“အဲ့တိုင်းပဲ ရပ်နေတော့မှာလား၊ ဒီမှာ မင်းရည်းစားပါတယ်

လာ, ဧည့်ခံ”

ဟုဆိုသဖြင့်. . .

“သမီးရဲ့ရည်းစား?”

ဟုသာ သူမက တအံ့တဩလေးပြောလိုက်ပေမယ့် မေမေ
တော့ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြကာ အိမ်ခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

ဒါက ရှောင်ပေးတယ်ဆိုတဲ့သဘောလား၊

“ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ”

“ဒီအဝတ်အစားနဲ့မင်း, ကလေးနဲ့တူတယ်”

“ကျွန်မအမေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“လောကကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုမှတော့ မြန်မာနိုင်ငံက
အယ်လောက်ကျယ်မှာမို့လဲ”

“ရှင်ဘာလုပ်လာတာလဲ”

“အလည်လာတာ”

“ညကိုးနာရီထိုးနေပြီ၊ ဒါ ဧည့်လက်ခံချိန်မဟုတ်ဘူး”

“ငါ့ကိုမောင်းတာ လောကမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိမယ်
ဆင်တယ်၊ မင်းကို ငါစိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ခွင့်လွှတ်မယ်လို့ပြောပြီးသားပဲ”

“ရှင်စိတ်ဆိုးမှာရော ကျွန်မက ကြောက်နေမယ်ထင်လား”

“ငါက စိတ်ဆိုးရင် ဘာလုပ်သလဲဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်”

“ရှင်, ပြန်တော့. . . ပြန်တော့”

“မင်းရဲ့အမေက ငါ့ကိုကြိုဆိုပါတယ်၊ မင်းက”

“မိန်းမချိုတဲ့အိမ်ကို ဒီအချိန်လာတာ ဘာလဲ၊ သွားပါ ပြန်ပါ”

“ဒီလိုကျတော့လည်း မင်းနဲ့ငါက တကယ့်ရည်းစားကျနေတာ

ဝဲ”

“ရှင် ပြန်မလား၊ မပြန်ဘူးလား”

“မင်းကို ငါ မနက်ပိုင်း လာကြိုမယ်နော်”
 “ငါက ကားနဲ့ခေါ်တိုင်း မလိုက်တတ်ဘူး”
 “ကားနဲ့ခေါ်လို့ နွားလှည်းနဲ့လာခေါ်ရမှာလား”
 “ရှင် လက်ပေါက်မကပ်နဲ့”
 “မနက်ဖြန် ငါလာမခေါ်မချင်း ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်”
 “သွားပါ ပြန်ပါ”
 “ငါလာခေါ်မှာနော်”

ဟုသာ သူမက တွန်းထုတ်လိုက်၍ သူက လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ပြန်သွားသည်တွင် . . .

“ဘွန်ဖိုင်ရော”
 “ပြန်သွားပြီ”

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်းတော်သွားပြီ ဗလီညာ။ မင်းကို မေမေချိုးကျူးတယ်။ ဒီခေတ်က သူဌေးတွေနဲ့ရည်းစားဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ ဖြစ်နိုင်တော့တယ်။ အာကာထက်မြက်၊ အဲဒီအင်ပါးကို သမီးအပိုင်စိုးရတော့မယ့် . . . ဟား ဟား”

“အာကာထက်မြက် ဟုတ်လား။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့လုပ်ငန်း သမီးပိုင်ရမယ်။ မေမေ့ကို ဘယ်သူ ဆေးမှားကျွေးခဲ့ပြီလဲ”

“ကိုယ့်အမေကိုများ . . .”
 “ဒွပ်! ဒွပ်!”
 “နာတယ်”

“ကိုယ်စီးတဲ့မြင်း အထီးမှန်းအမမှန်းမသိတဲ့မိန်းကလေး။ ဒီဆက်တောင် နာသင့်သေးတယ်။ ဘွန်ဖိုင်၊ မင်းရည်းစားဘွန်ဖိုင်ဟာ အာကာထက်မြက်ရဲ့အငယ်ဆုံးမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“ဘွန်ဖိုင်က”

“ကိုင်ထားပြီးသားပဲ။ အပိုင်သာချည်လိုက်တော့။ ငါ့သမီးလေး ဆောင်းစားတာကို မေမေက တွေ့လိုက်ချင်စမ်းပါဘိ”

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။

ဘွန်ဖိုင်က ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းရပေမယ့် အဲ့လောက်ထိ အရှိန်ကြီးလိမ့်မည်ဟု သူမ ထင်မထားခဲ့တာအမှန်ပါ။

တွေးရင်းနှင့် သူမသဘောပေါက်လာမိပါ၏။ ဒါကြောင့် ဘွန်ဖိုင်က သာမန်ထက်ကြီးကျယ်တာကိုးဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

ဘွန်ဖိုင်၏အရှိန်အဝါကိုကြားရတာနှင့်ပင် သူမစိတ်ထဲ အလိုအားငယ်လာမိပါ၏။

အခန်း (၂)

“သား သိပ်နောက်ကျပါလား”

ဟု အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်းမှာပဲ အပြောခံလိုက်ရပါသည်။

“အယ်ဒီရော ပြန်ရောက်ပြီလား”

“အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခုနဲ့ စင်ကာပူရောက်နေတာ မနေ့တည်း

ကပဲ။ ဒါနဲ့ သား၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတယ်ဆို”

“လျှပ်စီးထက်မြန်တဲ့သတင်းပါလား”

“ဘယ်မိသားစုက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ”

“မာမိကနဲ့ကွက်မလို့လား”

“သားက မာမို့ထက် ပိုဉာဏ်ကောင်းပါတယ်။ သားရွေးချယ်တာ မမှားနိုင်ဘူးလို့ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သားသတိထားပါ။ ပိုင်လုံ့က ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“သား လူကဲတော်တော်ပါတယ်”

“ငွေးကြေးချမ်းသာတာထက် အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ သားအမှန်တရားမြတ်နိုးမနိုးက အဓိကပါ။ သားက အသက်ငယ်သေးတယ်”

“သားလည်း ခုလောလောဆယ် လက်မထပ်သေးပါဘူး”

“သားလက်တွဲဖို့ ရွေးချယ်တယ်ဆို မာမို့ကိုခေါ်ပြပေါ့။ သားအစ်ကိုတွေကပါ ထောက်ခံရင် စေ့စပ်ထားပြီး... တရားဝင်တွဲတော့ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိတာပေါ့”

“Thank you...မာမိ။ အဲ့လိုနားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ”

“နားမလည်ပေးလို့ရော ရမလား။ မင်းက ပြဿနာကောင်လေးပဲ”

“ပထမတော့ သူ့ကိုမကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ တော်တော်ကိုကြိုက်နေပြီ။ အဲရင်တုန်းကတော့ အဲ့လိုရန်တွေ့တာကို ခါးအောင် မုန်းပေမယ့် အခုတော့ ချစ်စရာလေးလို့မြင်လာပြီ”

လို့ သူကပြောလျှင် သူ့ကိုပြုံးပြီးကြည့်နေသောမာမိကြောင့် သူက ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းရှက်သွားကာ...

“နားတော့မယ် မာမိ။ good night...”

“good night...”

သူ့ရင်ထဲ ကြည့်နူးနေရပါသည်။

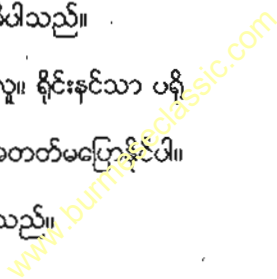
မှတ်မှတ်ရရပြောရမည်ဆိုလျှင် ဒီလိုစိတ်ခံစားမှုမျိုးဟာ သူ့ဘဝတွင် ဒါပထမဆုံးပဲဖြစ်ပါသည်။

မနက်ကျရင် သူမကိုတွေ့လျှင် ဘာပြောရမလဲဆိုတာကအစ စဉ်းစားနေမိပါသည်။ သူ့ရဲ့ညတွေထဲမှာ ဒီညက ကြယ်တွေအစုံဆုံးဟု ထင်ပါသည်။

ထိုသို့သောအလင်းတန်းများကြောင့် သူ မအိပ်နိုင်ဘဲ ပျော်ရွှင်ကြည့်နူးမဆုံးဖြစ်နေရပါတော့သည်။

မနက်ပိုင်း ရိုင်းနင်နှင့် ရိုမိုင်လာမထခင် သူက ဦးအောင်ထပြီး သူမရဲ့အိမ်ကိုသွားရမည်ဟု အစီအစဉ်ချထားမိပါသည်။

ရိုင်းနင်က ရှုပ်ချောပြီး အောင်မြင်နေတဲ့သူ။ ရိုင်းနင်သာ ပရိုပိုစ်လုပ်ရင် သူမ ရိုင်းနင်ကိုမကြိုက်ဘူးလို့ သူ့အတတ်မပြောနိုင်ပါ။ ပြီးတော့ ရိုမိုင်လာအိမ်ရန်ကိုလည်း ကြောက်နေရပါသည်။

ပထမတည်းက ရိုမိုင်းလာကို ယိုင်ချင်ချင်ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ သူမရဲ့ စိတ်တွေကို သူဘယ်လိုမှစိတ်မချနိုင်တော့ပါ။ သူမသာ ရိုမိုင်းလာနှင့်ညီ သွားရင်ဆိုတဲ့အတွေးက သူ့ကိုချောက်ချားစေရပါသည်။

သူမကို ဦးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူတစ်သက်လုံး ဟန်မပျက် ပြောဆိုနိုင်ပါ့မလားဟုတွေးလိုက်ချိန်မှာတော့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာပဲ အထပ် ထပ်အဖြေထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူက ဝိရိယရှိရှိနှင့် ညပင်မအိပ်တော့ဘဲ ဓေ ဝါးချိုးကာ နံနက်သုံးနာရီလောက်ကပင် အိပ်မှထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူမ နဲ့သာ တစ်ချိန်လုံး သူရှိနေခဲ့လျှင် ရိုင်းနင်ရှော့ ရိုမိုင်းလာရော ကပ်နိုင် ကြတော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူကြိုတွေးမိခဲ့ပါ။

ထူးဆန်းလွန်းတဲ့သူ့ကို ခြံစောင့်နှစ်ယောက်က အကဲခတ်နေ သည်ကိုပင် သူ့မဝေါက်လွှတ်နိုင်တော့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံမလဲဖြစ်ရ ကာ...

“ရိုင်းနင်နဲ့ ရိုမိုင်းလာကို မပြောနဲ့နော်”

“ဗျာ!”

“သူတို့မေးတဲ့အချိန်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ငါးမိနစ်ကမှ ထွက်သွား တာလို့ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

“တံခါးဖွင့်လေး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ၊ ရှေး၊ ဒါမုန့်ဖိုး မင်းတို့ကို ငါက မုန့်ဖိုးပေးတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူပြုံးလိုက်မိပါသည်။

သူ သူမတို့အိမ်ရှေ့ကိုရောက်သောအချိန် သူမတို့တစ်အိမ်လုံး မှောင်မဲနေခဲ့ပါသည်။ သူမအခန်းက ဘယ်မှာလဲဟု စိတ်နှင့်မှန်းဆကာ ရောက်တတ်ရာရာလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို အိပ်ပျော်နေမှာပဲ။

အသံကလည်း ထွက်ဦးမယ်”

ဟု ပွစိပွစိလုပ်မိပေမယ့် သူ့နှုတ်ခမ်းကတော့ ပြုံးရယ်လို့ပါ

ပဲ။

အခန်း (၂၃)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြားမှ သူ့မှာ မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်လာရပြီး
ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရတဲ့မျက်နှာတစ်ခုကြောင့်. . .

“အမယ်လေး. . . လန့်လိုက်တာ”

“ဘွန်နိင်. ညက အိမ်မပြန်ဖြစ်ဘူးလား”

“ဗျာ. . .”

“ဒါနဲ့များ အိမ်ထဲမှာ အိပ်ရောပေါ့၊ အခန်းတစ်ခန်းပိုပါတယ်။
ကားထဲမှာ ညောင်းမှာပေါ့။ လာ လာ. . . အိမ်ထဲဝင်ရအောင်”

“အားနာစရာကြီး”

“အားမနာပါနဲ့ ရပါတယ်။ နောက်ဆို အမျိုးတော်ကြရဦးမှာပဲ”

“ဗျာ!”

“သမီးကတော့ အိပ်တုန်းကွယ်။ သူက နည်းနည်းအိပ်နေပုံတယ်”

“ကျွန်တော်ရောပဲ”

“ကဲ၊ မျက်နှာသစ်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အန်တီက ဈေးသွားမလို့ထွက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ဘွန်နိုင် အဖော်မရှိမှာစိုးလို့”

“ကျွန်တော်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ အားနာစရာကြီး၊ မသွားတော့ပါဘူး”

“အန်တီ ဘာဝယ်မလို့လဲ”

“မနက်စာ မုန့်ရယ်၊ အသီးအရွက် အသားငါးလေး နည်းနည်း”

စီ ဝယ်မလားလို့ပါ”

“အန်တီ မသွားချင်တော့ရင် ကျွန်တော်ဝယ်ပေးမယ်လေ”

“ဟင်း”

“ခဏလေးနေနော်”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုနှိပ်လိုက်ပြီး အနောက်ခန်းထဲဝင်ကာ တစ်ခုခုပြောနေပုံသာမြင်ရပြီးနောက် နာရီဝက်မျှအကြာတွင် ဗယ်နိုင်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် အသီးအရွက်၊ အသားငါးနှင့် သမီး သိပ်ကြိုက်သော ဒင်ဆမ်းပူပူခွေးခွေးများက မျက်လှည့်ပြသလို ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာထမင်းစားလို့ရမလား”

“ရတာပေါ့။ အန်တီက အားနာ. . .”

“တကယ်တော့ အန်တီရဲ့သဘောကောင်းမှုလေး ဗလီညာက နည်းနည်းရရင် ကောင်းမယ်”

“စောစောစီးစီး သူများအိမ်လာပြီး ဘယ်သူ့အတင်း ပြောနေတာလဲ”

နောက်ကျောမှ အသံရှင်အား လှည့်လိုက်တော့ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့်သူမကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်! မေမေ၊ တစ်ဈေးလုံးများ သိမ်းလာခဲ့တာလား”

“ဘွန်နိုင် ဝယ်ပေးတာ”

“သူက”

“ဒီမှာ မနက်စာအတူတူစားရအောင် မျက်နှာသစ်သွားတိုက်”

“သူနဲ့အတူစားရမှာလား”

“သူနဲ့အတူမစားလို ညည်းက လမ်းဘေးက ခွေးဝဲစားနဲ့ အတူ စားချင်သေးတာလား”

“မေမေ”

“လုပ်ပါ။ ဒီမှာ ဘွန်ဖိုင်ကိုအားနာစရာကြီး”

“သူ့ကို ဘယ်သူကစောင့်ခိုင်းလို့ အားနာစရာဖြစ်ရမှာလဲ”

“ကဲပါ။ မျက်နှာသွားသစ်မှာလား။ ညည်းရဲ့မျက်နှာကို ငါ

ရေနဲ့ပက်ရမှာလား”

ဟုဆိုတော့မှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဝင်သွားတဲ့သူမရဲ့ပုံကြောင့် ဘွန် ဖိုင်မှာ ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။

“သူက အဲ့လိုကျတော့လည်း ချစ်စရာလေးနော်။ သူ့ကိုနိုင် တဲ့လူ လောကမှာ ရှိသေးသားပဲ။ ဂုဏ်ပြုပါတယ်။ ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ မေမေခေါ်လို့ရမလား”

“ဟမ်း”

“မရဘူးလား”

“ရပါတယ်။ တစ်မျိုးဖြစ်နေမလားလို့ပါ”

“စေ့စပ်ထားရင်တော့ ခေါ်လို့တစ်မျိုးမဖြစ်တော့ဘူးနော်”

“စေ့စပ်မယ်”

“ကျွန်တော့်မာမိကို ညက ပြောလိုက်တယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“အန်တီရော ခွင့်ပြုမှာလား”

“ပြုတာပေါ့၊ ပြုတယ်။ ဒါကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ”

“ဒါဆို စီစဉ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“မမြန်လွန်းဘူးလား”

“သူ့ကို ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ သူ ရောက်လာပြီ”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“သူ့ကိုမြန်မြန်ကိုင်ထားမှဖြစ်မယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ရန်သူတွေ ပိုင်းနေတယ်။ ကြာရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“ဘာအန္တရာယ်တွေ ရှိနေကြတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင် ညက ပြန်အိပ်ရဲ့လား”

“ဗလီညာ၊ ကိုယ့်လူကိုစကားပြောတာ အဲ့လိုပြောရသလား။

နည်းနည်းမှဆွဲဆောင်မှုမရှိဘူး”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ နားလည်မှုရှိတယ်”

“ဒီလိုကောင်းတဲ့လူမျိုးကို မစဉ်းစားလိုတော့ မင်းအတွက် ငှာစာဖက်က ဒီတစ်သက်မရှိနိုင်တော့ဘူး”

“မေမေတာတွေပြောနေတာလဲ”

“ကဲ၊ စကားပြောရစ်ကြဦး။ ပစ္စည်းတွေ ရှင်းရဦးမယ်။ ထမင်းချက်ရဦးမယ်”

“သမီး၊ ဝိုင်းကူ... ”

“ရပါတယ်၊ ရပါတယ် စကားပြောရစ်ပါ။ ဒါတွေကိုသေချာသင်ပြ ဆေးကြောပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ရမှာ။ ညည်းနဲ့မဖြစ်ပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ပစ္စည်းများကို မ,ဝင်သွားသောမေမေကြောင့် သူနှင့်သူသာ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ရာ စကားသံများ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။

“ရှင် မပြန်သေးဘူးလား”

“ငါ့ကို မင်းမှာ ဒီစကားပဲပြောဖို့ရှိလား”

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ စောစောလာရတာလဲ”

“ငါက ဝိရိယရှိတယ်လေ။ ဝိရိယသာ အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ပင်”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ညက မင်းတို့အိမ်ကို ငါတစ်ချိန်လုံးကြည့်နေခဲ့တယ်”

“ဟင်! ရှင်မပြန်ဘူးလား”

“ပြန်ပါတယ်၊ ပြန်လာခဲ့တာ။ မင်းကိုသတိရလို့”

“ကျွန်မကို၊ ရှင်ရှူးများသွားပြီလား”

“မင်းဘယ်လိုပုံ အိပ်ပျော်နေမလဲဆိုတာ ငါတွေ့ကြည့်နေတာ။

ငါ့အတွေးထဲမှာတော့ တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတယ်။ ငါအဲ့လိုတွေ့ရတာ ပျော်တယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါနားလည်သွားတယ်။ မင်းနဲ့ငါ တကယ်အတည်တွဲရအောင်”

“ဟင်း၊ ရှင် ဆေးသောက်လာရဲ့လား”

“မင်း၊ ငါနဲ့အတည်တွဲလိုက်ရင် မင်းကို ဘယ်သူမှ ပရိပိုင်မလုပ်တော့ဘူး။ အဲ့ဒါဆို ငါလည်းစိတ်ချရပြီ”

“ရှင်ရှူးနေသလား”

“အင်း၊ ရှူးနေပြီထင်တယ်။ မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးကိုကြိုက်မှတော့ ငါ ရှူးလိုပေါ့။ အကယ်၍ ငါ မင်းကိုချစ်တယ်လို့ပြောရင် မင်းယုံမှာလား။ မယုံဘူးလား”

“ဘာ! ”

“မင်းမယုံပါဘူး။ ဒါကြောင့် ငါအဲ့ဒီစကားကိုပြောဘူး။ မင်း
ယုံလောက်တဲ့အချိန်မှပဲ ငါပြောမယ်။ အခုလောလောဆယ် မင်းနဲ့ငါနဲ့
စေ့စပ်ထားရအောင်။”

“ဘာ!”

“မင်းရဲ့မေမေကိုတော့ ငါပြောပြီဦးပြီ”

“ဘာ!”

“မင်းအဲ့ဒါနဲ့အခုလော။ မအဲ့ဒါပါနဲ့ ငါတို့အဖြစ်က ဆင်ဆန်းဆန်း
ပဲဟာ”

“စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ငါတို့စတွေ့တာက အိမ်သာတက်တဲ့ဆီမှာ”

“အီး...”

“ပြီးတော့ မင်းက ဝါကိုမုန်းတယ်။ ငါကလည်း မင်းကိုအထင်
သေးတယ်။ ပြီးတော့ ရည်းစားမဖြစ်ခင် နမ်းပူးကြတယ်”

“ရှင်... နော်”

“အဲ့တော့ ရည်းစားမဖြစ်ခင် စေ့စပ်တာက အဆန်းကြီးမှ
မဖြစ်နိုင်တော့တာ။ အမှန်က ငါ မင်းကိုကတိတစ်ခုပေးနိုင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“ငါက ကတိတည်တဲ့လူဆိုတာကို ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ
အားလုံးသိတယ်။ ငါ မင်းကိုတစ်သက်လုံးအတွက် ရည်ရွယ်ထားတယ်။
အဲ့တော့ မင်းတစ်ယောက်တည်းပါဆိုတဲ့ကတိမျိုးပါ။ ငါအဲ့ဒါတယ်။
မင်းကိုမှ ငါ ဘာကြောင့်အဲ့လိုတွေ့ရသလဲလို့။ ထူးဆန်းတယ်။ အဲ့ဒီ
ထူးဆန်းတဲ့စိတ်ကပဲ ငါ့နှလုံးသားကိုစေခိုင်းနေတယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်နေတာလား”

“အွန်ဟွန်း... ကြည်နူးနေတာပါ။ မင်းသာ ကြည်ဖြူမယ်ဆို
ငါ ဒီထက်မက အများကြီးကြည်နူးနိုင်တယ်”

“ရှင်စကားကို ဒီထက်နဲ့အောင် မပြောတတ်ဘူးလား”

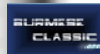
“ငါပြောရင်လည်း မင်းက ယုံမှာမှမဟုတ်တာ”

“ရှင် အရှူးလိုပဲ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် နူးနူးညံ့ညံ့
လေးပြောလာရင် ဘယ်မိန်းကလေးက မကြည်နူးဘဲရှိမလဲ”

“ဪ... ဒီလိုလား။ အဲ့လိုဆိုလည်း ငါက ဘာပြောရမလဲမသိ
ဘူး”

“ဪ... ကိုယ့်ကို ရည်းစားစကားပြောဖို့တောင် ကိုယ်က
ပြန်သင်ပေးရဦးမှာလား”

“ဘာ... ဘယ်လို”

“တော်ပြီတော်ပြီ။ ရှင်နဲ့မပြောချင်တော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ သူမက ထရပ်လိုက်သည်တွင် သူက သူမရဲ့လက်
ကောက်ဝတ်ကိုဖမ်းဆွဲကာ ထိုင်စေလိုက်ပြီးမှ သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်
တွင် ခူးထောက်လိုက်ကာ...

“ငါ မင်းကိုချစ်တယ်။ ငါ့ကိုလက်ခံပေးပါ”

“ဘွန်ဇိုင်”

“ငါ့စိတ်တွေ တအားလွှပ်ရှားနေတယ် ဗလီညာ။ ဒါပြော
မျက်လုံးမှိတ်ထားတာ”

“အဲ့တော့ ကန့်မက ဖြေရင်၊ ရှင်က မြင်မှာမို့လား”

“ငါ မျက်နှာမော့ထားတယ်။ ငါ့ပါးက မင်းရဲ့အဖြေကိုစောင့်
နေတယ် ဗလီညာ”

“ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ... ထ”

“ထစေချင်ရင် မြန်မြန်အဖြေပေးလိုက်။ ကြိုက်မရှက်ပိုက်မရှက်
တဲ့။ ငါက ရှက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုတဖွတ်ထိုးပြောလာချိန်မှာတော့ သူမကပြုံးကာ...

ဘွန်ဇိုင်မျက်လုံးပွင့်သွားသောအချိန်မှာတော့ သူမရဲ့မျက်င
တစ်ခုလုံးမှာ ပန်းရောင်လွှမ်းနေရပါ၏။

“ဗလီညာ”

သူ့မှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ ဗလီညာရဲ့လက်ဖမိုးကို ဆုပ်ကိုင်မိ
လိုက်ပါသည်။

“ဒါ အလှပဆုံးဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုပေါ့”

“ဟင်၊ ရိုင်းနင်း၊ ရိုမိုင်လာ”

“အလစ်မှာ ဖြတ်ရိုက်ခံရတာပဲ။ ကျည်တစ်တောင့်နဲ့ပွဲသိမ်း”

“မင်း ညကထွက်သွားကတည်းက ငါတို့ထင်ပြီးသား။ ဒီပွဲမှာ
လည်း မင်း ဉာဏ်ကောင်းသွားပြန်ပြီ ဘွန်ဇိုင်”

“ငါတို့ သူ့ကိုအနိုင်ယူတာ များခဲ့ပြီလေ”

“ရှင်တို့တာတွေပြောနေကြတာလဲ”

ဟု မသိနားမလည်စွာ မေးလိုက်သည့်ဗလီညာကို သူတို့သုံး
ယောက်က ကြည့်ပြီး ပြုံးလျက်...

ရသာတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ...